

ਵੇਰਵਾ ਮਹੀਨੇ ਦੀਆਂ ਮਿਤੀਆਂ ਦਾ

੧	੨	੩	੪	੫	੬	੭	੮	੯	੧੦	੧੧	੧੨	੧੩	[illegible]	[illegible]	[illegible]
ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗ	[illegible]	[illegible]
ਗ	ਗੈ	•	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗ	੦	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗ	੦	ਗੈ
ਗ	ਗ	•	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	੦	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗੈ	੦	ਗੈ
ਗ	ਗ	•	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗੈ	੦	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	੦	ਗੈ
ਗ	ਗੈ	•	ਗ	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	੦	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗੈ	•	ਗੈ
ਗ	ਗ	•	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗੈ	੦	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	[illegible]	[illegible]
ਗ	ਗ	•	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	੦	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗੈ	੦	ਗ
ਗ	ਗ	•	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗੈ	ਗ	੦	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	੦	ਗ
ਗ	ਗ	•	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	੦	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗੈ	੦	ਗ
ਗ	ਗ	•	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗੈ	੦	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	੦	ਗ
ਗ	ਗੈ	•	ਗ	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	੦	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗੈ	੦	ਗ
ਗ	ਗ	•	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗੈ	੦	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	੦	ਗ
ਗ	ਗ	•	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	੦	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਗ	ਗੈ	•	ਗ	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	੦	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗੈ
ਗ	ਗ	•	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗੈ	੦	ਗ	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ
ਗੈ	ਗ	•	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗ	੦	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗ	੦	ਗ
ਗ	ਗ	•	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗੈ	੦	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗ
ਗ	ਗ	•	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗ	੦	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ
ਗ	ਗ	•	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]

੧੮	੧੯	੨੦	੨੧	੨੨	੨੩	੨੪	੨੫	੨੬	੨੭	੨੮	੨੯	੩੦	੩੧
ਗ	ਮੌ	X	X	ਗ	ਮੌ	ਗ	ਮੌ	ਗ	X	ਮੌ	ਗ	ਮੌ	
ਮੌ	ਗ	X	X	ਮੌ	ਗ	ਮੌ	ਗ	ਮੌ	X	ਗ	ਮੌ	ਗ	
ਗ	ਮੌ	X	X	ਗ	ਗ	ਮੌ	ਗ	ਗ	X	ਮੌ	ਗ	ਗ	
ਮੌ	ਗ	X	X	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਮੌ	X	ਗ	ਮੌ	ਗ	
ਮੌ	ਗ	X	X	ਗ	ਮੌ	ਗ	ਗ	ਗ	X	ਮੌ	ਗ	ਮੌ	
ਗ	ਮੌ	X	[illegible]	ਗ	ਗ	ਗ	ਮੌ	ਗ	X	ਗ	ਮੌ	ਗ	
ਮੌ	ਗ	X	[illegible]	ਗ	ਗ	ਮੌ	ਗ	ਗ	X	ਮੌ	ਗ	ਗ	
ਗ	ਮੌ	X	[illegible]	ਗ	ਗ	ਗ	ਮੌ	ਗ	X	ਗ	ਮੌ	ਗ	
ਮੌ	ਗ	X	[illegible]	ਗ	ਮੌ	ਗ	ਗ	ਮੌ	X	ਗ	ਗ	ਮੌ	
ਗ	ਗ	X	[illegible]	ਮੌ	ਗ	ਗ	ਮੌ	ਗ	X	ਗ	ਮੌ	ਗ	
੧੯	੨੦	X	[illegible]	੨੧	੨੦	੨੨	੨੦	੨੧	X	੨੧	੨੦	੨੧	

Asa Sour D
A. S. School
Chakruwal

ਸੰਨ ੧੯੨੭ ਮਹੀਨਾ

ਵੇਰਵਾ ਮਹੀਨੇ ਦੀਆਂ ਮਿਤੀਆਂ ਦਾ

੧	੨	੩	੪	੫	੬	੭	੮	੯	੧੦	੧੧	੧੨	੧੩	੧੪	੧੫	੧੬
ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	X	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਭਾ	੦	X	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ
ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	X	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ		੦	X	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ
ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	X	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	ਗੈ		X	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ
ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	X	ਹਾ	ਗੈ	ਗੈ	ਹਾ	੦	੦	X	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ
ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	X	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	ਭ	੦	X	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ
ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	X	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	੦	੦	X	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ
ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	X	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	੦	੦	X	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ
ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	X	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	੦	੦	X	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ
ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	X	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	੦	੦	X	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ
ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	X	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	੦	੦	X	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ
੨੦	੨੧	੧੯	੨੪		੨੦	੧੯	੧੯	੨੦		੦		੧੫	੧੯	੨੦	੨੦

ਜੋ

Lakhjsingh
To Medical
Teh Chakwal
Distt Jhelum

[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	X	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	X	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	X	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	X	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	X	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	X	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	X	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	X	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	X	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	X	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	X	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	X	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	X	X	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]														

[illegible]

ੴ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ
ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਭਗਤ ਰਾਮ ਕੇ ਹਰੀ
ਸਿੰਘ ਖਾਲਸੇ ਕੇ ਪਰਉਪਕਾਰ ਹੇਤ
ਸੁਗਮ ਟੀਕਾ ਸੰਪਰਦਾਈ

[illegible] ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦ [illegible]

ਜ਼ਫ਼ਰਨਾਮਾ

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ

ਜਿਸਦਾ

ਟੀਕਾ ਭਾਈ ਨਾਰਾਇਣ ਸਿੰਘ
ਮੁਦੱਰਸ ਗਵਰਨਮੈਂਟ ਸਕੂਲ ਅ-
ਮ੍ਰਿਤਸਰ ਨੈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ।

ਬਿਨਾ ਪੂਛੇ ਟੀਕਾਕਾਰ ਦੇ ਕੋਈ ਨਾ ਛਾਪੇ

ਗੁਰਮਤ ਅਮਰ ਪ੍ਰੇਸ ਵਿੱਚ ਭਾਈ ਨਥਾ ਸਿੰਘ ਵਲਦ ਭਾਈ ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਜੀ ਸਾਹਿਬ
ਕੇ ਅਧਿਕਾਰ ਸੇ ਛਪਾ।

ਹਸਬ ਫ਼ਰਮਾਇਸ਼ ਭਾਈ ਨਥਾ ਸਿੰਘ ਦਾ ਪ੍ਰੇਸ ਅ. ਸਰ

قیمت فی جلد ۲ — بار اول — تعداد جلد ۳۰۰

...ਆਪਨ

...ਜੈਰ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ

...ਸਾਹਿਬ ਦਸਵੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਨੈ
...ਬਿਕ੍ਰਮੀ ਵਿਚੋਂ ਪੰਥ ਖਾਲਸਾ ਪ੍ਰਗ
...ਕਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਛਕਾਇਆ ਤੇ ਉਸਸ
...ਦਹਲੀ ਨੇ ਸੁਣਕਰ ਵਿਚਾਰਾ ਕੇ ਮੈ
...ਨ ਕਰਦਾ ਸੀ ਏਹ ਤੋ ਤੀਸਰਾ ਪੰ
...ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ
...ਨਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਲਿਖਾ ਜੋ ਆਪ
...ਲਵਾ ਸਰਹੰਦੀ ਨੇਕੇ ਵਿਚੋਂ ਤਸ੍ਰੀ
...ਆਊਗਾ ਆਪ ਕੀ ਮੁਲਾਕਾਤ ਕੋ
...ਆਪ ਕੇ ਸਾਥ ਦਗਾ ਨਹੀ ਕਰੂਗਾ
...ਆਪ ਕੀ ਕਰੂਗਾ । ਇਧਰ ਤੋ ਪਰ
ਵਾਨਾ ਭੇਜਾ ਉਧਰ ਫੌਜ ਕੋ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਜੋ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਪ
ਕੜਕੇ ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਲੈ ਆਓ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਬਾਦਸਾਹ ਦੇ-
ਲਿਖੇ ਮੂਜਬ ਆਨੰਦ ਪੁਰ ਜੀ ਸੇ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਕੂਚ ਕੀਤਾ ਰਸਤੇ ਵਿ
ਚ ਚਮਕੌਰ ਸਾਹਿਬ ਬਾਦਸਾਹੀ ਫੌਜ ਬੇਓੜਕ ਨੇ ਆਣ ਘੇਰਾ
ਪਾਇਆ । ਉਥੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਨਾਲ ਚਾਲੀ ਸਿੰਘ ਦੋ ਸਾਹਿ
ਬਜਾਦੇ ਥੇ ਬਡੀ ਲੜਾਈ ਹੋਈ ਦੋਨੋ ਸਾਹਿਬਜਾਦੇ ਸਹੀਦ ਹੋਏ
ਬਾਦਸਾਹੀ ਫੌਜ ਨੂੰ ਬੀ ਭਾਜ ਪਈ ਫੇਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੁਕਤਸਰ ਜੀ ਤੋਂ
ਦਮਦਮੇ ਸਾਹਿਬ ਪਹੁੰਚੇ ਫੇਰ ਦੀਨੇ ਕੇ ਜਾਕੇ ਇਹ ਹਿਕਾਇਤੇ ਲਿ
ਖਕੇ ਭੇਜੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਹਲੀ ਦੇ ਪਾਸ ਜੋ ਤਸੇ ਤੋ ਇਕਰਾਰ ਮੁਜਬ ਆਗਏ ਹੋ
ਪਰ ਤੁਮ ਨਹੀ ਆਏ ਹੋ ਕਸਮ ਪੂਰੀ ਨਹੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥

੧ਓ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ॥

ਹੁਕਮ ਸਤਿ

ਉਸਕਾ ਹੁਕਮ ਸਚਾ

ਜਫਰਨਾਮਹ

ਫਤਹ ਦੀ ਚਿਠੀ

ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਬਾਕ

ਸੋਭਾਵਨ ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ ਕਾ ਉਚਰਾ ਹੂਆ

ਪਾਤਿਸਾਹੀ ੧੦

ਪਾਤਿਸਾਹ ਦਸਵਾਂ ਸ੍ਰੀ ਕਲਗੀਧਰ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਕਮਾਲੇ ਕਰਾਮਾਤ ਕਾਇਮ ਕਰੀਮ॥
ਜੋ ਪੂਰਨ ਹੈ ਕਰਾਮਾਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਚਲਤਾਂ ਨਹੀ ਛਿਪਾਲੂ ਹੈ

ਰਜ਼ਾ ਬਖ਼ਸ਼ ਰਾਜ਼ਿਕ ਰਹਾ ਕੋ ਰਹੀਮ॥੧॥
ਖੁਸ਼ੀ ਕੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਰਿਜ਼ਕ ਕੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਖਲਾਸੀ ਦੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਦੈਆ ਦੇ ਕਰਨੇਵਾਲ

ਅਮਾਂ ਬਖਸ਼ ਬਖਸ਼ਿੰਦ ਓ ਦਸਤਗੀਰ॥
ਧਰਮ ਕੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਅਤ ਜੋ ਕਰਕੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਓਹ ਹਾਥ ਕੇ ਪਕੜਨੇਵਾਲਾ ਹੈ

ਰਜ਼ਾ ਬਖ਼ਸ਼ ਰੋਜ਼ੀ ਦਿਹੋ ਦਿਲਪਜ਼ੀਰ॥੨॥
ਖੁਸ਼ੀ ਕੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਰਿਜ਼ਕ ਕੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਜੈਸਾ ਦਿਲਪਸੰਦ ਹੋਵੇ॥

ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਖ਼ੂਬੀ ਦਿਹੋ ਰਹਨਮੂੰ॥
ਪਾਤਿਸਾਹੋਂ ਕਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਭਲਿਆਈ ਕੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਰਸਤਾ ਦਿਖਲਾਣੇਵਾਲ

ਕਿ ਬੇਗੂਨ ਬੇਚੂਨ ਚੂੰ ਬੇ ਨਮੂੰ॥ ੩॥
ਜੋ ਰੰਗਾਂ ਭੀ ਰਹਤ ਹੈ ਚਿਹਨ ਭੀ ਰਹਤ ਹੈ ਬਿਨਾ ਨਮੂਨੇ ਭੀ ਹੈ॥

ਨ ਸਾਜ਼ੋ ਨ ਬਾਜ਼ੋ ਨ ਫ਼ਉਜ਼ੋ ਨ ਫ਼ਰਸ਼॥
ਨ ਸਾਜ਼ੋ ਹੋਵੇ ਨ ਬਾਜ਼ੋ ਹੋਵੇ ਨ ਫੌਜ਼ੋ ਹੋਵੇ ਨਾ ਗਲੀਚੇ ਹੋਵੇ॥

ਖ਼ੁਦਾਵੰਦ ਬਖ਼ਸ਼ਿੰਦ ਦੇ ਐਸ਼ ਅਰਸ਼॥ ੪॥
ਜੇ ਚਾਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਬਖਸ ਦੇਵੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੇਵ ਲੋਕ ਦੀ॥

ਜਹਾਂ ਪਾਕ ਜ਼ਬਰ ਅਸਤੁ ਜ਼ਾਹਿਰ ਜ਼ਹੂਰ॥
ਦੁਨੀਆਂ ਸੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਤੇ ਡਾਢਾ ਹੈ ਪ੍ਰਸਿਧ ਪਸਾਰਾ ਹੈ ਉਸਦਾ

ਅਤਾ ਮੇ ਦਿਹਦ ਹਮਚੁ ਹਾਜ਼ਰ ਹਜ਼ੂਰ॥ ੫॥
ਦਾਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਮਾਨਿੰਦ ਪ੍ਰਗਟ ਸਾਖਿਆਤ ਕੀ॥

ਅਤਾ ਬਖ਼ਸ਼ੋ ਦੇ ਪਾਕ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ॥
ਦਾਤ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਪਾਲਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ॥

ਰਹੀਮ ਅਸਤ ਰੋਜ਼ੀ ਦਿਹੋ ਹਰ ਦਿਆਰ॥ ੬॥
ਦਯਾ ਦੇ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਿਜਕ ਦੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸਭਨਾ ਦੇਸਾਂ ਨੂੰ

ਕਿ ਸਾਹਿਬ ਦਿਯਾਰ ਅਸਤੁ ਆਜ਼ਮ ਅਜ਼ੀਮ॥
ਜੋ ਮਾਲਿਕ ਦੇਸਾਂ ਦਾ ਹੈ ਵਡੇ ਸੇ ਵਡਾ ਹੈ॥

ਕਿ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ ਅਸਤੁ ਰਾਜ਼ਕ ਰਹੀਮ॥ ੭॥
ਜੋ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਅਤੇ ਰਿਜਕ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਦਯਾ ਦੇ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ

ਕਿ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਊਰ ਅਸਤੁ ਆਜਿਜ਼ ਨਿਵਾਜ਼॥
ਮਾਲਕ ਬੁਧਿ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਪਾਲਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ॥

ਗਰੀਬੁਲ ਪਰਸਤੋ ਗ਼ਨੀਮੁਲ ਗੁਦਾਜ਼॥ ੮॥
ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਪਾਲਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੁਸਟਾਂ ਦੇ ਗਾਲਣ ਵਾਲਾ ਹੈ॥

ਸ਼ਰੀਅਤ ਪਰਸਤੋ ਫ਼ਜ਼ੀਲਤ ਮਆਬ॥
ਧਰਮ ਦੇ ਪਾਲਣੇ ਵਾਲਾ ਵਡਿਆਈ ਦਾ ਘਰ

ਹਕੀਕਤ ਸ਼ਨਾਸੋ ਨਬੀਉਲ ਕਿਤਾਬ॥ ੯॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹਕੀਕਤ ਦੇ ਜਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਨਬੀ ਹੈ ਕਿਤਾਬਾਂ ਕੇ ਬਣਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ

ਕਿ ਦਾਨਸ਼ ਪਜ਼ੋਹ ਅਸਤੁ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਊਰ॥
ਜੋ ਬੁਧ ਕੇ ਢੂੰਡਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਲਿਕ ਬੁਧ ਦਾ ਹੈ॥

ਹਕੀਕਤਿ ਸਨਾਸ ਅਸਤੁ ਜ਼ਾਹਿਰ ਜ਼ਹੂਰ॥੧੦॥
ਹਕੀਕਤ ਕੇ ਪਛਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ॥
ਸਨਾਸਿੰਦ ਏ ਇਲਮਿ ਆਲਮ ਖ਼ੁਦਾਇ॥
ਪਛਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਿਦਿਆ ਕੋ ਅਤੇ ਵਿਦਿਆ ਜਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ॥
ਕੁਸਾਇੰਦ ਏ ਕਾਰਿ ਆਲਮ ਕੁਸਾਇ॥੧੧॥
ਖੋਲਣੇ ਵਾਲਾ ਕੰਮਾਂ ਦਾ ਅਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਖੋਲਣੇ ਵਾਲਾ॥
ਗੁਜ਼ਾਰਿੰਦ ਏ ਕਾਰਿ ਆਲਮ ਕਬੀਰ॥
ਤੋਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਕੰਮ ਦੁਨੀਆਂ ਵਡੀ ਦੇ ਅਤੇ ਆਪ ਵਡਾ ਹੈ॥
ਸਨਾਸਿੰਦ ਏ ਇਲਮਿ ਆਲਮ ਅਮੀਰ॥੧੨॥
ਪਛਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਿਦਿਆ ਦੁਨੀਆਂ ਦੀ ਅਤੇ ਪਾਤਸਾਹਾਂ ਦਾ ਪਾਤਸਾਹ ਹੈ॥

ਦਾਸਤਾਨ

ਵਾਰਤਾ

ਮਰਾ ਐਤਬਾਰੇ ਬਰ ਈ ਕਸਮ ਨੇਸਤ॥
ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਭਰੋਸਾ ਊਪਰ ਇਸ ਸੁਗੰਦ ਤੇਰੀ ਕੇ ਨਹੀਂ ਹੈ॥
ਕਿ ਏਜ਼ਦ ਗੁਵਾਹ ਅਸਤੁ ਯਜ਼ਦਾਂ ਯਕੇਸਤ॥੧੩॥
ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇਕੁ ਹੈ
ਨ ਕਤਰਹ ਮਰਾ ਐਤਬਾਰੇ ਬਰੋਸਤ॥
ਨਹੀਂ ਜ਼ਰਾ ਭੀ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਭਰੋਸਾ ਊਪਰ ਉਸ ਕੇ ਹੈ॥
ਕਿ ਬਖ਼ਸੀ ਵ ਦੀਵਾਂ ਹਮਹ ਕਿਜ਼ਬ ਗੋਸਤ॥੧੪॥
ਕਿਉਂ ਜੋ ਤੇਰੇ ਖਜਾਨਚੀ ਅਤੇ ਮੁਨਸੀ ਤਮਾਮ ਝੂਠ ਬੋਲਣੇ ਵਾਲੇ ਹੈ॥
ਕਸੇ ਕੌਲਿ ਕੁਰਆਂ ਕੁਨਦ ਐਤਬਾਰ॥
ਜੋ ਕੋਈ ਸੁਗੰਦ ਕੁਰਾਨ ਦੀ ਦਾ ਕਰੇ ਭਰੋਸਾ॥
ਹੁਮਾਂ ਰੋਜ਼ ਆਖ਼ੁਰ ਸਵਦ ਮਰਦ ਖ਼ੁਆਰ॥੧੫॥
ਉਸੀ ਦਿਨ ਜੋ ਅੰਤ ਤੇ ਭੀ ਹੋਵੇ ਆਦਮੀ ਖ਼ੁਆਰ॥
ਹੁਮਾਂ ਰਾ ਕਸੇ ਸਾਯਹ ਆਯਦ ਬਜ਼ੇਰ॥
ਹੁਮਾਂ ਪੰਛੀ ਕਾ ਜਿਸ ਆਦਮੀ ਉਪਰ ਪਰਛਾਵਾਂ ਆਵੇ॥ -(ਅਰਥਾਤ) ਅਕਲਮੰਦ ਪੁਰਖ ਹੁਮਾਂ ਪੰਛੀ ਵਤ ਹੈ ਅਸੀ ਉਸ ਦੀ ਛਾਇਆ ਹੇਠ ਹੈ (ਅਰਥਾਤ) ਆਸਰੇ ਪ

ਬਰੋ ਦਸਤ ਦਾਰਦ ਨ ਜ਼ਾਰੋ ਦਿਲੇਰ।੧੬॥
ਊਪਰ ਉਸਦੇ ਹਥ ਨਹੀ ਰਖਦਾ ਹੈ ਕਾਂਉ ਦਲੇਰ ਹੋਕੇ।
ਕਸੇ ਪੁਸਤ ਅਫਤਦ ਪਸੇ ਸ਼ੇਰ ਨਰ।
ਜੇ ਕੋਈ ਆਸਰੇ ਆਵੇ ਪਿਛੇ ਸਿੰਘ ਨਰ ਦੇ। (ਅਰਥਾਤ) ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸਿ
ਨਗੀਰਦ ਬੁਜ਼ੋ ਮੇ ਸੁ ਆਹੂ ਗੁਜ਼ਰ।੧੭॥ ਹੈ ਅਸੀ ਤਾਂ ਉਸ
ਨਹੀ ਪਕੜ ਸਕਦਾ ਹੈ ਬਕਰੀ ਅਤੇ ਭੇਡ ਅਤੇ ਹਿਰਨ ਲੰਘਕੈ ਆਏ ਨੂੰ।
ਕਸਮ ਮੁਸਹਫੇ ਖ਼ੁਫੀਯਹ ਗਰ ਈ ਖ਼ੁਰਮ।
ਸੁਗੰਦ ਕੁਰਾਨਦੀ ਛਿਪਕੇ ਜੇਕਰ ਮੈ ਖਾਵਾਂ।
ਨ ਫੌਜੇ ਅਜੀਜੇ ਕਿ ਸੁਮ ਅਫਕਨਮ।੧੮॥
ਨਾ ਆਪਣੀ ਫੌਜ ਸੇ ਇਸ ਸ਼ਹਿਰ ਘੋੜੇ ਦਾ ਸੁਮ. ਅਗੇ ਸਿਟਦਾ ਮੈ।
ਗੁਰਸਨਹ ਚਿਕਾਰੇ ਕੁਨੈਦ ਚਿਹਲ ਨਰ।
ਭੁਖੇ ਕਿਆ ਕੰਮ ਕਰਣ ਚਾਲੀ ਸਿੰਘ
ਕਿ ਦਹ ਲਕ ਬਰ ਆਯਦ ਬਰੋ ਬੇਖ਼ਬਰ।੧੯॥
ਜੋ ਦਸ ਲਖ ਊਪਰ ਆਵੈ ਉਨਾਂ ਦੇ ਬੇਖ਼ਬਰੀ ਹੀ।
ਕਿ ਪੈਮਾਂ ਸ਼ਿਕਨ ਬੇਦਰੰਗ ਆਮਦੀਂਦ।
ਜੋ ਸੁਗੰਦ ਤੋੜਕੇ ਬਿਨਾ ਢਿਲ ਬੀ ਆਏ।
ਮਿਯਾਂ ਤੇਗ਼ੋ ਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗ ਆਮਦੀਂਦ।੨੦॥
ਵਿਚ ਤਲਵਾਰ ਅਤੇ ਤੀਰ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੇ ਆਏ।
ਬਲਾਚਾਰਗੀ ਦਰ ਮਿਯਾਂ ਆਮਦੀਮ।
ਸਾਬਲਾਚਾਰੀ ਦੇ ਵਿਚ ਅਸੀ ਭੀ ਆਏ।
ਬ ਤਦਬੀਰ ਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗ ਆਮਦਮ।੨੧॥
ਸਾਬ ਤਦਬੀਰ ਦੇ ਤੀਰ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕ ਨਾਲ ਆਏ ਅਸੀ।
ਚੁ ਕਾਰ ਅਜ਼ ਹਮਹ ਹੀਲਤੇ ਦਰ ਗੁਜ਼ਸ਼ਤ।
ਜਦੋਂ ਕੰਮ ਤਮਾਮ ਹੀਲਿਆਂ ਸੇ ਲੰਘਿਆ (ਅਰਥਾਤ) ਸਾਮ ਦਾਮ ਦੰਡ ਭੇਦ
ਹਲਾਲ ਅਸਤ ਬੁਰਦਨ ਬ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਦਸਤ।੨੨॥
ਦਰੁਸਤ ਹੈ ਲੈ ਜਾਣਾ ਊਪਰ ਤਲਵਾਰ ਕੇ ਹਾਥ।

ਚਿ ਕਸਮੇ ਕੁਰਾਂ ਮਨ ਕੁਨਮ ਐਤਬਾਰਾ।
ਕਿਆ ਸੌਂਹ ਕੁਰਾਨ ਦੀਆਂ ਕਰਾਂ ਮੈਂ ਭਰੋਸਾ।
ਵਗਰਨਹ ਤੁਰੋ ਈਂ ਮਨ ਵੀ ਰਹਿ ਚਿਕਾਰਾ।੨੩॥
ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੂੰ ਕਹੁ ਖਾਂ ਮੇਰਾ ਇਸ ਰਾਹ ਵਿਚ ਕੀ ਕੰਮ ਸੀ।
ਨਦਾਨਮ ਕਿ ਈਂ ਮਰਦ ਰੋਬਾਹਿ ਪੇਚ।
ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਮੈਂ ਜੋ ਇਹ ਆਦਮੀ ਲੂੰਬੜੀ ਜੇਹੇ ਦਾਉ ਘਾਤ ਲਾਉਂਦਾ ਹੈ
ਮਗਰ ਹਰਗਿਜ਼ ਈਂ ਰਹ ਨਿਯਾਰਦ ਬਹੇਚ।੨੪॥
ਜੇ ਕਰ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਕਦੀ ਤੇਰੇ ਦਾਉ ਵਿਚ ਨਾ ਆਉਂਦਾ।
ਹਰਾਂ ਕਸ ਕਿ ਕਉਲੇ ਕੁਰਾਂ ਆਯਦਸ਼।
ਜੋ ਆਦਮੀ ਬਚਨ ਕੁਰਾਨ ਦੇ ਨਾਲ ਆਵੇ।
ਨਜ਼ੇਬਸਤ ਤਨੇ ਕੁਸਤਨੇ ਬਾਯਦਸ਼।੨੫॥
ਨਾ ਉਸ ਨੂੰ ਬੰਨਣਾ ਅਤੇ ਨਾ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਰਨਾ ਚਾਹੀਏ।
ਬਰੰਗੇ ਮਗਸ ਸਿਆਹ ਪੋਸ਼ ਆਮਦੰਦ।
ਸਾਬ ਰੰਗ ਮਖੀਆਂ ਦੇ ਕਾਲੇ ਕਪੜੇ ਪਹਨ ਕੇ ਆਈਆਂ ਤੇਰੀ ਫੌਜਾਂ।
ਬਯਕ ਬਾਰਗੀ ਦਰ ਖਰੋਸ਼ ਆਮਦੰਦ।੨੬॥
ਸਾਬ ਇਕੇ ਬਾਰਗੀ ਵਿਚ ਸ਼ੋਰ ਦੇ ਆਈਆਂ।
ਹਰਾਂ ਕਸ ਜ਼ਿ ਦੇਵਾਰ ਆਮਦ ਬਰੂੰ।
ਜੋ ਆਦਮੀ ਕੰਧ ਸੇ ਆਇਆ ਬਾਹਰ।
ਬਖੁਰਦਨ ਯਕੇ ਤੀਰ ਸ਼ੁਦ ਗਰਕਿ ਖੂੰ।੨੭॥
ਸਾਬ ਖਾਕੇ ਇਕ ਤੀਰ ਕੇ ਹੋਇਆ ਡੁਬਾ ਹੋਯਾ ਲਹੂ ਵਿਚ।
ਕਿ ਬੇਰੂੰ ਨਿਯਾਮਦ ਕਸੇ ਜ਼ੋ ਦਿਵਾਰ।
ਜੋ ਬਾਹਰ ਨਾ ਆਇਆ ਆਦਮੀ ਕੰਧ ਸੇ।
ਨਖੁਰਦੰਦ ਤੀਰੋ ਨਗਸ਼ਤੰਦ ਖੁਆਰ।੨੮॥
ਨਾ ਖਾਦਾ ਤੀਰ ਅਤੇ ਨਾ ਹੋਇਆ ਖੁਆਰ।
ਚੂ ਦੀਦਮ ਕਿ ਨਾਹਰ ਬਿਯਾਮਦ ਬਜੰਗ।
ਜਦ ਡਿਠਾ ਮੈਂ ਨੇ ਜੋ ਨਾਹਰ ਖਾਨ ਤੁਰਕ ਆਇਆ ਵਿਚ ਜੰਗ ਦੇ।

ਰਸੀਦਨ ਯਕੇ ਤੀਰ ਤਨ ਬੇਦਰੀਗ਼॥੨੯॥
ਭਖਣੇ ਇਕ ਤੀਰ ਉਸਦੇ ਸਰੀਰ ਤੇ ਬੇਖ਼ਬਰ ਹੋਇਆ।
ਹਮਾਂ ਆਖ਼ਰ ਗੁਰੇਜ਼ੀਦ ਬਜਾਏ ਮੁਸਾਫ਼।
ਭੀ ਓੜਕ ਨੂੰ ਭਜੇ ਤੇਰੇ ਸਰਦਾਰ ਜਾਗਾ ਜੁਧ ਬੀ ਜੇੜ੍ਹੇ ਨਾਹਰ ਖਾਂਦੇ ਸਾਬੀ ਬੇ
ਬਸੇ ਖ਼ਾਨਹ ਖ਼ੁਰਦੰਦ ਬੇਰੂੰ ਗਜ਼ਾਫ਼॥੩੦॥
ਬਹੁਤ ਖਾਣੇ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਗਪਾਂ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਸੇ
ਕਿ ਅਫ਼ਗਾਨ ਦੀਗਰ ਬਿਯਾਮਦ ਬਜੰਗ।
ਜੋ ਪਠਾਣ ਦੂਸਰਾ ਆਇਆ ਵਿਚ ਜੰਗ ਦੇ।
ਚੁ ਸੈਲੇ ਰਵਾਂ ਹਮ ਚੁ ਤੀਰੋ ਤੁਫ਼ੰਗ॥੩੧॥
ਜੈਸੇ ਹੜ੍ਹ ਪਹਾੜ ਦਾ ਜੈਸੇ ਕਮਾਣ ਸੇ ਤੀਰ ਜੈਸੇ ਬੰਦੂਕ ਸੇ ਗੋਲੀ ਆਂਵਦੀ ਹੈ
ਬਸੇ ਹਮਲਹ ਕਰਦੰਦ ਬਮਰਦਾਨਗੀ।
ਬਹੁਤ ਹਲੇ ਕੀਤੇ ਸਾਥ ਸੂਰਮਤ ਕੇ
ਹਮਾਂ ਅਜ਼ ਹੋਸ਼ਗੀ ਹਮ ਜ਼ਿ ਦੇਵਾਨਗੀ॥੩੨॥
ਭੀ ਅਕਲ ਸੇ ਭੀ ਦੇਵਾਨਗੀ ਨਾਲ।
ਬਸੇ ਹਮਲਹ ਕਰਦਹ ਬਸੇ ਜ਼ਖ਼ਮ ਖ਼ੁਰਦ।
ਬਹੁਤ ਹਲੇ ਕੀਤੇ ਬਹੁਤ ਸਟਾਂ ਖਾਧੀਆਂ।
ਦੁ ਕਸ ਰਾ ਬਜਾਂ ਕੁਸ਼ਤ ਜਾਂ ਹਮ ਸਪੁਰਦ॥੩੩॥
ਜੋ ਆਦਮੀਆਂ ਕੋ ਤਾਂਈ ਉਸ ਜਾਨ ਤੋਂ ਮਾਰ ਕੇ ਗਿਰਾਇਆ (ਸ਼ਹੀਦ)
ਕਿ ਆਂ ਖ਼੍ਵਾਜਹ ਮਰਦੂਦ ਸਾਯਹ ਦਿਵਾਰ। (ਦੋ ਸਾਹਿਬਜ਼ਾਦੇ ਮਾਰੇ ਗਏ ਹੈ।)
ਜੋ ਓਹ ਖ਼੍ਵਾਜਾ ਕਾਇਰ ਪਿਛੇ ਕੰਧ ਦੇ।
ਬਮੈਦਾਂ ਨਿਯਾਮਦ ਬਮਰਦਾਨਹ ਵਾਰ॥੩੪॥
ਬੀਚ ਮੈਦਾਨ ਕੇ ਨਾ ਆਯਾ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੀ ਤਰਹ।
ਦਰੇਗ਼ਾ ਅਗਰ ਰੋਇ ਓ ਦੀਦਮੇ।
ਅਫ਼ਸੋਸ ਜੇਕਰ ਮੂੰਹ ਉਸ ਦਾ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ।
ਬਯਕ ਤੀਰ ਲਾਚਾਰ ਬਖ਼ਸ਼ੀਦਮੇ॥੩੫॥
ਇਕ ਤੀਰ ਜ਼ਰੂਰ ਉਸ ਕੋ ਦੇਂਦੇ ਹਾਂ-

ਹਮ ਆਖਰ ਬਸੇ ਜਖਮ ਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗ॥
ਭੀ ਓੜਕ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜਖਮ ਤੀਰਾਂ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੇ ਸੇ॥
ਦੁ ਸੂਏ ਬਸੇ ਕੁਸਤਹ ਸੁਦ ਬੇਦਰੰਗ॥੩੬॥
ਦੋਨੋਂ ਹੀ ਤਰਫਾਂ ਤੇ ਬਹੁਤ ਮਾਰੇ ਗਏ ਛੇਤੀ ਨਾਲ
ਬਸੇ ਬਾਨ ਬਰੀਦ ਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗ॥
ਬਹੁਤ ਬਾਣਾਂ ਦੀ ਬਰਖਾ ਹੋਈ ਅਤੇ ਤੀਰਾਂ ਦੀ ਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੀ
ਜ਼ਿਮੀ ਗਸ਼ਤ ਹਮ ਚੂੰ ਗੁਲੇ ਲਾਲਹ ਰੰਗ॥੩੭॥
ਧਰਤੀ ਹੋਈ ਐਸੀ ਜੈਸੀ ਫੁਲ ਲਾਲੇ ਦਾ ਰੰਗ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥
ਸਰੋ ਪਾਇ ਅੰਬੋਹੁ ਚੰਦਾਂ ਸੁਦਹ॥
ਸਿਰ ਅਤੇ ਪੈਰਾਂ ਦਾ ਢੇਰ ਇਤਨਾ ਹੋਗਿਆ
ਕਿ ਮੈਦਾਂ ਪੁਰ ਅਜ਼ ਗੋਇ ਚੌਗਾਂ ਸੁਦਹ॥੩੮॥
ਜੋ ਮੈਦਾਨ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਖੂਦੋ ਅਤੇ ਖੂੰਡੀਆਂ ਦਾ ਹੋਇਆ॥
ਤਰੰਕਾਰ ਤੀਰੋ ਤਰੰਕੇ ਕਮਾਂ॥
ਕੜਾਕੇ ਤੀਰਾਂ ਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਤੜਾਕੇ ਕਮਾਣਾਂ ਦੇ ਹੋਏ
ਬਰਾਮਦ ਯਕੇ ਹਾਇ ਹੂ ਅਜ਼ ਜਹਾਂ॥੩੯॥
ਬਾਹਰ ਆਈ ਇਕ ਹਾਇ ਹੂ ਜਹਾਨ ਸੇ॥
ਦਿਗਰ ਸ਼ੋਰਿਸ਼ੇ ਕੈਬਰੇ ਕੀਨਹ ਕੋਸ਼॥
ਦੂਸਰਾ ਸ਼ੋਰ ਤੀਰਾਂ ਦੁਸ਼ਮਨੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲਿਆਂ (ਤੀਰਨੇ
ਜ਼ਿ ਮਰਦਾਨਹ ਮਰਦਾਂ ਬਰੂੰ ਰਫਤ ਹੋਸ॥੪੦॥
ਸੂਰਮਿਆਂ ਮਰਦਾਂ ਦੇ ਬਾਹਰ ਗਏ ਹੋਸ਼॥
ਹਮ ਆਖਰ ਚਿ ਮਰਦੀ ਕੁਨਦ ਕਾਰਜ਼ਾਰ॥
ਭੀ ਓੜਕ ਨੂੰ ਸਿੰਘ ਕਿਆ ਸੂਰਮਤ ਕਰਨ ਮੈਦਾਨ ਜੰਗ ਵਿਚ॥
ਕਿ ਬਰ ਚਿਹਲ ਤਨ ਆਯਦਸ਼ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ॥੪੧॥
ਜੋ ਉਪਰ ਚਾਲੀ ਸਿੰਘਾਂ ਦੇ ਆਵੇ ਬਹੁਤ ਬੇ ਓੜਕ (ਅਸ਼ਤੋਂ ਫੌਜਾਂ
ਚਿਰਾਗੇ ਜਹਾਂ ਸ਼ੁਦਹ ਬੁਰਕਹ ਪੋਸ਼॥
ਦੀਵਾ ਜਹਾਨਾਂ ਦਾ ਹੋਇਆ ਬੁਰਕਾ ਪੋਸ਼ਣੇ ਵਾਲਾ (ਅ:) ਸੂਰਜ

ਸਬੇ ਸਹਬਰ ਆਮਦ ਬਹਮ ਚਿਲਵਹ ਜੋਸ਼॥੪੨॥
ਰਾਤ੍ਰ ਦਾ ਬਾਦਸਾਹ ਆਯਾ ਜਾਬ ਤਮਾਮ ਜੋਲੰਦੇ॥

ਹਰਾਂਕਸ ਕਿ ਕਉਲੇ ਕੁਰਾਂ ਆਯਦਸ਼॥
ਜੋ ਕੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਸੁਗੰਦ ਕੁਰਾਨ ਦੀ ਨਾਲ ਆਵੇ॥

ਕਿ ਯਜ਼ਦਾਂ ਬਰ ਓ ਰਹਿਨੁਮਾ ਆਯਦਸ਼॥੪੩॥
ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਅਗੇ ਉਸਦੇ ਰਸਤਾ ਵਿਖਾਲਣ ਆਉਂਦਾ ਹੈ॥

ਨ ਪੇਚੀਦ ਮੂਏ ਨ ਰੰਜੀਦ ਤਨ॥
ਨ ਵਿੰਗਾ ਹੋਯਾ ਵਾਲ ਸਾਡਾ ਅਤੇ ਨਾ ਦੁਖ ਹੋਯਾ ਸਾਡੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ॥

ਕਿ ਬੇਰੂੰ ਖ਼ੁਦਾ ਆਵੁਰਦ ਦੁਸ਼ਮਨ ਸ਼ਿਕੰਨ॥੪੪॥
ਜੋ ਬਾਹਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਨੂੰ ਲੈ ਆਯਾ ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜ ਕੇ॥

ਨ ਦਾਨਮ ਕਿ ਈਂ ਮਰਦ ਪੈਮਾਂ ਸ਼ਿਕੰਨ॥
ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਮੈਂ ਜੋ ਏਹ ਆਦਮੀ ਬਚਨ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਵਾਲਾ ਹੈ॥

ਕਿ ਦਉਲਤ ਪਰਸਤ ਅਸਤ ਈਮਾਂ ਫ਼ਿਕੰਨ॥੪੫॥
(ਹੇ ਔਰੰਗੇ) ਜੋ ਤੂੰ ਧਨ ਦਾ ਇਕਠਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤੇ ਧਰਮ ਨੂੰ ਸਿਟਣ ਵਾਲਾ ਹੈਂ॥

ਨ ਈਮਾਂ ਪਰਸਤੀ ਨ ਅਉਜ਼ਾਇ ਦੀਨ॥
(ਹੇ ਔਰੰਗੇ) ਤੂੰ ਧਰਮ ਦੀ ਪਾਲਣ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਨਾ ਤੂੰ ਦੀਨਦਾਰ ਹੈਂ॥

ਨ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਨਾਸੀਨ ਮਹੰਮਦ ਯਕੀਂ॥੪੬॥
(ਹੇ ਔਰੰਗੇ) ਨਾ ਤੂੰ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਨੂੰ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈਂ ਨਾ ਤੇਰੀ ਮਹੰਮਦ ਪਰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੈ (ਆ)

ਹਰਾਂਕਸ ਕਿ ਈਮਾਂ ਪਰਸਤੀ ਕੁਨਦ॥
(ਹੇ ਔਰੰਗੇ) ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਧਰਮ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦਾ ਹੈ

ਨ ਪੈਮਾਂ ਖ਼ੁਦਸ਼ ਪੇਸ਼ ਪਸਤੀ ਕੁਨਦ॥੪੭॥
ਨਹੀਂ ਬਚਨ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਪਿਛੇ ਕਰਦਾ ਹੈ॥

ਤੈਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ ਤੇ ਸਿਵਾਂ ਨੂੰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਕਿ ਈਂ ਮਰਦ ਰਾ ਜ਼ੱਰਹ ਏਤਬਾਰ ਨੇਸਤ॥
ਜੋ ਇਸ ਮਰਦ ਦਾ ਜ਼ਰਾ ਭੀ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ॥

ਚਿ ਕਸਮੇ ਕੁਰਾਨ ਅਸਤ ਯਜ਼ਦਾ ਯਕੇ ਅਸਤ॥੪੮॥
ਕਿਆ ਸੁਗੰਧ ਕੁਰਾਨ ਦੀ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇਕ ਹੈ॥

ਚੁ ਕਸਮੇ ਕੁਰਾਂ ਸਦ ਕੁਨਦ ਇਖ਼ਤਿਆਰ।
ਇਕ ਕਿਆ ਸੁਗੰਧ ਕੁਰਾਨ ਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਸੈ ਸੁਗੰਦ ਭੀ ਕਰੇਂ।
ਮਰਾ ਕਤਰਹ ਨਿਆਯਦ ਅਜ਼ੋ ਏਤਬਾਰ।੪੯
ਹਮਾਰੇ ਤਾਈ ਥੋੜਾ ਭੀ ਨਹੀ ਆਉਂਦਾ ਉਸ ਉਪਰ ਭਰੋਸਾ।
ਅਗਰ ਚੇ ਤੁਰਾ ਏਤਬਾਰ ਆਮਦੇ।
ਜੇਕਰ ਤੇਰੇ ਤਾਂਈ ਭਰੋਸਾ ਹੋਜਾਂਦਾ (ਅ:) ਤੂੰ ਤਾਂ ਫਰੇਬੀ ਹੈਂ।
ਕਮਰ ਬਸਤ ਹੇ ਪੇਸ਼ਵਾ ਆਮਦੇ।੫੦॥
ਕਮਰ ਬੰਨਕੇ ਤੂੰ ਅਗੇ ਸਾਡੇ ਆਜਾਂਦਾ (ਅ:) ਜੇ ਤੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਦਗਾ ਨਾ ਹੁੰਦਾ।
ਕਿ ਫ਼ਰਜ਼ ਅਸਤ ਬਰ ਸਰ ਤੁਰਾਂ ਈ ਸੁਖ਼ਨ।
(ਸਰੀ) ਜੋ ਭਾਰ ਹੈ ਉਪਰ ਸਿਰ ਤੇਰੇ ਦੇ ਇਸ ਬਾਤ ਦਾ ਜੋ ਤੈਂ ਸੁਗੰਦ ਕੀਤੀ ਹੈ।
ਕਿ ਕੌਲੇ ਖ਼ੁਦਾ ਅਸਤ ਵ ਕਸਮ ਅਸਤ ਮਨਾ।੫੧
ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਕੁਰਾਨ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੁਗੰਦ ਹੈ ਮੇਰੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤੂੰਨੇ।
ਅਗਰ ਹਜ਼ਰਤੇ ਖ਼ੁਦ ਸਿਤਾਦਹ ਸ਼ਵਦ।
(ਤੇਰੀ) ਜੇਕਰ ਤੁਸਾਡਾ ਮਹੰਮਦ ਆਪ ਖੜਾ ਹੋਵੇ (ਅ:) ਜੀਉਂਦਾ ਹੋਵੇ।
ਬ ਜਾਨੋ ਦਿਲੇ ਕਾਰ ਵਾਜ਼ਹ ਸ਼ਵਦ।੫੨॥
ਸਾਥ ਜਾਨ ਅਤੇ ਦਿਲ ਦੇ ਕੰਮ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇ।
ਸ਼ੁਮਾਰਾ ਚੁ ਫ਼ਰਜ਼ ਅਸਤ ਕਾਰੇ ਕੁਨੀ।
ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਜਦ ਭਾਰ ਹੈ ਜੋ ਏਹ ਕੰਮ ਜ਼ਰੂਰ ਕਰੇਂ ਤੂੰ।
ਬਮੂਜਬ ਨਵਿਸਤਹ ਸ਼ੁਮਾਰੇ ਕੁਨੀ।੫੩॥
ਮੂਜਬ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਦਰਗਾਹ ਦੇ ਤੂੰ ਕੰਮ ਕਰੇਂ।
ਨਵਿਸਤਹ ਰਸੀਦੋ ਬਗੁਫ਼ਤਹ ਜ਼ੁਬਾਂ।
ਦਰਗਾਹ ਦਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਭੀ ਆਨ ਪਹੁਚਾ ਅਤੇ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਭੀ ਕਹਾ ਹੈ।
ਕਿ ਬਾਯਦ ਕਿ ਕਾਰਈ ਬਰਾਹਤ ਰਸਾਂਈ।੫੪॥
ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਤਾਂਈ ਜੋ ਇਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਜਾਬਖ਼ਸ਼ੀ ਦੇ ਪੂਰਾ ਕਰਾ।
ਹਮੂੰ ਮਰਦ ਬਾਯਦ ਸ਼ਵਦ ਸੁਖ਼ਨਵਰ।
ਐਸਾ ਆਦਮੀ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹੋਵੇ ਸੁਖ਼ਨ ਦੇ ਪੂਰਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ॥

ਨ ਜ਼ਿਕਮੇ ਦਿਗਰ ਦਰ ਦਹਾਨੇ ਦਿਗਰ॥੫੫॥
ਐਸਾ ਨਹੀ ਜੋ ਦਿਲ ਵਿਚ ਹੋਰ ਅਤੇ ਵਿਚ ਮੂੰਹ ਦੇ ਹੋਰ
ਕਿ ਕਾਜ਼ੀ ਮਰਾ ਗੁਫ਼ਤਹ ਬੇਰੂੰ ਨਿਯਮ॥
ਜੋ ਮਮਦ ਨੇ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਕਿਹਾ ਹੈ ਬਾਹਰ ਨਹੀ ਹਾਂ ਮੈ ਤੇਰੇ ਕਹੇ ਥੋ॥
ਅਗਰ ਰਾਸਤੀ ਖ਼ੁਦ ਬਿਯਾਰੀ ਕਦਮ॥੫੬॥
ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਸਚਾ ਹੈ ਆਪ ਲਿਆਉ ਕਦਮ॥
ਤੁਰਾ ਗਰ ਬਬਾਯਦ ਬਕਉਲੇ ਕੁਰਾਂ॥
ਤੇਰੇ ਤਾਂਈ ਜੇਕਰ ਚਾਹੀਏ ਜੁਰੀਧ ਕੁਰਾਨ ਦੀ
ਬਨਿਜ਼ਦੇ ਸੁਮਾਰਾ ਰਸਾਨਮ ਹੁਮਾਂ॥੫੭॥
ਪਾਸ ਤੇਰੇ ਭੇਜਾਂ ਮੈ ਓਹੀ ਸੁਗੰਦ -
ਕਿ ਤਸਰੀਫ਼ ਦਰ ਕਸਬਹ ਕਾਂਗੜ ਕੁਨਦ॥
ਜੋ ਤੂੰ ਆਵਣਾ ਵਿਚ ਗ੍ਰਾਉ ਧਉੜੇ ਕਾਂਗੜ ਦੇ ਕਰੇਂ (ਹੇ ਔਰੰਗੇ)
ਵਜ਼ਾਂ ਪਸ ਮੁਲਾਕਾਤ ਬਾਹਮ ਸ਼ਵਦ॥੫੮॥
ਉਸ ਥੀਂ ਪਿਛੇ ਮੁਲਾਕਾਤ ਆਪਸ ਵਿਚ ਤੇਰੀ ਸਾਡੀ ਹੋਵੇਗੀ॥
ਨ ਜ਼ਰਹ ਦਰ ਈ ਰਾਹਿ ਖਤਰਹ ਤੁਰਾਸਤ॥
ਜ਼ਰਾ ਨਹੀ ਹੈ ਵਿਚ ਇਸ ਰਸਤੇ ਦੇ ਡਰ ਤੇਰੇ ਤਾਈ॥
ਹਮਹ ਕੌਮ ਬੈਰਾੜ ਹੁਕਮੇ ਮਰਾਸਤ॥੫੯॥
ਤਮਾਮ ਕੌਮ ਬੈਰਾੜਾਂ ਦੀ ਸਾਡੇ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਹੈ॥
ਬਿਯਾ ਤਾ ਬ ਮਨ ਖ਼ੁਦ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਕੁਨੇਮ॥
(ਹੇ ਔਰੰਗੇ) ਆਉ ਤੂੰ ਤਾਂ ਅਸੀ ਸਾਮਣੇ ਗਲਾ ਕਰੀਏ॥
ਬਰੋਏ ਸ਼ੁਮਾਂ ਮਿਹਰਬਾਨੀ ਕੁਨੇਮ॥੬੦॥
ਉਤੇ ਮੂੰਹ ਤੇਰੇ ਦੇ ਮਿਹਰਬਾਨੀ ਕਰੀਏ ਅਸੀ॥
ਯਕੇ ਅਸਪ ਸ਼ਾਇਸਤ ਏ ਯਕ ਹਜ਼ਾਰ॥
ਸੁੰਦਰ ਘੋੜੇ ਲਾਇਕ ਇਕ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਤੂੰ ਏਥੇ॥
ਬਿਯਾ ਤਾ ਬਗੀਰੀ ਬ ਮਨ ਈ ਦਿਯਾਰ॥੬੧॥
ਆਉ ਤਾਂ ਤੂੰ ਲੇ ਜਾਵੀਂ ਏਹ ਵਲਾਇਤ ਬੈਰਾੜਾਂ ਦੀ॥

ਜਹਾਨ ਸਾਹਿਰਾ ਬੰਦਹੇ ਚਾਕਰੇਮਾ।
ਬਾਦਸਾਹੇਕਾ ਬਾਦਸਾਹ ਤਿਸਦੇ ਨੌਕਰਾਂ ਦੇ ਨੌਕਰ ਹੈ ਅਸੀ।
ਅਗਰ ਹੁਕਮ ਆਯਦ ਬਜਾਂ ਹਾਜਰੇਮਾ। ੬੨॥
ਜੇਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੋਵੇ ਤਾਂਮੈ ਸਾਬ ਜਾਨਦੇ ਹਾਜਰ ਹੋਵਾਂ
ਅਗਰ ਫਿਰਿ ਬਿਯਾਮਦ ਬਫਰਮਾਨ ਮਨਾ।
ਜੇਕਰ ਆਵੇ ਆਗਿਆ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੇਰੇ ਤਾਈ
ਹਜੂਰਤ ਬਿਯਾਯਮ ਹਮਹ ਜਾਨੁ ਤਨਾ। ੬੩॥
ਪਾਸ ਤੇਰੇ ਆਵਾਂ ਮੈ ਤਮਾਮ ਜਾਨ ਅਤੇ ਤਨ ਦੇ
ਅਗਰ ਤੋ ਬਯਜ਼ਦਾਂ ਪਰਸਤੀ ਕੁਨੀ।
ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰੇਂ।
ਬਕਾਰੇ ਮਰਾ ਈਂ ਨ ਸੁਸਤੀ ਕੁਨੀ। ੬੪॥
ਵਿਚ ਕੰਮ ਇਸ ਹਮਾਰੇ ਦੇ ਸੁਸਤੀ ਨਾ ਕਰੇਂ।
ਸ਼ੁਬਾਯਦ ਕਿ ਯਜ਼ਦਾਂ ਸ਼ਨਾਸੀ ਕੁਨੀ।
ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਤਾਂਈ ਜੋ ਤੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਪਛਾਣੇਂ।
ਨ ਗੁਫ਼ਤਹ ਕਸਾਂ ਕਸ ਖਰਾਸ਼ੀ ਕੁਨੀ। ੬੫॥
ਨਹੀ ਕਹਾ ਹੈ ਜੋ ਤੂੰ ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਛਿਲਣਾ ਕਰੇਂ।
ਤੁ ਮਸਨਦ ਨਸ਼ੀਂ ਸਰਵਰੇ ਕਾਯਨਾਤ।
ਤੂੰ ਗਦੀ ਬੈਠਣੇ ਵਾਲਾ ਸਰਦਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਹੈਂ।
ਕਿ ਅਜਬ ਅਸਤ ਇਨਸਾਫ਼ ਈਂ ਹਮ ਸਫ਼ਾਤ। ੬੬॥
ਜੋ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਭੀ ਇਸ ਵਡਿਆਈ ਨੂੰ। ਨੂੰ
ਕਿ ਅਜਬ ਅਸਤ ਇਨਸਾਫ਼ ਦੀ ਪਰਵਰੀ॥
ਜੋ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਅਦਾਲਤ ਧਰਮ ਪਾਲਣੇ ਨੂੰ।
ਕਿ ਹੈਫ਼ ਅਸਤ ਸਦ ਹੈਫ਼ ਈਂ ਸਰਵਰੀ। ੬੭॥
ਜੋ ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੈ ਸੌ ਵੇਰੀ ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੈ ਤੇਰੀ ਇਸ ਸਰਦਾਰੀ ਪਰ
ਕਿ ਅਜਬ ਅਸਤ ਅਜਬ ਅਸਤ ਫ਼ਤਵਾ ਸ਼ੁਮਾਂ।
ਜੋ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਹੁਕਮ ਸਜ਼ਾ ਤੁਸਾਡੀ ਪਰ।

१२ ਬਜੁਜ਼ ਰਾਸਤੀ ਸੁਖ਼ਨ ਗੁਫ਼ਤਨ ਜ਼ਿਆਂ ਅਸਤ॥
ਇਵੇਂ ਸਚਬੀ ਬਾਤ ਕਰਣੀ ਘਾਟਾ ਹੈ॥

ਮਜ਼ਨ ਤੇਗ ਬਰ ਖ਼ੂਨਿ ਕਸ ਬੇ ਦਰੇਗ॥
ਮਤ ਮਾਰ ਤਲਵਾਰ ਉੱਪਰ ਖ਼ੂਨਿ ਕਿਸੇ ਦੀ ਬਿਨਾ ਸੋਚੇ ਬੀ॥

ਤੁਰਾ ਨੀਜ਼ ਖ਼ੂਨਿ ਅਸਤ ਬਾ ਚਰਖ਼ ਤੇਗ॥ ੬੯॥
ਤੇਰਾ ਤਾਈ ਭੀ ਖ਼ੂਨਿ ਹੈ ਸਾਥ ਗੈਬ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਦੇ॥

ਤੁ ਗਾਫ਼ਲ ਮਸ਼ਉ ਮਰਦ ਯਜ਼ਦਾਂ ਹਿਰਾਸ॥
ਤੂੰ ਭੁਲਨਾ ਮਰਦ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਤੇ ਡਰ॥

ਕਿ ਓ ਬੇ ਨਿਆਜ਼ ਅਸਤੁ ਓ ਬੇ ਸੁਪਾਸ॥ ੭੦॥
ਕਿਉਂ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਡੀ ਨਹੀ ਲੈਣ ਵਾਲਾ ਵਡਿਆਈ ਖ਼ੁਸ਼ਾਮਦੀ ਸੇ ਭੀ ਬਿਨਾ ਹੈ॥

ਕਿ ਓ ਬੇ ਮੁਹਾਬ ਅਸਤ ਸ਼ਾਹਾਨ ਸ਼ਾਹ॥
ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਿਸੀ ਬੀ ਡਰਦਾ ਨਹੀ ਹੈ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹਾਂ ਦਾ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਹੈ

ਜ਼ਿਮੀਨੋ ਜ਼ਮਾਂ ਸਚ ਏ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ॥ ੭੧॥
ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦਾ ਅਤੇ ਅਕਾਸ਼ ਕਾ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਹੈ॥

ਖ਼ੁਦਾਵੰਦ ਏਜ਼ਦ ਜ਼ਿਮੀਨੋ ਜ਼ਮਾਨ॥
ਖਾਵੰਦ ਇਕੋ ਹੈ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਤੇ ਅਕਾਸ਼ ਦਾ॥

ਕੁਨਿੰਦ ਅਸਤ ਹਰ ਕਸ ਮਕੀਨੋ ਮਕਾਨ॥ ੭੨॥
ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਹਰ ਕਿਸੀ ਮਕਾਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਨੂੰ॥

ਹਮ ਅਜ਼ ਪੀਰ ਮੋਰੋ ਹਮ ਅਜ਼ ਫ਼ੀਲ ਤਨ॥
ਭੀ ਬੁਢੀ ਕੀੜੀ ਸੇ ਭੀ ਹਾਥੀ ਦੇ ਤਨ ਸੇ (– ਅ: ਸਭ ਦੀ ਸਾਰ ਜਾਣਦਾ ਹੈ)॥

ਕਿ ਆਜ਼ਿਜ਼ ਨਿਵਾਜ਼ ਅਸਤੁ ਗਾਫ਼ਲ ਸ਼ਿਕਨ॥ ੭੩॥
ਜੋ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਵਡਿਆਈ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਹੰਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਵਾਲਾ ਹੈ

ਕਿ ਓਰਾ ਚੁ ਇਸਮ ਅਸਤੁ ਆਜ਼ਿਜ਼ ਨਿਵਾਜ਼॥
ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਜਦ ਨਾਮ ਹੈ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਵਡਿਆਈ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ॥

ਕਿ ਓ ਬੇ ਸੁਪਾਸ ਅਸਤੁ ਓ ਬੇ ਨਿਯਾਜ਼॥ ੭੪॥
(ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਪਾਸ ਕਿਸੇ ਦੀ ਸੁਪਾਰਸ਼ ਨਹੀ ਚਲਦੀ ਹੈ ਜੋ ਵਡੀ ਨਹੀ ਲੈਂਦਾ ਹੈ॥

ਕਿ ਓ ਬੇ ਨਿਮੂੰਨ ਅਸਤੁ ਵ ਓ ਬੇ ਚਗੂੰਨ।
ਜੋ ਓਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਿਸਾਲ ਤੋਂ ਬਾਹਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਿਸਾਲ ਬਿਹੂਨ ਭੀ ਹੈ।
ਕਿ ਓ ਰਹਿਨੁਮਾ ਅਸਤੁ ਓ ਰਹਿਨ ਮੂੰਨ।। ੧੫॥
ਜੋ ਓ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਰਸਤਾ ਦਸਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਓਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਮੂਨੇ ਬੀ ਦਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ॥
ਕਿ ਬਰ ਸਰ ਤੁਰਾ ਫਰਜ ਕਸਮੇ ਕੁਰਾਨ।
ਜੋ ਉਪਰ ਸਿਰ ਤੇਰੇ ਦੇ ਭਾਰ ਹੈ ਸੌਗੰਦ ਕੁਰਾਨ ਦੀ ਦਾ॥
ਬਗੁਫਤਹ ਸੁਮਾਂ ਕਾਰ ਖੂਬੀ ਰਸਾਂ।। ੧੬॥
ਕਿਹਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ ਕੰਮ ਸਾਬ ਭਲਿਆਈ ਦੇ ਪਹੁੰਚਾਉ।
ਕਿ ਬਾਯਦ ਤੂ ਦਾਨਿਸ ਪਰਸਤੀ ਕੁਨੀ।
ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤੂੰ ਬੁਧ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰੇਂ॥
ਬਕਾਰੇ ਸੁਮਾਂ ਚੀਰਹ ਦਸਤੀ ਕੁਨੀ।। ੧੭॥
ਵਿਚ ਕੰਮ ਦੇ ਤੂੰ ਚਲਾਕੀ ਦਾ ਹਥ ਕਰੇਂ।
ਚਿਹਾ ਸੁਦ ਕਿ ਚੂੰ ਬਚਗਾਂ ਕੁਸਤਹ ਚਾਰ।
ਕੀ ਹੋਇਆ ਜੋ ਤੂੰ ਬੇਟੇ ਮਾਰੇ ਹੈਂ ਚਾਰ ਮੇਰੇ।
ਕਿ ਬਾਕੀ ਬਿਮਾਂਦ ਅਸਤ ਪੇਚੀਦਹ ਮਾਰ।। ੧੮॥
ਕਿਉਂ ਜੋ ਪਿਛੇ ਹਾਲੇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਭਾਰੀ ਜੋ ਸਪਾਂਗ॥
ਚਿ ਮਰਦੀ ਕਿ ਅਖਗਰ ਖਮੋਸਾਂ ਕੁਨੀ।
ਕਿਆ ਸੂਰਮਤ ਜੋ ਤੂੰ ਅਗ ਦੇ ਚੰਗਿਆੜੇ ਬੁਝਾਉਂਦੇ ਕਰਦਾ॥
ਕਿ ਆਤਿਸ ਦਮਾਂ ਰਾ ਬਦਉਰਾਂ ਕੁਨੀ।। ੧੯॥
ਬਲਕਿ ਅਗ ਦਬੀ ਤੇਈ ਕੇ ਤਾਈਂ ਪ੍ਰਜੁਲਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੂੰ
ਚਿ ਖੁਸ ਗੁਫਤ ਫਿਰਦੌਸੀਏ ਖੁਸ ਜੁਬਾਂ।
ਕਿਆ ਹਛਾ ਕਿਹਾ ਹੈ ਫਿਰਦੌਸੀ ਭਲੇ ਕਵੀਸਰ ਨੇ।
ਸਿਤਾਬੀ ਬੁਵਦ ਕਾਰ ਆਹਰ ਮਨਾਂ।। ੨੦॥
ਛੇਤੀ ਕਰਨੀ ਹੋਵੇ ਕੰਮ ਸੈਤਾਨਾ ਦਾ॥
ਕਿ ਮਾ ਬਾਰਗਾਹਿ ਹਜਰਤ ਆਯਮ ਸੁਮਾਂ।
ਜੋ ਅਸੀ ਕਰੇਂਗੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ਆਤੇ ਹੈਂ ਅਤੇ ਭੁਤਾਂਨੂੰ ਪੈਗੰਬਰਾਂ।

ਅਜ਼ਾਂ ਰੋਜ਼ ਬਾਸ਼ੀ ਵ ਸ਼ਾਹਦ ਸ਼ੁਮਾਂ ॥੮੧॥
ਉਸ ਦਿਨ ਬੀ ਹੋਵੇਂ ਤੂੰ ਵਾਕਫ਼

ਵਗਰਨਹ ਤੂ ਈਂ ਹਮ ਫ਼ਰਾਮੋਸ਼ ਕੁਨਦ ॥
ਅਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਜੇਕਰ ਇਸ ਗਲ ਨੂੰ ਤੂੰ ਭੁਲਾਵਣਾ ਕਰੇਂਗਾ ॥

ਤੁਰਾ ਹਮ ਫ਼ਰਾਮੋਸ਼ ਯਜ਼ਦਾਂ ਕੁਨਦ ॥੮੨॥
ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਭੁਲਾਵਣਾ ਕਰੇਗਾ

ਅਗਰ ਕਾਰ ਈਂ ਬਰ ਤੁ ਬਸਤੀ ਕਮਰ ॥
ਜੇਕਰ ਕੰਮ ਇਸ ਉਪਰ ਤੂੰ ਬੰਨੀ ਕਮਰ

ਖ਼ੁਦਾਵੰਦ ਬਾਸ਼ਦ ਤੁਰਾ ਬਹਿਰ ਵਰ ॥੮੩॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ ਫਲ ਦੇਣੇਵਾਲਾ

ਕਿ ਈਂ ਕਾਰ ਨੇਕ ਅਸਤ ਦੀਂ ਪਰਵਰੀ ॥
ਜੋ ਏਹੁ ਕੰਮ ਭਲਾ ਹੈ ਧਰਮ ਪਾਲਣੇ ਦਾ

ਚੁ ਯਜ਼ਦਾਂ ਸ਼ਨਾਸੀ ਬਜਾਂ ਬਰਤਰੀ ॥੮੪॥
ਜੋਵੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਪਛਾਣੇਂ ਤੂੰ ਜਾਨ ਸੇ ਪਿਆਰਾ ਹੈਂ ॥

ਤੁਰਾ ਮਨ ਨ ਦਾਨਮ ਕਿ ਯਜ਼ਦਾਂ ਸ਼ਨਾਸ ॥
ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਤੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਪਛਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥

ਬਰਾਮਦ ਜ਼ਿ ਤੋ ਕਾਰਹਾ ਪੁਰ ਖ਼ਰਾਸ਼ ॥੮੫॥
ਬਾਹਰ ਆਈ ਜੋ ਤੈਥੋਂ ਕੰਮ ਬੁਰੇ ਹੋਏ ਦੁਖ ਦੇਵਣੇ ਵਾਲੇ ॥

ਸ਼ਨਾਸਦ ਹਮੀ ਤੋ ਨ ਯਜ਼ਦਾਂ ਕਰੀਮ ॥
ਪਛਾਣੂ ਭਾਈ ਭੀ ਤੈਥੋਂ ਨਹੀਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ॥

ਨ ਖ਼ਾਹਦ ਹਮੀ ਤੋ ਬਦੌਲਤ ਅਜ਼ੀਮ ॥੮੬॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੇਗਾ ਭੀ ਤੈਥੋਂ ਦੌਲਤ ਭਾਰੀ ॥

ਅਗਰ ਸਦ ਕੁਰਾਂ ਰਾ ਬਖ਼ੁਰਦੀ ਕਸਮ ॥
ਜੇਕਰ ਸੌ ਕੁਰਾਨ ਦੀ ਖਾਦੀ ਤੈਂ ਸੌਹੀਂ ਦਾ ॥

ਮਰਾ ਏਤਬਾਰੇ ਨ ਈਂ ਜ਼ਰਹ ਦਮ ॥੮੭॥
ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਕ ਰਤੀ ਭਰ ਤੇਰੇ ਇਕ ਸੁਆਸ ਦਾ

ਹਜ਼ੂਰੇ ਨਿਯਾਯਮ ਨ ਈਂ ਰਾਹਿ ਜਵਾਮਾ।

ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਨਹੀ ਆਉਂਦੇ ਅਸੀ ਨਾਇਸਰਜਤੇਵਲ ਤਕਦੇਹੈ।

ਅਗਰ ਸਹ ਬਖ਼ਾਹਦ ਮਨ ਆਂਜਾ ਰਵਮਾ।।੮੮

ਜੇਕਰ ਬਾਦਸਾਹ ਸਦੇ ਇਧ੍ਰ ਤਾਂ ਅਸੀ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਜਾਵਾਂਗੇ।

ਖ਼ੁਸਮ ਸ਼ਾਹਿ ਸ਼ਾਹਾਨ ਅਉਰੰਗ ਜ਼ੇਬ।

ਬਹੁਤ ਭਲਾ ਹੈ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੋਂ ਕਾ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਹੈ ਤਖ਼ਤ ਨੂੰ ਸੋਭਾ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ।

ਕਿ ਚਾਲਾਕ ਦਸਤ ਅਸਤ ਚਾਬੁਕ ਰਕੇਬ॥੮੯॥

ਜੋ ਚਾਲਾਕ ਹਥਾਂ ਦਾ ਹੈ ਤੂੰ ਅਤੇ ਚਾਲਾਕ ਘੋੜੇ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਦਾ ਹੈ ਤੂੰ।

ਕਿ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ ਅਸਤੁ ਰਉਸ਼ਨ ਜਮੀਰ।

ਕਿਆ ਰੂਪ ਸੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲੀ ਬੁਧੀ ਹੈ ਤੇਰੀ।

ਖ਼ੁਦਾਵੰਦ ਮੁਲਕ ਅਸਤੁ ਸਾਹਿਬ ਅਮੀਰ॥੯੦॥

ਮਾਲਕ ਮੁਲਕਾਂ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਅਮੀਰਾਂ ਦਾ ਹੈ।

ਬਤਰਤੀਬਿ ਦਾਨਸ਼ ਬਤਦਬੀਰ ਤੇਗ।

ਸਾਥ ਸਵਾਰੀ ਹੋਈ ਬੁਧ ਦੇ ਸਾਥ ਜੁਗਤੀ ਦੀ ਤਲਵਾਰ ਦੇ।

ਖ਼ੁਦਾਵੰਦ ਦੇਗੋ ਖ਼ੁਦਾਵੰਦ ਤੇਗ॥੯੧॥

ਮਾਲਕ ਲੰਗਰ ਦਾ ਹੈ ਤੂੰ ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਤਲਵਾਰ ਦਾ ਹੈ ਤੂੰ।

ਕਿ ਰਉਸ਼ਨ ਜਮੀਰ ਅਸਤੁ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ।

ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲੀ ਬੁਧੀ ਹੈ ਅਤੇ ਰੂਪ ਸੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਤੇਰਾ।

ਖ਼ੁਦਾਵੰਦ ਬਖ਼ਸ਼ਿੰਦਹੇ ਮੁਲਕੁ ਮਾਲ॥੯੨॥

ਮਾਲਕ ਹੈ ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਮੁਲਕ ਅਤੇ ਦੌਲਤ ਦਾ।

ਕਿ ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ ਕਬੀਰ ਅਸਤੁ ਦਰ ਜੰਗ ਕੋਹ।

ਜੋ ਬਖ਼ਸ਼ਿਸ਼ ਵਡੀ ਭਾਰੀ ਹੈ ਵਿਚ ਲੜਾਈ ਦੇ ਪਹਾੜ ਵਤ ਅਚਲ ਹੈ।

ਮਲਾਯਕ ਸਿਫਤ ਚੂੰ ਸੁਰੱਯਾ ਸ਼ਕੋਹ॥੯੩॥

ਦੇਵਤਿਆਂ ਜੈਸੀ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ਹੈ ਮਾਨਿੰਦ ਤਾਰੇ ਬੇਦੀ ਵਾਲੇ ਦੀ ਤੇਰਾ ਤੇਜ ਹੈ

ਸ਼ਹਨ ਸ਼ਾਹਿ ਅਉਰੰਗ ਜ਼ੇਬ ਆਲਮੀ।

ਬਾਦਸ਼ਾਹੋਂ ਕਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਤਖ਼ਤ ਨੂੰ ਸੋਭਾ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਜਗਤ ਵਿਚ।

ਕਿ ਚੂੰ ਰਾਇ ਦਉਰਿਅਸਤ ਦੂਰ ਅਸਤੁ ਦੀਂ।੯੪
(ਤੇਰੀ ਰਾਇ) ਤੂੰ ਜੋ ਸਰਦਾਰ ਜਮਾਨੇ ਦਾ ਹੈਂ ਪਰ ਦੂਰ ਹੈਂ. ਤੂੰ ਧਰਮ ਥੀਂ।
ਮਨਮ ਕੁਸਤਨਮ ਕੋਹੀਯਾ ਬੁਤ ਪਰਸਤ।
ਮੈਨੇ ਮਾਰਨੇ ਹੈਂ ਪਹਾੜੀਏ ਪਥਰ ਪੂਜਣੇ ਵਾਲੇ।
ਕਿ ਓ ਬੁਤ ਪਰਸਤੰਦ ਮਨ ਬੁਤ ਸਿਕਸਤ।੯੫
ਜੋ ਓਹ ਪਥਰਾਂ ਨੂੰ ਪੂਜਦੇ ਹੈ ਮੈ ਪਥਰਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜਿਆ ਹੈ।
ਬੁਬੀਂ ਗਰਦਸੇ ਬੇਵਫਾ ਈਂ ਜਮਾਂ।
ਦੇਖ ਤੂੰ ਫਿਰਨੇ ਬੇਵਫਾਈ ਅਕਾਸ ਦੀ ਨੂੰ।
ਪਸੇ ਪੁਸਤ ਅਫਤਦ ਰਸਾਨੰਦ ਜਿਯਾਂ।੯੬।
ਪਿਛੇ ਪੈਣ ਦੇ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਹੁਚਾਉਂਦਾ ਹੈ ਨੁਕਸਾਨ।
ਬੁਬੀਂ ਕੁਦਰਤੇ ਨੇਕ ਯਜਦਾਨ ਪਾਕ।
ਦੇਖ ਤੂੰ ਕਰਾਮਾਤ ਨੇਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਵਿਤ੍ਰ ਦੀ।
ਕਿ ਅਜ਼ ਯਕ ਬਦਹ ਲਖ ਰਸਾਨਦ ਹਿਲਾਕ।
ਜੋ ਇਕ ਸੇ ਸਾਥ ਦਸ ਲਖ ਦੇ ਪਹੁਚਾਉਂਦਾ ਹੈ ਮੌਤ।
ਚਿ ਦੁਸਮਨ ਕੁਨਦ ਮਿਹਰਬਾਨ ਅਸਤ ਦੋਸਤ।
ਕਿਆ ਦੁਸਮਨ ਕਰੇ ਜੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
ਕਿ ਬਖਸਿੰਦਗੀ ਕਾਰ ਬਖਸਿੰਦਹ ਓਸਤ।੯੭।
ਜੋ ਬਖਸੀਸ ਦਾ ਕੰਮ ਅਤੇ ਬਖਸੀਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ
ਰਹਾਈ ਦਿਹੋ ਰਹਿਨੁਮਾਈ ਦਿਹਦ।
ਖਲਾਸੀ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਰਸਤਾ ਦਿਖਲਾਉਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ।
ਜੁਬਾਂ ਰਾ ਬਸਿਫਤ ਆਸਨਾਈ ਦਿਹਦ।੯੮।
ਜੁਬਾਨ ਕੇ ਤਾਂਈ ਸਾਥ ਭਜਨ ਦੇ ਮਿਤ੍ਰਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।
ਖਸਮ ਰਾ ਚੁ ਕੋਰਓ ਕੁਨਦ ਵਕਤ ਕਾਰ।
ਦੁਸਮਨਾਂ ਕੇ ਤਾਂਈ ਅੰਨ੍ਹਿਆਂ ਅੰਧਿਆਂ ਦੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਵਖਤ ਕੰਮ ਦੇ
ਯਤੀਮਾਂ ਬਰੂ ਬੁਰਦ ਬੇ ਜਖਮ ਖਾਰ।੧੦੦।
ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਲੈ ਗਿਆ ਬਿਨਾ ਪੀੜ ਕੰਡੇ ਥੀਂ। ਅ: ਤੇਗ ਦਸ ਲਖ ਦੇ [illegible] ਨੂੰ ਮਾਰਦਾ ਹੈ।

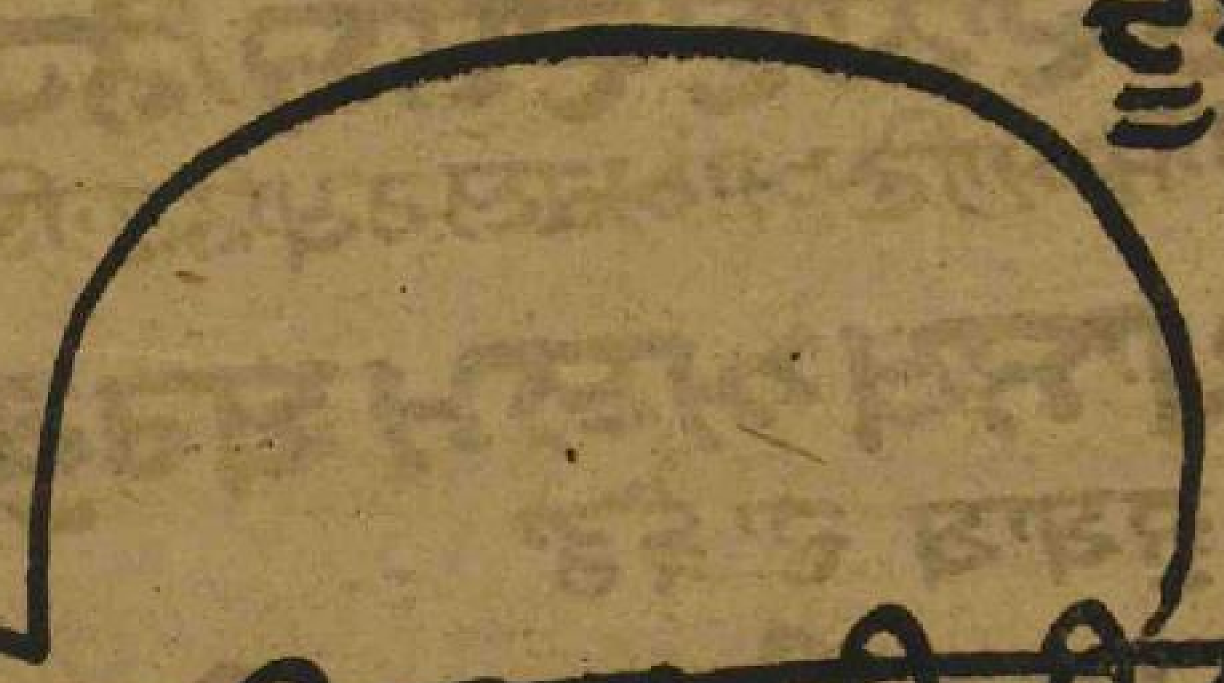
ਹਰਾਂ ਕਸ ਕੋਜ਼ੇ ਰਾਸਤ ਬਾਜ਼ੀ ਕੁਨਦ॥
ਜੋ ਕੋਈ ਆਦਮੀ ਉਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਲ ਸੱਚਿਆਈ ਕਰੇ॥
ਰਹੀਮੇ ਬਰੋ ਰਹਮ ਸਾਜ਼ੀ ਕੁਨਦ॥੧੦੧॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਉਪਰ ਉਸ ਆਦਮੀ ਦੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਦਾ ਹੈ॥
ਕਸੇ ਖ਼ਿਦਮਤ ਆਯਦ ਬਸੇ ਦਿਲ ਵ ਜਾਂ॥
ਜੋ ਕੋਈ ਟਹਿਲ ਵਿਚ ਆਵੇ ਅਤਸੈ ਕਰਕੇ ਚਿਤ ਅਤੇ ਜਾਨ ਸੇ॥
ਖ਼ੁਦਾਵੰਦ ਬਖ਼ਸ਼ੀਦ ਬਰਵੈ ਅਮਾਂ॥੧੦੨॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਬਖਸ਼ਿਆ ਹੈ ਉਪਰ ਉਸਕੇ ਧਰਮ (ਅ:) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਉਸ ਦੀ ਰਛਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ
ਕਿ ਦੁਸ਼ਮਨ ਕਜ਼ਾਂ ਹੀਲਹ ਸਾਜ਼ੀ ਕੁਨਦ॥
ਕਿਆ ਸਤ੍ਰੂ ਜੋ ਉਸ ਸੇ ਉਪਾਉ ਸਾਜਨਾ ਕਰੇ॥
ਅਗਰ ਰਹਿਨੁਮਾਂ ਬਰਵੈ ਰਾਜ਼ੀ ਸ਼ਵਦ॥੧੦੩॥
ਜੇਕਰ ਰਸਤਾ ਦਿਖਾਲਣੇਵਾਲਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਉਪਰ ਉਸਕੇ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋਵੇ॥
ਅਗਰ ਬਰਯਕ ਆਯਦ ਦਹੇ ਦਹਿ ਹਜ਼ਾਰ॥
ਜੇਕਰ ਉਪਰ ਇਕ ਦੇ ਆਵੇ ਦਸ ਲਖ ਚੜ੍ਹਕੇ (ਅ:) ਤੈ ਚਾਲੀ ਸਿੱਖ ਉਪਰ ਦਸ ਲਖ ਫੌਜ ਭੇਜੀ ਥੀ॥
ਨਿਗਾਹਬਾਨ ਓਰਾ ਸ਼ਵਦ ਕਿਰਦਗਾਰ॥੧੦੪॥
ਰਾਖਾ ਉਸਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਵਾਹਗੁਰੂ
ਤੁਰਾ ਗਰ ਨਜ਼ਰ ਹਸਤ ਲਸ਼ਕਰ ਵ ਜ਼ਰ॥
ਤੇਰਾ ਜੇਕਰ ਧਿਆਨ ਹੈ ਫੌਜਾਂ ਅਤੇ ਦੌਲਤ ਉਪ੍ਰ (ਅ:) ਤੈਨੂੰ ਹੰਕਾਰ ਫੌਜ ਅਤੇ ਧੰਨ ਦਾ ਹੈ॥
ਕਿ ਮਾਰਾ ਨਿਗਾਹ ਅਸਤ ਯਜ਼ਦਾਂ ਸ਼ੁਕਰ॥੧੦੫॥
ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਨਿਗਾਹ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਉਪਰ
ਕਿ ਓਰਾ ਗ਼ਰੂਰ ਅਸਤ ਬਰ ਮੁਲਕ ਮਾਲ॥
ਜੋ ਉਸਕੇ ਤਾਈ ਹੰਕਾਰ ਹੈ ਉਪਰ ਮੁਲਕ ਅਤੇ ਧਨ ਦੇ॥
ਵ ਮਾਰਾ ਪਨਾਹ ਅਸਤ ਯਜ਼ਦਾਂ ਅਕਾਲ॥੧੦੬॥
ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਆਸਰਾ ਹੈ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ
ਤੁ ਗਾਫ਼ਲ ਮਸ਼ੌ ਜ਼ੀਂ ਸਿਪੰਜੀ ਸਰਾਇ॥
ਤੂੰ ਗਾਫ਼ਲ ਮਤ ਹੋਇ ਇਸ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਘਰ ਉਪਰ॥

ਕਿਆਲਮ ਬਗੁਜ਼ਰਦ ਸਰੇ ਜਾ ਬਜਾਇ।੧੦੭॥
ਜੋ ਜਗਤ ਲੰਘਦਾਹੈ ਸਿਰੇਬੀ ਜਾਗਾ ਜਾਗਾਵਿਚ॥
ਬਬੀਂ ਗਰਦਸ਼ੇ ਬੇਵਫ਼ਾਈ ਜ਼ਮਾਂ।
ਦੇਖ ਤੂੰ ਫਿਰਨਾ ਬੇਵਫ਼ਾਈ ਜ਼ਮਾਨੇਦੀਦਾਂ।
ਕਿ ਬਗੁਜ਼ਸ਼ਤ ਬਰ ਹਰ ਮਕੀਨੋ ਮਕਾਂ।੧੦੮॥
ਜੋ ਲੰਘਜਾਂਦਾਹੈ ਉਪ੍ਰ ਸਭ ਮਕਾਨ ਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਮਕਾਨਾਂਦੇ।
ਤੂ ਗਰ ਜ਼ਬਰ ਆਜ਼ਿਜ਼ ਖ਼ਰਾਸ਼ੀ ਮਕੁਨ।
ਤੂੰ ਜੇਕਰ ਤੜਾਹੈ ਗਰੀਬਾਂਨੂੰ ਛਿਲਣਾ ਮਤਕਰ।
ਕਸਮਰਾ ਬਤੇਸ਼ਹ ਤਰਾਸ਼ੀ ਮਕੁਨ।੧੦੯॥
ਸਰੀਰਕੇ ਤਾਈ ਸਾਥ ਤੇਸ਼ੇਦੇ ਛਿਲਣਾ ਮਤਕਰਤੂੰ।
ਹਕੇ ਯਾਰ ਬਾਸ਼ਦ ਚਿ ਦੁਸ਼ਮਨ ਕੁਨਦ।
ਜਬ ਸਚਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਿਆਰਾ ਹੋਵੇ ਕਿਆ ਸ਼ਤ੍ਰੁ ਕਰ ਸਕਦਾਹੈ।
ਅਗਰ ਦੁਸ਼ਮਨੀ ਰਾ ਬਸਦ ਤਨ ਕੁਨਦ।੧੧੦॥
ਜੇਕਰ ਦੁਸ਼ਮਨੀਕੇ ਤਾਈ ਸਾਥ ਸੌ ਤਨਕੇ ਕਰੇ।
ਖ਼ਸਮ ਦੁਸ਼ਮਨੀ ਗਰ ਹਜ਼ਾਰ ਆਵੁਰਦ।
ਦੁਸ਼ਮਨ ਦੁਸ਼ਮਨੀਆਂ ਜੇਕਰ ਹਜ਼ਾਰਾਂਹੀ ਲਿਆਵੇ।
ਨ ਯਕ ਮੂਇ ਓਰਾ ਅਜ਼ਾਰ ਆਵੁਰਦ।੧੧੧॥
ਨਹੀ ਇਕ ਰੋਮ ਉਸਕੇ ਤਾਈ ਦੁਖ ਲਿਆਵੇ ਪ੍ਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਹਮਾਰੇ ਰੋਮਕੋ ਭੀ ਦੁਖ [illegible] ਨਹੀ ਹੋਇਆ।
ਹਿਕਾਯਤ) ਅਗੰਜੋ ਅਭੰਜੋ ਅਰੂਪੋ ਅਰੇਖਾ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਜਿੱਤਹੈ ਨਾਸ਼ਬੀ ਰਹਤ ਹੈ ਰੂਪਬੀ ਰਹਤਹੈ ਰੇਖਬੀ ਰਹਤਹੈ
ਅਗਾਧੋ ਅਬਾਧੋ ਅਭਰਮੋ ਅਲੇਖਾ।੧੧੨॥
(ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਬੇਅੰਤਹੈ ਬੰਧਨਸੇ ਰਹਤਹੈ ਭਰਮਸੇ ਰਹਤਹੈ ਲੇਖੇਸੇ ਰਹਤਹੈ
ਅਰਾਗੋ ਅਰੂਪੋ ਅਰੇਖੋ ਅਰੰਗਾ।
ਕਿਸੀਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀ ਕੋਈ ਰੂਪ ਨਹੀ ਰੇਖਾਸੇ ਰਹਤਹੈ ਰੰਗਾਸੇ ਰਹਤਹੈ॥
ਅਜਨਮੋ ਅਬਰਨੋ ਅਭੂਤੋ ਅਭੰਗਾ।੧੧੩॥
ਜਨਮਬੀ ਰਹਤਹੈ ਚਾਰੋਂ ਬਰਨਾਂਸੇ ਰਹਤਹੈ ਸੂਖਮਹੈ ਨਾਸ਼ਹੋਣੇਸੇ ਰਹਤਹੈ॥

ਅਛੇਦੋ ਅਭੇਦੋ ਅਕਰਮੋ ਅਕਾਮਾ॥
ਕਟਣੇ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਕਿਸੀ ਸੇ ਜੁਦਾ ਨਹੀ ਹੈ ਕਰਮਾ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਇਛਾ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ॥
ਅਖੇਦੋ ਅਭੇਦੋ ਅਭਰਮੋ ਅਭਾਮਾ॥੧੧੪॥
ਅਖੇਦੋ ਅਭੇਦੋ ਅਭਰਮੋ ਅਭਾਮਾ॥੧੧੪॥ ਦੁਖ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਕੋਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਭੇਦ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਭਰਮ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ॥
ਅਰੇਖੋ ਅਭੇਖੋ ਅਲੇਖੋ ਅਭੰਗਾ॥
ਰੇਖਾ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਭੇਖਾ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ ਉਸਕਾ ਕੋਈ ਲੇਖਾ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਨਾਸ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈ
ਖੁਦਾਵੰਦ ਬਖਸਿੰਦ ਹੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾ॥੧੧੫॥
ਮਾਲਕ ਹੈ ਬਖਸਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਰੰਗਾ ਰੰਗ ਤੇ ਤਮਾਸੇ॥ ਅਥਵਾ ਰੰਗਾ ਰੰਗ ਦੇ ਪਦਾਰਥ॥

ਹਿਕਾਯਤ ਕਥਾ

ਦੂਸਰੀ ਚਲੀ

੧ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ॥

ਹਿਕਾਯਤ ਸੁਨੀਦੇਮ ਰਾਜਹ ਦਲੀਪਾ॥
ਕਥਾ ਸੁਣੀ ਹੈ ਮੈਨੇ ਰਾਜੇ ਦਲੀਪ ਦੀ॥
ਨਿਸਸਤਹ ਬੁਦਹ ਨਿਜਦ ਮਾਨੇ ਮਹੀਪਾ॥੧॥
ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਥਾ ਪਾਸ ਮਾਨਧਾਤਾ ਪ੍ਰਿਥੀਪਤਿ ਕੇ॥
ਕਿ ਓਰਾ ਹਮੀ ਬੂਦ ਪਿਸਰੇ ਚਹਾਰਾ॥
ਜੋ ਉਸਕੇ ਐਸੇ ਥੇ ਬੇਟੇ ਚਾਰ ੪
ਕਿ ਦਰ ਰਜਮ ਦਰ ਬਜਮ ਆਮੁਖਤਹ ਕਾਰਾ॥੨॥
ਜੋ ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ ਅਤੇ ਵਿਚ ਕਚਹਿਰੀ ਦੇ ਸਿਖੇ ਹੋਏ ਕੰਮ
ਬਰਜਮ ਅੰਦਰਾਂ ਹਮਚੁ ਅਜ ਸੇਰ ਮਸਤ॥
ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮਾਨਿੰਦ ਸਿੰਘ ਮਸਤ ਦੀ॥

ਕਿ ਚਾਬੁਕ ਰਿਕਾਬ ਅਸਤ ਗੁਸਤਾਖ ਦਸਤ ॥੩॥
ਜੋ ਘੋੜੇ ਸਵਾਰ ਚੰਗੇ ਹੈ ਅਤੇ ਹਥ ਦੇ ਚਾਲਾਕ ਹੈ ਜੁਧ ਵਿਚ।

ਚੁਹਾਰੋ ਸਹੇ ਪੇਸ਼ਿ ਪਿਸਰਾ ਬੁਖਾਂਦ।
ਚਾਰੇ ਬੇਟੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਅਗੇ ਬੁਲਾਏ।

ਜੁਦਾ ਬਰ ਜੁਦਾ ਕੁਰਸੀਏ ਜ਼ਰ ਨਿਸ਼ਾਂਦ ॥੪॥
ਜੁਦੇ ਜੁਦੇ ਉਪਰ ਕੁਰਸੀਆਂ ਸੋਨੇ ਦੀਆਂ ਦੇ ਬਠਲਾਏ।

ਬਿ ਪੁਰਸੀਦ ਦਾਨਾਇ ਦਉਲਤ ਪਰਸਤ।
ਸਾਬ ਪੁਛਿਆ ਸਿਆਣਿਆਂ ਦੌਲਤ ਕੇ ਪੂਜਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ (ਅਃ) ਵਜੀਰਾਂ ਨੂੰ ਪੁ-ਛਿਆ।

ਅਜ਼ੀ ਅੰਦਰੂੰ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਕੁਜ਼ ਅਸਤ ॥੫॥
ਇਨਾ ਵਿਚੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੀ ਲਾਇਕ ਕੌਣ ਹੈ।

ਸੁਨੀਦ ਈਂ ਚੁ ਦਾਨਾਇ ਦਾਨਸ਼ ਨਿਹਾਦ।
ਸੁਣੀ ਏਹ ਬਾਤ ਜੋਦੋਂ ਸਿਆਣਿਆਂ ਅਕਲ ਰਖਣੇ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ।

ਬਤਮਕੀਨਿ ਪਾਸਖ ਅਲਾਮ ਬਰਕੁਸ਼ਾਦ ॥੬॥
ਸਾਬ ਮਰਾਤਬੇ ਦੇ ਜੁਬਾਬ ਦਾ ਡੀਰਾ - ਖੋਲਿਆ।

ਬਿ ਗੁਫਤਾ ਕਿ ਖੁਸ਼ਦੀਨ ਦਾਨਾਇ ਨਗਜ਼।
ਕਹਿਆ ਏ ਜੋ ਭਲਾ ਤੇਰਾ ਧਰਮ ਅਤੇ ਦਾਨਾ ਤੂੰ ਅਸਚਰਜ ਹੈਂ।

ਕਿ ਯਜ਼ਦਾਂ ਸ਼ਨਾਸ ਅਸਤ ਆਜ਼ਾਦ ਮਗਜ਼ ॥੭॥
ਜੋ ਤੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਪਛਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਕ ਮਗਜ਼ ਹੈ (ਅਃ) ਜੋ ਸੈਂਸਿਓਂ ਵਿਚੋ ਇਕ ਮੋਤੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਓਹ

ਮਰਾ ਕੁਦਰਤੇ ਨੇਸਤ ਈਂ ਗੁਫਤ ਨੀਸਤ।
ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਜੋਰ ਨਹੀ ਹੈ ਇਸ ਬਾਤ ਕੇ ਕਹਣੇ ਕਾ।

ਸੁਖਨ ਗੁਫਤਨੇ ਫਿਕਰ ਜਾਂ ਗੁਫਤ ਨੀਸਤ ॥੮॥
ਏਹ ਬਾਤ ਕਹਣੀ ਮੇਤੀ ਅਕਲ ਵਿਚ ਦਾ ਪਰੇਣਾ ਹੈ। (ਅਃ) ਇਸ ਬਾਤ ਦਾ ਕਰਨਾ ਮੇ ਤੀਜ ਅਕਲ ਦਾ ਪਰੇਖਾ ਹੈ।

ਅਗਰ ਸ਼ਾਹ ਫਿਰੋਸ਼ਦ ਫਿਰੋਯਮ ਜਵਾਬ।
ਜੇਕਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕਹੇ ਤਾ ਕੈਂਦਾ ਹਾਂ ਮੈ ਉਤ੍ਰ।

ਨੁਮਾਯਮ ਬਤੋ ਹਾਲ ਈਂ ਬਾ ਸਵਾਬ ॥੯॥
ਦਿਖਾਲੂ ਮੈਂ ਸਾਬ ਤੇਰੇ ਹਾਲ ਇਸ ਦਾ ਸਾਬ ਖੂਬੀ ਦੇ।

ਹਰਾਕਸ ਕਿ ਯਜਦਾਨਿ ਯਾਰੀ ਦਿਹਦ।
ਜਿਸ ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਯਾਰੀ ਦੇਵੈ (ਅ:) ਜਿਸ ਊਪਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ
ਬਕਾਰੇ ਜਹਾਂ ਕਾਮ ਭਾਰੀ ਕੁਨਦ।੧੦।
ਵਿਚ ਕੰਮ ਜਹਾਨ ਦੇ ਮਕਸੂਦ ਪੂਰਾ ਕਰੇ (ਅ:) ਬਾਦਸਾਹ ਬਣਾਵੇ।
ਕਿ ਈਰਾ ਬਅਕਲ ਆਜਮਾਈ ਕੁਨੇਮ।
ਜੋ ਇਨਾਂ ਕੌ ਤਾਈ ਸਾਥ ਅਕਲ ਦੇ ਅਜਮੂਦਾ ਕਰੇਹਮ
ਵਜਾਂ ਪਸ ਬਕਾਰ ਆਜਮਾਈ ਕੁਨੇਮ।੧੧।
ਔਰ ਫੇਰ ਇਸ ਜੇ ਪੀਛੇ ਵਿਚ ਕੰਮ ਦੇ ਅਜਮਾਉਣਾ ਕਰੇਹਾਂ।
ਯਕੇ ਰਾ ਦਿਹਦ ਫੀਲ ਦਹ ਹਜਾਰ ਮਸਤ।
ਏਕ ਕੇ ਤਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਹਾਥੀ ਦਸ ਹਜਾਰ ਮਸਤ ਵਜੀਰਾਂ ਦੇ ਕਹੇ ਮੂਜਬ।
ਹਮਹ ਮਸਤ ਮਸਤੀ ਓ ਜੰਜੀਰ ਬਸਤ।੧੨।
ਸਭ ਮਸਤੀ ਤੇ ਮਸਤ ਅਤੇ ਸੰਗਲਾਂ ਨਾਲ ਬੰਨੇ ਹੋਏ।
ਦਿਗਰ ਰਾ ਦਿਹਦ ਅਸਪ ਪਾਂਸਦ ਹਜਾਰ।
ਦੂਸਰੇ ਕੇ ਤਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਘੋੜੇ ਪੰਜ ਲਖ
ਜਿਸਰ ਸਾਖ਼ਤਹ ਜੀਨ ਚੂੰ ਨਉ ਬਹਾਰ।੧੩।
ਜਰੀ ਸੇ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਕਾਠੀਆਂ ਮਾਨਿੰਦ ਨਉਬਹਾਰ ਦੀ।
ਸਿਯਮ ਰਾ ਦਿਹਦ ਸੁਤਰ ਸੇ ਸਦ ਹਜਾਰ।
ਤੀਸਰੇ ਕੇ ਤਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਊਠ ਤਿੰਨ ਲਖ।
ਹਮਹ ਨੁਕਰਹ ਬਾਰੇ ਹਮਹ ਜਰ ਨਿਗਾਰ।੧੪।
ਸਭ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਭਾਰਾਂ ਨਾਲ ਅਤੇ ਸੋਨੇ ਨਾਲ ਮੜ੍ਹੇ ਹੋਏ।
ਚੁਅਮ ਰਾ ਦਿਹਦ ਮੂੰਗ ਯਕ ਨੁਖਦਨੀਮ।
ਚੌਥੇ ਕੇ ਤਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਇਕ ਦਾਣਾ ਮੂੰਗੀ ਦਾ ਅਤੇ ਅਧਾ ਛੋਲਾ।
ਅਜਾਂ ਮਰਦ ਆਜਾਦ ਆਕਿਲ ਅਜੀਮ।੧੫।
ਓਹੁ ਮਰਦ ਉਤਮ ਅਤੇ ਅਕੱਲ ਵਡੀ ਵਾਲਾ ਸੀ
ਬਿਆਵੁਰਦ ਪੁਰ ਅਕਲ ਖਾਨਹ ਕਜਾਂ।
ਲੈ ਆਇਆ ਪੂਰਣ ਅਕਲ ਵਾਲਾ ਘਰ ਵਿਚ ਉਸਨੂੰ।

ਦਿਗਰ ਨੀਮ ਨੁਖਦਸੁ ਬਿ ਬਸਤਨ ਅਜ਼ਾਂ।੧੬
ਦੂਸਰਾ ਛੋਲਾ ਅਧੇ ਛੋਲੇ ਦੇ ਬਾਬਰ ਲੈਣਿਆ।
ਹਮੀ ਖਾਸਤ ਕੇ ਤੁਖਮ ਰੇਜੀ ਕੁਨਦਾ।
ਇਹ ਚਾਹਿਆ ਜੋ ਬੀਜ ਬੀਜਣਾ ਕਰੀਏ।।
ਖਿਰਦ ਆਜ਼ਮਾਯਸ਼ ਬਰੇਜ਼ੀ ਕੁਨਦਾ।੧੭।।
ਅਕਲ ਦਾ ਅਜ਼ਮੂਦਾ ਅਤੇ ਬੀਜਣਾ ਕਰੀਏ।
ਦਫਨ ਕਰਦ ਹਰਦੋ ਜ਼ਿਮੀਨ ਅੰਦਰਾਂ।
ਦਬਣੇਂ ਕੀਤਾ ਹਰਿਦੋ ਕੇ ਤਾਂਈ ਪ੍ਰਿਥੀ ਵਿਚ।
ਨਜ਼ਰ ਕਰਦ ਬਰ ਸ਼ੁਕਰਿ ਸਾਹਿਬ ਗਿਰਾਂ।੧੮।
ਧਿਆਨ ਕੀਤਾ ਉਪ੍ਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਡਿਆਈ ਵਾਲੇ ਦੀ ਦਾ
ਚੁ ਸ਼ਸ਼ ਮਾਹ ਗੁਜ਼ਸ਼ਤੰਦ ਦਰਾਂ ਦਫਨ ਵਾਰਾਂ।
ਜਦੋ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਹੋਏ ਵਿਚ ਦਾਬਿਆਂ ਨੂੰ।
ਪਦੀਦ ਆਮਦਹ ਸਬਜ਼ਹੇ ਨਉ ਬਹਾਰਾ।੧੯।।
ਪਰਗਟ ਆਇਆ ਸਬਜਾ ਨਉ ਬਹਾਰ ਵਾਲਾ
ਬਰੇਜ਼ੀਦ ਦਹਿਸਾਲ ਤੁਖ਼ਮੇ ਕਸਾਂ।
ਬੀਜਣਾ ਕੀਤਾ ਦਸ ਬਰਸਾਂ ਦਾਣਿਆ ਉਨਾਨੂੰ।
ਬਪਰਵਰਦ ਹਰਦੋ ਰਾ ਬੁਰੀਦਨ ਅਜ਼ਾਂ।੨੦।।
ਪਾਲਿਆ ਉਨਾ ਕੇ ਤਾਂਈ ਅਤੇ ਵਢਿਆ ਉਨਾਨੋਂ।।
ਬਰੇਜ਼ੀਦ ਦਹ ਬੀਸਤ ਬਾਰਸ ਅਜ਼ੋ।
ਬੀਜਿਆ ਦਸ ਵੀਹ ਵਾਰੀ ਉਨਾ ਸੇ।
ਬਸੇ ਗਸ਼ਤ ਖਰਵਾਰਹ ਦਾਨਹ ਅਜ਼ੋ।੨੧।।
ਬਹੁਤ ਹੋਏ ਖਲਵਾੜੇ ਦਾਣਿਆ ਦੇ ਉਨਾ ਸੇ।
ਚੁਨਾਂ ਜ਼ਿਆਦਹ ਸ਼ੁਦ ਦਉਲਤੇ ਬੇਕਰਾਂ।
ਇਤਨੀ ਵਧੇਰੇ ਹੋਈ ਦਉਲਤ ਬੇ ਓੜਕ।
ਕਜ਼ੋ ਦਾਨਹ ਸ਼ੁਦ ਦਾਨਹਾਏ ਅੰਬਾਰਾਂ।੨੨।।
ਜੋ ਉਨਾਂ ਦਾਣਿਆਂ ਸੇ ਹੋਏ ਦਾਣਿਆ ਦੇ ਢੇਰ।

ਖਰੀਦਵਾਅਜ਼ਾਂ ਨਕਦ ਦਹ ਹਜ਼ਾਰ ਫੀਲਾ।
ਖਰੀਦਿਆ ਹੈ ਉਸ ਨਕਦੀ ਸੇ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਹਾਥੀ।
ਚੂੰ ਕੋਹੇ ਰਵਾਂ ਹਮ ਚੂ ਦਰੀਯਾਇ ਨੀਲਾ। ੨੩॥
ਮਾਨਿੰਦ ਪਹਾੜ ਦੇ ਉਰੇ ਤੁਰਨੇ ਵਾਲੇ ਮਾਨਿੰਦ ਦਰਿਆਇ ਨੀਲ ਦੇ।
ਬਗੀਰਦ ਅਜ਼ੋ ਅਸਪ ਪਾਸਦ ਹਜ਼ਾਰਾ।
ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਰੋਕੜ ਉਸੀ ਸੇ ਘੋੜੇ ਪੰਜ ਲਖ।
ਹਮਹ ਜ਼ਰ ਵਜ਼ੀਨੇ ਹਮਹ ਨੁਕਰਹਵਾਰਾ। ੨੪॥
ਸਭ ਸੋਨੇ ਦੀਆ ਕਾਠੀਆਂ ਵਾਲੇ ਤਮਾਮ ਚਾਂਦੀ ਨਾਲ ਲਦੇ ਹੋਏ।
ਖਰੀਦੰਦ ਸੇ ਸਦ ਹਜ਼ਾਰੋ ਸੁਤਰਾ।
ਖਰੀਦਿਆ ਤਿਨ ਲਾਖ ਊਠ
ਹਮਹ ਜ਼ਰ ਬੋਰੇ ਹਮਹ ਨੁਕਰਹ ਪੁਰਾ। ੨੫॥
ਤਮਾਮ ਸੋਨੇ ਦੇ ਭਾਰ ਨਾਲ ਅਤੇ ਤਮਾਮ ਚਾਂਦੀ ਦੇ ਭਾਰ ਨਾਲ ਲਦੇ ਹੋਏ
ਵਜ਼ਾਂ ਦਾਲਨਉ ਸਹਰ ਆਜ਼ਮ ਬਿਬਸਤਾ।
ਉਸ ਦਾਲ ਦੇ ਦਾਣੇ ਦਾ ਨਾਮਾ ਸੈਹਰ ਵਡਾ ਬਸਾਇਆ।
ਕਿ ਨਾਮੇ ਅਜ਼ਾਂ ਸਹਰ ਦਿਹਲੀ ਸ਼ੁਦ ਅਸਤ। ੨੬
ਜੋ ਨਾਮ ਉਸ ਸੈਹਰ ਦਾ ਦਿਹਲੀ ਰਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।
ਦਿਗਰ ਦਾਨਹਰਾ ਬਸਤ ਮੂੰਗੀ ਪਟਨਾ।
ਦੂਸਰੇ ਦਾਣੇ ਦਾ ਬਸਾਇਆ ਮੂੰਗੀ ਪਟਨਾ ਸੈਹਰ।
ਕੁ ਦੋਸਤ ਪਸੰਦ ਅਸਤ ਦੁਸ਼ਮਨ ਫਿਕਨਾ। ੨੭॥
ਜੋ ਮਿਤ੍ਰਾਂ ਨੂੰ ਪਸੰਦ ਹੈ ਅਤੇ ਸਤ੍ਰੂਆਂ ਨੂੰ ਤੋੜਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ
ਬਵੁਜ਼ਰੀਦ ਦਹਦੇ ਬਰੰਨਿਮਤ ਸਾਲਾ।
ਗੁਜ਼ਰੇ ਬਾਰਾਂ ਬਰਸ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ - ਖੇਤੀ ਕਰਦੇ ਲੈਂਦੇ ਦਿੰਦੇ ਨੂੰ
ਬਸੇ ਗਸ਼ਤ ਜੋ ਦਉਲਤੇ ਬੇਜ਼ਵਾਲਾ। ੨੮॥
ਬਹੁਤ ਹੋਈ ਉਸ ਸੇ ਦੌਲਤ ਨਾ ਦੂਰ ਹੋਣੇ ਵਾਲੀ ਇਸਾ ਬਿਰ
ਚੂੰ ਬਿਨਸਸਤ ਬਰ ਤਖਤ ਮਾਨੋ ਮਹੀਪਾ।
ਜੋ ਦੇ ਬੈਠ ਊਪਰ ਤਖਤ ਦੇ ਮਾਨਧਾਤਾ ਰਾਜਾ।

ਬਪੁਰਸਿਸ ਦਰਾਮਦ ਸਹੇ ਹਫਤ ਦੀਪਾ। ੨੯॥
ਫਿਰ ਪੁਛਣ ਦੇ ਆਇਆ ਬਾਦਸਾਹੁ ਸਤਾਂ ਦੀਪਾਂ ਦਾ।

ਬਗੁਫਤਾ ਕਿ ਪੇਸੀਨ ਕਾਗਜ਼ ਬਿਯਾਰ।
ਵਜੀਰਾਂ ਨੂੰ ਕਹਿਆ ਜੋ ਪੇਹਲਾ ਕਾਗਜ ਲਿਆਓ ਤੁਸੀਂ।

ਚਿ ਬਖਸ਼ੀਦਅਮ ਮਨ ਬਪਿਸਰਾਂ ਚਹਾਰ। ੩੦॥
ਕਿਆ ਦਿਤਾ ਹੈ ਮੈਨੇ ਸਾਥ ਬੇਟਿਆਂ ਚਾਰੋਂ ਕੋ।

ਦਬੀਰੇ ਕਲੀਮ ਜ਼ਨ ਕਲਮ ਬਰਗਿਰਫਤ।
ਮੁਨਸੀ ਕਲਮ ਚਲਾਉਣੇ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਕਲਮ ਪਕੜੀ।

ਜ਼ਵਾਬੇ ਸੁਖਨ ਰਾ ਅਲੀਮ ਬਰ ਗਿਰਫਤ। ੩੧॥
ਉਤ੍ਰ ਬਾਤ ਕੇ ਤਾਂਈ ਸੂਤ੍ਰਾ ਪਕੜਿਆ। (ਅ:) ਬਾਦਸਾਹ ਕੀ ਬਾਤ ਕੇ ਉਤ੍ਰ ਦਾ ਸੂਤ੍ਰ ਪਕੜਿਆ

ਬਿਗੁਫਤਾ ਚਿ ਬਖਸ਼ੀਦਮ ਏ ਸਾਂ ਹਜ਼ਾਰ।
ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਕਹਿਆ ਜੋ ਕਿਆ ਦਿਤਾ ਹੈ ਮੈਨੇ ਇਨ ਕੋ ਅਤੇ ਕਿਨੇ ਹਜ਼ਾਰ।

ਬਕਾਗਜ ਬਬੀਤਾਂ ਜ਼ੁਬਾਨਸ ਬਿਯਾਰ। ੩੨॥
ਫਿਰ ਕਾਗਜ ਦੇ ਦੇਖੋ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਜੁਬਾਨ ਊਪਰ ਲਿਆਵੋ।

ਬਕਾਗ਼ਜ਼ ਬਬੀਤਾਂ ਬਗੋਯਦ ਜ਼ੁਬਾਂ।
ਫਿਰ ਕਾਗਜ ਦੇ ਦੇਖੋ ਤੁਸੀਂ ਤਾਂ ਕਹੋ ਤੁਸੀਂ ਜੁਬਾਨੀ।

ਚੁ ਬਖਸ਼ੀਦ ਸ਼ੁਦ ਬਖਸ਼ ਹਰ ਕਸ ਅਜ਼ਾਂ। ੩੩
ਕਿਆ ਬਖਸ਼ੀਸ ਜੋ ਹੋਈ ਬਖਸ਼ੀਸ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉਨਾਂ ਸੇ॥

ਚੁ ਬਿਸਨੀਦ ਸੁਖਨ ਅਜ਼ ਮਹੀਪਾਲ ਮਾਨ।
ਜਬ ਸੁਣੀ ਬਾਤ ਮੁਨਸੀਆਂ ਨੇ ਮਾਨਧਾਤਾ ਪ੍ਰਿਥੀਪਤ ਨੇ।

ਫਰਿਸ਼ਤਹ ਸਿਫਤ ਚੂੰ ਮਲਾਇਕ ਮਕਾਨ। ੩੪॥
ਦੇਵਤਿਆਂ ਜੈਸੀ ਵਡਿਆਈ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਜੈਸੇ ਘਰ ਵਾਲੇ ਨੇ।

ਬਿਯਾਰੀ ਮਰਾ ਪੇਸ਼ ਬਖਸ਼ੀਦਹ ਮਨ।
ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਬੇਟੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਲਿਆ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਅਗੇ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਮੇਰੀ ਕੇਤੀ ਆਈ।

ਚਰਾਗੇ ਜਹਾਂ ਆਫਤਾਬੇ ਯਮਨ। ੩੫॥
ਹੇ ਬੇਟਾ ਤੂੰ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਿਥੀ ਦਾ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਯਮਨ ਵਲਾਇਤ ਕਾ ਹੈਂ। =

ਬਗੋਯਦ ਕਿ ਮੁਰਦੰਦ ਬਾਜੇ ਮੁਹੀਮਾ।
ਪੈਲਾ ਬੇਟਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਈ ਮਰ ਗਏ ਕਈ ਮਹਿੰਮਾ ਵਿਚ ਕੈਮ ਆਏ।

ਕਿ ਮਾ ਹਮ ਬਸੇ ਫੀਲ ਬਖਸੀਦਹ ਆਮਾ। ੩੬॥
ਕਿਉਂ ਜੋ ਹਮਨੇ ਭੀ ਕਈ ਹਾਥੀ ਬਖਸੀਸ ਕੀਤੇ ਹੈਂ ਆਪ।

ਦਿਗਰ ਰਾ ਬਪੁਰਸੀਦ ਅਸਪਸ ਚਿ ਕਰਦਾ।
ਦੂਸਰੇ ਕੇ ਤਾਈ ਪੁਛਿਆ ਘੋੜੇ ਤੈ ਕਿਆ ਕੀਤੇ।

ਕਿ ਬਾਜੇ ਬਬਖਸੀਦ ਬਾਜੇ ਬਿਮੁਰਦਾ। ੩੭॥
ਉਸਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਬਾਜੇ ਮੈ ਬਖਸੀਸ ਕੀਤੇ ਬਾਜੇ ਮਰ ਗਏ।

ਸਿਯਮ ਰਾ ਬਪੁਰਸੀਦ ਸੁਤਰਾਂ ਨੁਮਾਂ।
ਤੀਸਰੇ ਕੇ ਤਾਈ ਪੁਛਿਆ ਤੂੰ ਊਠ ਦਿਖਾਲ।

ਕਜਾਤੋ ਬਬਖਸੀਦ ਏ ਜਾਨ ਮਾਂ। ੩੮॥
ਕਿਥੇ ਤੈ ਬਖਸੀਸ ਕੀਤੇ ਹੈਂ ਐ ਮੇਰੀ ਜਾਨ

ਬਗੁਫਤਾ ਕਿ ਬਾਜੇ ਬਕਾਰ ਆਮਦੰਦਾ।
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਜੋ ਕਿਤਨੇ ਤਾਂ ਵਿਚ ਕੰਮ ਦੇ ਆਏ ਹੈਂ।

ਬਬਖਸ ਅੰਦਰੂੰ ਬੇ ਸੁਮਾਰ ਆਮਦੰਦਾ। ੩੯॥
ਵਿਚ ਬਖਸੀਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਬੇਓੜਕ ਹੀ ਆਏ।

ਚੁਆਮ ਰਾ ਬਪੁਰਸੀਦ ਕਿ ਏ ਨੇਕ ਬਖਤਾ।
ਚੌਥੇ ਕੇ ਤਾਈ ਪੁਛਿਆ ਜੋ ਏ ਭਲੇ ਨਸੀਬੇ ਵਾਲੇ।

ਸਜਾਵਾਰ ਦੇਹੀਮੁ ਸਾਯਾਂਨ ਤਖਤਾ। ੪੦॥
ਲਾਇਕ ਬਾਦਸਾਹੀ ਮੁਕਟ ਦੀ ਅਤੇ ਲਾਇਕ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੀ

ਕੁਜਾ ਕਰਦ ਬਖਸਸ ਤੁਮਾਰਾ ਫਹੀਮਾ।
ਕਿਥੇ ਕੀਤੀ ਖਰਚ ਬਖਸੀਸ ਮੇਰੀ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਸਮਝਾਉ।

ਯਕੇ ਦਾਨਹ ਮੂੰਗੋ ਦਿਗਰ ਨੁਖਦ ਨੀਮਾ। ੪੧॥
ਇਕ ਦਾਣਾ ਮੂੰਗੀ ਦਾ ਸਾਬਤ ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ ਛੋਲੇ ਦਾ ਅਧਾ ਦਾਣਾ

ਸਵਦ ਗਰ ਹੁਕਮ ਤਾ ਬਿਯਾਰੇਮ ਪੇਸਾ।
ਆਪ ਕਾ ਹੋਵੇ ਜੇਕਰ ਹੁਕਮ ਤਾਂ ਲਿਆਵਾਂ ਮੈ ਅਗੇ ਆਪ ਦੇ।

ਹਮਹ ਫੀਲ ਅਸਪੋ ਅਜ਼ੋ ਸੁਤਰ ਬੇਸ਼ਮਾ ।੪੨॥
ਤਮਾਮ ਹਾਥੀ ਅਤੇ ਘੋੜੇ ਉਨਾਸੇ ਊਠ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁੰਦ੍ਰਾ ।

ਨਜ਼ਰ ਕਰਦ ਫੀਲੇ ਦੋ ਦਹਿ ਹਜ਼ਾਰ ਮਸਤਾ ।
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਕੀਤੇ ਹਾਥੀ ਬਾਰਾਂ ਹਜ਼ਾਰ ਮਸਤਾ ।

ਪੁਰ ਅਜ਼ ਜ਼ਰ ਬਾਰੇ ਹਮਹ ਨੁਕਰਹ ਬਸਤਾ ।੪੩॥
ਜੜ੍ਹੇ ਹੋਏ ਸੋਨੇ ਦੇ ਫੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਅਤੇ ਤਮਾਮ ਚਾਂਦੀ ਨਾਲ ਬੰਨੇ ਹੋਏ ।

ਹੁਮਾਂ ਅਸਪ ਪਾਂਸਦ ਹਜ਼ਾਰ ਆਫ਼ਰੀਦਾ ।
ਵੈਸੇ ਹੀ ਘੋੜੇ ਪੰਜ ਲਖ ਲਿਆਇਆ ।

ਹੁਮਾਂ ਜ਼ਰ ਜ਼ੀਨ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ ਆਵਰੀਦਾ ।੪੪॥
ਵੈਸੇ ਹੀ ਸੁਨਹਰੀ ਜ਼ੀਨ ਬੇਓੜਕ ਲਿਆਇਆ ।

ਹੁਮਾਂ ਖੋਲਵ ਖ਼ੁਫਤਾਨ ਬਰਗਾਸ ਤਵਾਂ ।
ਤਮਾਮ ਟੋਪੀਆਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿਰਾ ਸੁਨੈਹਰੀ ਅਤੇ ਘੋੜੇ ਦਾ ਅਸਬਾਬ ਹੈ ।

ਬਸੇ ਤੀਰ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਕੀਮਤ ਗਿਰਾਂ ।੪੫॥
ਬਹੁਤ ਤੀਰ ਅਤੇ ਤਲਵਾਰਾਂ ਮੁਲ ਭਾਰੀ ਵਾਲੀਆਂ ।

ਬਸੇ ਸ਼ੁਤਰ ਬਗਦਾਦ ਜ਼ਰ ਬਫਤ ਬਾਰਾ ।
ਬਹੁਤ ਊਠ ਬਗਦਾਦ ਦੇ ਜ਼ਰੀ ਬਾਦਲੇ ਦੇ ਝੁੱਲਾਂ ਨਾਲ ਸਜਾਏ ਹੋਏ ।

ਜ਼ੇਰੇ ਜਾਮਹ ਨੀਮ ਆਸਤੀ ਬੇ ਸ਼ੁਮਾਰਾ ।੪੬॥
ਸੁਨੈਹਰੀ ਕੁੜਤੀਆਂ ਅਤੇ ਚੋਗੇ ਸੁਨੈਹਰੀ ਬੇ ਓੜਕ ।

ਕਿ ਦਹ ਨੀਲ ਦਹ ਪਦਮ ਦੀਨਾਰ ਜ਼ਰਦਾ ।
ਜੋ ਦਸ ਨੀਲ ਅਤੇ ਦਸ ਪਦਮ ਮੋਹਰਾਂ ਪੀਲੀਆਂ - ਕੁੰਦਨ ਦੀਆਂ ਮੋਹਰਾਂ ।

ਕਜ਼ੋ ਦੀਦਹ ਸ਼ੁਦ ਦੀਦਹੇ ਦੋਸਤ ਸਰਦਾ ।੪੭॥
ਜੋ ਉਸ ਕੇ ਦੇਖਣੇ ਸੇ ਹੋਏ ਨੇਤ੍ਰ ਪਿਆਰਿਆਂ ਦੇ ਠੰਡੇ । ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ।

ਕਿ ਯਕ ਮੁੰਗ ਯਕ ਸ਼ਹਰ ਜ਼ੋ ਕਾਮ ਸ਼ੁਦਾ ।
ਜੋ ਇਕ ਦਾਣੇ ਮੂੰਗੀ ਸੇ ਇਕ ਸ਼ਹਰ ਦਾ ਮਕਸਦ ਹੋਇਆ ।

ਕਿ ਮੂੰਗੀ ਪਟਨ ਸ਼ਹਰ ਓ ਨਾਮ ਸ਼ੁਦਾ ।੪੮॥
ਜੋ ਮੂੰਗੀ ਪਟਨ ਸ਼ਹਰ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਰਖਿਆ ।

ਕਿ ਨੀਮੇ ਨਖ਼ਦਰਾ ਦਿਗਰ ਸਹਰ ਬਸਤਾ॥
ਜੋ ਅਧੇ ਛੋਲਿੰਦਾ ਦੂਸਰਾ ਸਹਰ ਬਸਾਇਆ॥
ਕਿ ਨਾਮੇ ਅਜੇ ਸਹਰ ਦਹਲੀ ਸੁਦ ਅਸਤ॥੪੯॥
ਜੋ ਨਾਮ ਉਸਕੇ ਸੇ ਸਹਰ ਦਿਹਲੀ ਹੋਇਆ ਹੈ॥
ਖ਼ੁਸ਼ ਆਮਦ ਬਤਦਬੀਰ ਮਾਨੇ ਮਹੀਪਾ॥
ਪਸੰਦ ਆਯਾ ਸਾਥ ਅਕਲ ਦੇ ਮਾਤਧਾਤਾਨੂੰ॥
ਖ਼ਿਤਾਬਸ ਬਦੋਦਾਦ ਰਾਜਹ ਦਲੀਪਾ॥੫੦॥
ਖ਼ਿਤਾਬ ਉਸਕੋ ਸਾਬ ਦਿਤਾ ਰਾਜਾ ਦਲੀਪ ਕਾ
ਕਿ ਪੈਦਾ ਅਜੇ ਫਰਿਰ ਸਾਹਨ ਸਹੀ॥
ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਉਸਸੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਬਾਦਸਾਹੋਕੇ ਬਾਦਸਾਹ ਕਾ
ਸਜ਼ਾ ਵਾਰ ਤਖ਼ਤ ਅਸਤ ਤਾਜੇ ਮਹੀ॥੫੧॥
ਲਾਇਕ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇ ਹੈ ਅਤੇ ਲਾਇਕ ਮੁਕਟ ਪ੍ਰਿਥ੍ਵੀ ਕੇ ਹੈ॥
ਬਜੇਬਦ ਅਜੇ ਮਰਦ ਤਾਜੇ ਨਗੀ॥
ਸੋਹਣਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਉਸ ਮਰਦ ਸੇ ਮੁਕਟ ਅਤੇ ਨਗੀਨਾ॥
ਬਰਾ ਅਕਲ ਤਦਬੀਰ ਹਜ਼ਾਰ ਆਫਰੀ॥੫੨॥
ਉਪਰ ਉਸ ਅਕਲ ਅਤੇ ਤਦਬੀਰ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਵੇਰੀ ਸ਼ਾਬਾਸ਼॥
ਕਿ ਓਹ ਹਸਤ ਬੇਅਕਲ ਆਲੂਦਹ ਮਗਜ਼ਾ॥
ਤਿਨੇ ਓਹ ਹੈ ਬੇਅਕਲ ਅਤੇ ਗੰਦੇ ਮਗਜ਼ ਵਾਲੇ॥
ਨ ਗੁਫਤਾਰ ਖੁਸ ਤਰ ਨ ਰਫਤਾਰ ਨਗਜ਼ਾ॥੫੩॥
ਨਾ ਇਨਾਂਦੀ ਬੋਲੀ ਭਲੀ ਚੰਗੀ ਅਤੇ ਨਾ ਇਨਾਂ ਦੀ ਚਾਲ ਸੁੰਦਰ॥
ਹਮੀ ਖ਼ਾਸਤ ਕਿ ਓਰਾ ਬਸਾਹੀ ਦਿਹਮ॥
ਇਹ ਚਾਹਿਆ ਜੋ ਉਸਕੇ ਤਾਈ ਬਾਦਸਾਹੀ ਦੇਵਾਂ ਮੈ॥
ਕਿ ਦਉਲਤ ਖ਼ੁਦਸੁ ਰਾ ਅਗਾਹੀ ਦਿਹਮ॥੫੪॥
ਦਉਲਤ ਆਪਣੀ ਸੇ ਉਸਕੋ ਖ਼ਬਰ ਦੇਵਾਂ ਮੈ॥
ਬਜੇਬਦ ਅਜੇ ਫਰਿਰ ਸਾਹਨਸਹੀ॥
ਸੋਭਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸਸੇ ਤਖ਼ਤ ਸਾਹਨ ਸਾਹੀ ਦਾ॥

ਕਿ ਸਾਹਿਬ ਸਊਰ ਅਸਤ ਵ ਮਾਲਕ ਮਹੀ ॥੫੫॥
ਜੋ ਮਾਲਕ ਬੁਧਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਪ੍ਰਿਥਵੀਦਾਹੈ।
ਖਿਤਾਬਸ ਅਜ਼ੋ ਗਸ਼ਤ ਰਾਜਹ ਦਲੀਪਾ।
ਖਿਤਾਬ ਉਸਕਾ ਉਸਸੇ ਹੋਇਆ ਰਾਜਾ ਦਲੀਪਾ।
ਖਿਲਾਫਤ ਬਬਖਸ਼ੀਦ ਮਔ ਮਹੀਪਾ ॥੫੬॥
ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਉਸਕੇ ਸਾਥ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਕੀਤੀ ਮਹ ਮਹੀਪਨੇ।
ਸਿ ਪਿਸਰਾਂ ਦਿਗਰ ਸ਼ਾਹ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਦਾ।
ਤਿੰਨਾ ਬੇਟਿਆਂ ਦੂਸਰਿਆਂ ਕੇ ਤਾਈ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕਢ ਦਿਤਾ।
ਨ ਦਾਨਸ ਪਰਸਤੇ ਨ ਆਜ਼ਾਦ ਮਰਦਾ ॥੫੭॥
ਨਾ ਬੁਧੀ ਦੇ ਪੂਜਣੇ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਨਾ ਖੁਲਾਸੇ ਮਰਦਾ।
ਕਿ ਓਰਾ ਬਰੋ ਜ਼ਰ ਸਿੰਘਾਸਨ ਨਿਸ਼ਾਂਦਾ।
ਜੋ ਉਸਕੇ ਤਾਂਈ ਊਪਰ ਸੋਨੇ ਦੇ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੇ ਬਿਠਾਇਆ।
ਕਲੀਦੇ ਕੁਹਨ ਗੰਜ ਰਾ ਬਰ ਕੁਸ਼ਾਦਾ ॥੫੮॥
ਕੁੰਜੀਆਂ ਪੁਰਾਤਨੀ ਖਜ਼ਾਨਿਆਂ ਦੇ ਤਾਂਈ ਖੋਲ ਕੇ ਵਿਖਾਇਆ।
ਬਦੋ ਦਾਦ ਸ਼ਾਹੀ ਖ਼ੁਦ ਆਜ਼ਾਦ ਗਸ਼ਤਾ।
ਸਾਥ ਉਸਕੇ ਦਿਤੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਆਪ ਨਿਆਰਾ ਹੋਇਆ।
ਬਪੋਸ਼ੀਦ ਦਲਕੇ ਰਹਾਂ ਸ਼ੁਦ ਬਦਸਤਾ ॥੫੯॥
ਪਾਈ ਗੋਦੜੀ ਗਲ ਮੇ ਤੁਰ ਪਿਆ ਤਰਫ ਬਨ ਕੀ।
ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਆ ਸਾਗਰੇ ਸਬਜ਼ ਰੰਗ।
ਦਿਹ ਐ ਸੁਖਈਆ ਪਿਆਲਾ ਹਰੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ।
ਕਿ ਮਾਰਾ ਬਕਾਰ ਅਸਤ ਦਰ ਵਕਤ ਜੰਗ ॥੬੦॥
ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਵਿਚ ਵਖਤ ਲੜਾਈ ਦੇ।
ਬਮਨ ਦਿਹ ਕਿ ਬਖਤ ਆਜ਼ਮਾਈ ਕੁਨਮ।
ਸਾਥ ਮੇਰੇ ਦਿਹ ਜੋ ਭਾਗਾ ਦਾ ਅਜ਼ਮਾਉਣਾ ਕਰਾਂ ਮੈਂ।
ਜਿ ਤੇਗੇ ਖ਼ੁਦਸ਼ ਕਾਰਵਾਈ ਕੁਨਮ ॥੬੧॥
ਤਲਵਾਰ ਆਪਣੀ ਸੇ ਕੰਮ ਚਲਾਉਣਾ ਕਰੇਹਾਂ। (ਤੇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ)

ਦੇਖਜੇ ਜੇੜ੍ਹੇ ਬਾਦਸਾਹ ਅਕਲਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਓਹ ਆਪਣਿਆ ਬੇਟਿਆਦੀ
ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਕਲ ਪ੍ਰਤਾਇਕੇ ਪਿਛੋ ਬਾਦਸਾਹੀ ਦਿੰਦੇ ਹੈ ਨਾ।

ਹਿਕਾਯਤ ਤੀਸਰੀ ਚਲੀ

ਕਥਾ

੧ਓ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ॥

ਖ਼ੁਦਾਵੰਦ ਦਾਨਸ ਦਿਹੋ ਦਾਦਗਰਾ।
ਸਾਹਿਬ ਵਾਹਗੁਰੂ ਬੁਧਿਕੇ ਅਤੇ ਨਿਆਉਂਕੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ
ਰਜਾ ਬਖਸੋ ਰੋਜੀ ਦਿਹੋ ਹਰ ਹੁਨਰਾ॥੧॥
ਖ਼ੁਸੀ ਦੇ ਬਖਸਣੇ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਰਿਜਕ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਸਭ ਹੁਨਰਾਂ ਕੇ ਤਾਂ (ਈ)
ਅਮਾਂ ਬਖਸ ਬਖਸਿੰਦ ਓ ਦਸਤਗੀਰਾ।
ਆਸਰੇ ਕੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਬਖਸੀਸ ਕੇ ਕਰਨੇਵਾਲਾ ਹਥ ਦੇ ਪਕੜਨੇਵਾਲਾ
ਕੁਸਾਯਸ ਕੁਨੇ ਰਹਿ ਨੁਮਾਯਸ ਪਜੀਰਾ॥੨॥
ਤ੍ਰੌੜਦੇ ਖੋਲਣੇ ਵਾਲਾ ਰਾਹ ਦੇ ਦਿਖਲਾਣੇ ਵਾਲਾ ਦਿਲ ਦੀ ਬਾਤ ਮੰਨਣੇ ਵਾ (ਲਾ)
ਹਿਕਾਯਤ ਸੁਨੀਦਮ ਜਕੇ ਨੇਕ ਮਰਦਾ।
ਬਾਤ ਸੁਣੀਹੈ ਹਮਨੇ ਇਕ ਭਲੇ ਆਦਮੀ ਦੀ।
ਕਿ ਅਜ਼ ਦਉਰਿ ਦੁਸਮਨ ਬਰਾਵੁਰਦ ਗਰਦਾ॥੩॥
ਜੋ ਸਮੇ ਵੈਰੀਆਂ ਸੇ ਬਾਹਰ ਲਿਆਇਆ ਘਟਾ (ਅ:) ਵੈਰੀਆਂ ਨੇ ਮਾਰਕੇ ਘਟੇ (ਮੇ ਰਲਾ ਦਿਤ)
ਖੁਸਮ ਅਫਕਨੋ ਸਾਹ ਹੀ ਦਿਲ ਫਿਰਾਜਾ।
ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ਗਿਰਾਣੇ ਵਾਲਾ ਬਾਦਸਾਹ ਚੀਨਦਾ ਦਿਲ ਖੁਲੇ ਵਾਲਾ।
ਗਰੀਬੁਲ ਨਿਵਾਜੋ ਗਨੀਮੁਲ ਗੁਦਾਜਾ॥੪॥
ਗਰੀਬਾਂ ਦੇ ਵਡਿਆਉਣੇ ਵਾਲਾ ਵੈਰੀਆਂ ਨੂੰ ਗਾਲਣੇ ਵਾਲਾ।
ਜਿ ਰਜ਼ਮੋ ਬ ਬਜ਼ਮੋ ਹਮਹ ਬੰਦ ਬਸਤਾ।
ਲੜਾਈ ਵਿਚ ਅਤੇ ਮਜਲਸ ਵਿਚ ਸਭ ਤਾਂ ਬੰਦੋਬਸਤ ਕੀਤਾ ਹੋਇਆ
ਕਿ ਹੁਸੀਯਾਰ ਤੇਗ ਅਸਤ ਹੁਸੀਆਰ ਦਸਤਾ॥੫॥
ਜੋ ਧਨੀ ਤਲਵਾਰ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਸਿਆਰ ਹਥ ਦਾ (ਅ:) ਹਥ ਦਾ ਸਖੀ।

ਨਿਵਾਲਹ ਪਿਆਲਹ ਜ਼ਿ ਰਜ਼ਮੋ ਬ ਬਜ਼ਮਾ।
ਖਾਵਣੇ ਸੇ ਅਤੇ ਪੀਵਣੇ ਸੇ ਅਤੇ ਜੁੱਧ ਸੇ ਅਤੇ ਮਜਲਸ ਵਿਚ।
ਤੁ ਗੁਫ਼ਤੀ ਕਿ ਦੀਗਰ ਯਕੇ ਜੂਦ ਬ ਬਜ਼ਮਾ ੬॥
ਤੂੰ ਕਹੇਂਗੇ (ਆਖੇਂਗੇ) ਜੋ ਦੂਸਰਾ ਬਹਾਦੁਰ ਹੋਯਾ ਵਿਚ ਮਜਲਸ ਦੇ।
ਜ਼ਿ ਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗ ਹਮਚੂ ਆਮੁਖ਼ਤਹ ਸੁਦਾ।
ਤੀਰ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕ ਐਸੀ ਚਲਾਉਣੀ ਸਿਖੀ ਹੋਈ ਹੈ।
ਤੁ ਗੋਈ ਕਿ ਦਰ ਸਿਕਮ ਅੰਦੋਖ਼ਤਹ ਸੁਦਾ। ੭॥
ਤੂੰ ਕਹੇ ਜੋ ਅੰਦਰ ਗਰਭ ਦੇ ਹੀ ਅਕੱਠੀ ਸਿਖੀ ਹੋਈ ਹੈ।
ਚੁ ਮਾਲਸ਼ ਗਿਰਾਨਸ਼ ਮਤਾਯਸ਼ ਅਜ਼ੀਮਾ।
ਜੋ ਦਾਮਾਲ ਉਸਦਾ ਭਾਰੀ ਅਤੇ ਨਕਦੀ ਉਸ ਦੀ ਬਹੁਤ ਥੀ।
ਕਿ ਮੁਲਕਸ਼ ਬਸੇ ਅਸਤ ਬਖ਼ਸ਼ਸ਼ ਕਰੀਮਾ। ੮॥
ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੁਲਕ ਉਸਦੇ ਬਹੁਤੇ ਹੈ ਅਤੇ ਬਖਸ਼ੀਸ ਉਸਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂਆਂ ਜੈਸੀ
ਅਜ਼ੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਬਆਖ਼ਿਰ ਸੁਦ ਅਸਤ।
ਉਸ ਸੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਜਾਬ ਆਖ਼ਿਰ ਦੇ ਹੋਈ ਹੈ। (ਅ:) ਜੋ ਦੇਉਹ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਮਰਨੇ ਲਗਾ
ਨਿਸ਼ਸਤੰਦ ਵਜ਼ੀਰਾਂ ਓ ਪੇਸ਼ ਪਸਤ। ੯॥
ਬੈਠੇ ਵਜ਼ੀਰ ਦਿਵਾਨ ਉਸਦੇ ਅਗੇ ਪਿਛੇ।
ਜ਼ਿ ਤੋ ਪਸ ਕਿਰਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦਿਹੇਮ।
ਤੇਰੇ ਸੇ ਪਿਛੇ ਕਿਸ ਕੇ ਤਾਈ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੇਵੇਂ ਹਮ।
ਕਿਰਾ ਤਾਜ ਇਕਬਾਲ ਬਰ ਸਰ ਨਿਹੇਮ। ੧੦॥
ਕਿਸ ਕੇ ਤਾਈ ਮੁਕਟ ਪ੍ਰਤਾਪ ਵਾਲਾ ਊਪਰ ਸਿਰ ਦੇ ਰਖੇ ਹਮ।
ਕਿਰਾ ਮਰਦ ਅਜ਼ ਖ਼ਾਨਹ ਬੇਰੂੰ ਕੁਨੇਮ।
ਕਿਸ ਆਦਮੀ ਕੇ ਤਾਂਈ ਘਰ ਸੇ ਬਾਹਰ ਕਰੇਂ ਹਮ।
ਕਿਰਾ ਬਖ਼ਤ ਇਕਬਾਲ ਬਰ ਸਰ ਨਿਹੇਮ। ੧੧॥
ਕਿਸ ਕੇ ਤਾਈ ਭਾਗ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਊਪਰ ਸਿਰ ਦੇ ਰਖੇ ਹਮ।
ਬਹੋਸ਼ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਕੁਸ਼ਾਦੇ ਦੁ ਚਸ਼ਮ।
ਵਿਚ ਹੋਸ਼ ਦੇ ਆਯਾ ਅਤੇ ਖੋਲੀਆਂ ਦੋਨੋ ਆਖੀਆਂ।

ਬਗੁਫਤਾ ਸੁਖਨ ਸਾਹ ਪੇਸ਼ੀ ਨਿਹਰਸਮਾ ॥੧੨॥
ਕਹੀ ਬਾਤ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਤਰਾਂ।
ਨ ਪਾਓ ਨ ਦਸਤੋ ਨ ਚਸਮੋ ਜੁਬਾਂ।
ਨ ਪੈਰ ਨ ਹਥ ਨਾ ਨੇਤ੍ਰ ਅਤੇ ਨਾ ਰਸਨਾਂ।
ਨ ਹੋਸੋ ਨ ਹਿੰਮਤ ਨ ਹੈਬਤ ਕਸਾਂ ॥੧੩॥
ਨਾ ਹੋਸ ਨਾ ਹਿੰਮਤ ਨਾ ਭੈ ਕਿਸੀ ਆਦਮੀ ਦਾ।
ਨ ਹਉਲੋ ਨ ਤੁਹਮਤ ਨ ਹੀਲਹ ਨ ਹੋਸ।
ਨਾ ਡਰ ਨਾ ਤੁਹਮਤ ਨਾ ਬਹਾਨਾ ਕਰੇ ਜੁਧ ਮੇ ਨਾ ਹੋਸ ਭੁਜੰਗਣ ਦੀ।
ਨ ਬੀਨੀ ਨ ਬੀਨਾਅਗੀ ਹਰਦੋ ਗੋਸ ॥੧੪॥
ਨਾ ਨਾਕ ਨਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੋਵੇ ਨਾ ਦੋਨੋ ਕੰਨ ਹੋਵੇ।
ਹਰਾ ਕਸ ਕਿ ਹਸਤ ਆਜ਼ਮਾਯਸ਼ ਬਵਦ।
ਜੋ ਕੋਈ ਐਸਾ ਆਦਮੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਏ ਬਾਤਾਂ ਪਾਈਆਂ ਜਾਵਨ।
ਦੁਜਾਂ ਦਉਰ ਦੀ ਬਾਦਸਾਹਸ ਸਵਦ ॥੧੫॥
ਓਹ ਜਮਾਨੇ ਦਾ ਅਤੇ ਧਰਮ ਦਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੋਵੇ।
ਅਜਬ ਮਾਂਦ ਦਾਨਾਇ ਦੌਰ ਈ ਜਵਾਬ।
ਅਸਚਰਜ ਰਹੇ ਬੁਧੀਮਾਨ ਜਮਾਨੇ ਦੇ ਇਸ ਉਤਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸੇ।
ਸੁਖਨ ਬਾਜ ਦੀਗਰ ਕੁਨਦ ਬਾ ਸਵਾਬ ॥੧੬॥
ਬਾਤ ਫੇਰ ਦੂਸਰੀ ਬਾਰ ਕਰਦੇ ਹੈ ਜਾਬ ਭਲਿਆਈ ਦੇ।
ਬਰੀਗਸ ਦਰਆਮਦ ਦੁਰੰਗਸ ਗਰਿਫਤਾ।
ਵਜੀਰ ਵਿਚ ਸਲਾਹ ਕਰਨੇ ਦੇ ਆਏ ਅਤੇ ਦੇਰੀ ਕੀਤੀ।
ਜਵਾਬੇ ਸੁਖਨ ਰਾ ਬਰੰਗਸ ਗਰਿਫਤਾ ॥੧੭॥
ਉਤ੍ਰ ਬਾਤ ਕੇ ਤਾਈ ਸਾਥ ਇਕ ਰੰਗ ਦੇ ਕੀਤਾ ਵਜੀਰ ਨੇ।
ਹਪੋ ਰਾਸਤਸ ਕਰਦ ਚਰਖੇ ਜੁਬਾਂ।
ਖਬੇ ਸਜੇ ਉਨ ਨੇ ਕੀਤੀ ਚਰਖੀ ਜੁਬਾਨ ਦੀ। (ਅ:) ਸੋਚਾਂ ਵਿਚ ਪੈ ਗਏ।
ਬਰ ਆਵੁਰਦ ਸੁਖਨੇ ਚੁ ਕੇ ਬਰ ਕਮਾਂ ॥੧੮॥
ਬਾਹਰ ਲਿਆਏ ਬਾਤ ਨੂੰ ਜੈਸੇ ਤੀਰ ਕਮਾਣ ਸੇ ਛੇਤੀ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ।

ਕਿ ਐ ਸ਼ਾਹੁ ਹੁਸ਼ੀਆਰ ਆਜ਼ਾਦ ਮਗਜ਼ਾ।
ਜੋ ਐ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੁਸ਼ੀਆਰ ਅਤੇ ਜੁਦੇ ਮਗਜ਼ਵਾਲੇ।
ਚਰਾ ਮੇ ਤੁ ਗੋਈ ਦਰੀਂ ਕਾਰ ਨਗਜ਼ਾ।੧੯॥
ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਤੂੰ ਕਹਦਾ ਹੈਂ ਅੰਦਰ ਇਸ ਕੰਮ ਦੇ ਅਸਚਰਜ ਹੈ।
ਕਸੇ ਰਾ ਸ਼ਵਦ ਕਾਰ ਈਂ ਦਰ ਜ਼ਮਾਂ।
ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਕੇ ਤਾਈਂ ਹੋਵੈ ਕੰਮ ਏਹ ਅੰਦਰ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ।
ਵਜ਼ਾ ਹਸਤ ਐਬਸਤ ਜ਼ਾਹਰ ਜਹਾਂ।੨੦॥
ਓਹ ਹੈ ਆਦਮੀ ਐਬਦਾਰ ਜ਼ਾਹਰ ਜਹਾਨ ਵਿਖੇ।
ਕਿ ਈਂ ਹਸਤ ਐਬੋ ਤੁ ਗੋਈ ਹੁਨਰ।
ਜੋ ਇਹ ਹੈ ਐਬ ਅਤੇ ਤੂੰ ਕਹਤਾ ਹੈਂ ਜੋ ਏਹ ਹੁਨਰ ਹੈ।
ਕਿ ਐ ਸ਼ਾਹ ਸ਼ਾਹਾਨ ਹਮਹ ਬਹਿਰ ਬਰ।੨੧॥
ਜੋ ਐ ਬਾਦਸ਼ਾਹੋ ਕੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਤਮਾਮ ਸਮੁੰਦ੍ਰਾਂ ਅਤੇ ਜੰਗਲਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ।
ਨ ਦਰ ਜੰਗ ਪੁਸ਼ਤੋ ਨ ਦੁਸ਼ਨਾਮ ਦਾਦ।
ਨਾ ਤੈਂ ਨੇ ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ ਪਿਠ ਦਿਤੀ ਹੈ ਨਾ ਤੈਂ ਗਾਲੀ ਦਿਤੀ ਹੈ ਕਿਸੇ ਨੂੰ।
ਨ ਅੰਗੁਸ਼ਤ ਬਰ ਹਰਫ਼ ਦੁਸ਼ਮਨ ਨਿਹਾਦ।੨੨॥
ਨਹੀ ਉਂਗਲੀ ਊਪਰ ਹਰਫ਼ ਸਤ੍ਰੂ ਦੇ ਰਖੀ ਹੈ ਤੈਂ ਨੇ।
ਨ ਆਰਾਮ ਦੁਸ਼ਮਨ ਨ ਅਜ਼ਾਰ ਦੋਸਤ।
ਨਹੀ ਅਰਾਮ ਕਰਨ ਦਿਤਾ ਤੈਂ ਨੇ ਸਤ੍ਰੂ ਨੂੰ ਨਹੀ ਦੁਖ ਦਿਤਾ ਤੈਂ ਨੇ ਪਿਆਰਿਆਂ ਨੂੰ।
ਜਵਾਬੇ ਗਦਾਰਾ ਉਦੂ ਰਾ ਬਿ ਪੋਸਤ।੨੩॥
ਜਬਾਬ ਫਕੀਰਾਂ ਨੂੰ ਤੈਂ ਨਹੀ ਦਿਤਾ ਅਤੇ ਸਤ੍ਰੂ ਦੇ ਸੀਰ ਊਪਰ ਮੜ੍ਹ ਨਹੀ ਛਡਿਆ
ਨਵੀਸਿੰਦ ਹਰਾ ਜਾਨ ਹਰਫ਼ੇ ਨਿਹਦ।
ਮੁਨਸ਼ੀਆਂ ਕੇ ਤਾਈਂ ਜਾਗਾ ਹਰਫ ਦੀ ਨਹੀ ਦਿਵਾਂ ਹੈ ਤੂੰ।
ਸੁਖਨ ਰਾ ਬਹਕ ਜਾਇ ਸ਼ਰਫ਼ੇ ਦਿਹਦ।੨੪॥
ਬਾਤ ਕੇ ਤਾਈਂ ਊਪਰ ਸਚੀ ਜਾਗਾਂ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤੂੰ।
ਨ ਉਸਤਾਦ ਰਾ ਦਾਦ ਜਾਏ ਸੁਖਨ।
ਨਹੀ ਉਸਤਾਦ ਕੇ ਤਾਈਂ ਦਿਤੀ ਤੈਂ ਨੇ ਜਾਗਾ ਬਾਤ ਦੀ।

ਫਰਾਮੋਸੁਗੀ ਚੂੰ ਬਕਾਰੇ ਕੁਹਨਾ ।੨੫॥
ਭੁਲਾਵਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੂੰ ਕਿਸਤਰਾਂ ਵਿਚ ਕੰਮ ਪੁਰਾਣੇ ਦੇ (ਅ:) ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ (ਕੰਮ)

ਬਬਦ ਮਸਲਹਤ ਕਸਨ ਦਾਦਨ ਦਿਗਰਾ ।
ਬੁਰੀ ਸਲਾਹ ਕਿਸੀਨੂੰ ਨਹੀ ਦਿਤੀ ਦੂਸਰੇਨੂੰ

ਬਹਿਸ ਨਾਮਓ ਚੂੰ ਤੂ ਰੋਯਦ ਹਨਰਾ ।੨੬॥
ਛਡਣੇਜੋਗਾ ਹੈ ਨਾਮਓ ੧ ਐਸੇ ਅਤੇ ਤੂੰ ਉਨਾਂਨੂੰ ਚੰਗੇ ਕੈਂਦਾ ਹੈ।

ਨ ਬੀਨਦ ਦਿਗਰ ਜਨ ਬਚਸਮੇ ਖੁਦਸਾ ।
ਜੋ ਆਦਮੀ ਨਹੀ ਦੇਖਦਾ ਦੂਸਰੇ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਾਥ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਆਪਣਿਆਂ ਦੇ।

ਨ ਬਰ ਕਾਰ ਕਸ ਕਰਦ ਨਜਰੇ ਬਦਸਾ ।੨੭॥
ਨਹੀ ਉਪਰ ਕੰਮ ਕਿਸੀ ਦੇ ਕੀਤੀ ਨਿਗਾਹ ਬੁਰੀ ਉਸਨੇ।

ਨਜਰ ਕਰਦ ਕਸ ਬਰ ਨ ਹਰਫੇ ਹਰਾਮਾ ।
ਨਿਗਾਹ ਕੀਤੀ ਕਿਸੀ ਉਪਰ ਨਹੀ ਬਾਤ ਹਰਾਮ ਕਾਰੀ ਕੀ।

ਨਿਗਾਹ ਦਾਸਤ ਬਰ ਸੁਕਰ ਯਜਦਾਂ ਮੁਦਾਮਾ ।
ਨਿਗਾਹ ਰਖੀ ਉਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਸਦੀਪਕਾਲ। ੨੮

ਨਜਰ ਰਾਜਿ ਬਦਕਾਰ ਦੀਗਰ ਬਬਸਤਾ ।
ਨਿਗਾਹ ਕੇ ਤਾਈ ਬੁਰੇ ਕੰਮਾਂ ਦੂਸਰਿਆਂ ਸੇ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਸਨਾਸੀ ਤੂ ਤਹਕੀਕ ਓਕੋਰ ਹਸਤਾ ।੨੯॥
ਤੂੰ ਪਛਾਣਦੀ ਪੂਰਾਪੂਰਾ ਜੋ ਓਹ ਸੂਰਮਾ ਹੈ (ਅਥਵਾ) ਅੰਧਾ ਹੈ

ਕਦਮ ਰਾ ਨਦਾਰਦ ਬਬਦ ਕਾਰ ਕਾਰਾ ।
ਪੈਰਾਂ ਕੇ ਤਾਈ ਨਾ ਰਖੇ ਵਿਚ ਬੁਰੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਕਰਨੇ ਨੂੰ

ਨ ਦਰ ਜੰਗ ਪਸੁਪਾਉ ਪੁਸਤੇ ਹਜਾਰਾ ।੩੦॥
ਨਹੀ ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ ਪਿਛੇ ਪੈਰ ਕਰੇ ਹਜਾਰਾਂ ਤੇ ਡਰਕੇ।

ਨ ਦਰ ਕਾਰ ਦੁਜਦੀਨ ਦਿਲ ਖਿਸਕਨੀ ।
ਨਹੀ ਵਿਚ ਕੰਮ ਦੇ ਚੋਰੀ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਕਿਸੀ ਦਾ ਦਿਲ ਦੁਖਾਵੇ।

ਨ ਖ੍ਵਾਨਹ ਖੁਮਰ ਬਾਜ ਨ ਰਹਜਨੀ ।੩੧॥
ਨ ਕਰਾਲ ਖਣੇ ਜੋਵੇ ਨਾ ਧਾੜਾ ਮਾਰੇ (ਅ:) ਵੇਸਵਾ ਕੇ ਪਾਸ ਨਾ ਜਾਵੇ।

ਬਲਾਕਸ ਦੁਆਇ ਨ ਗੋਯਦ ਸੁਖਨਾ।
ਸਾਥ ਨਰਕੀਆਂ ਦੀ ਅਰਜਾਂ ਦੇ ਨਾ ਕਹੇ ਬਾਤਾਂ।
ਬਖਾਹਸ ਖਰਾਸ਼ੀਨ ਜੋਇਦ ਸਖਨਾ। ੩੨॥
ਸਾਥ ਇਛਾ ਛਿਲਣੇ ਦੇ ਨਾ ਢੂੰਡੇ ਬਾਤ (ਅਥਵਾ) ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਦੁਖਾਵਣੇ ਦੀ ਇਛਾ (ਨਾ ਕਰੇ।
ਬਬਦ ਕਾਰ ਕਸ ਦਰ ਨ ਦਾਦੀਦ ਪਾਇ।
ਵਿਚ ਬੁਰੇ ਕੰਮ ਕਿਸੀ ਦੇ ਨਾ ਦੇਵੇਂ ਪੈਰ।
ਕਿ ਓ ਪਾਇ ਲੰਗਾਸਤੁ ਗੋਈ ਬਜਾਇ। ੩੩॥
ਜੇ ਓਹ ਪੈਰਾ ਬੀ ਲੰਙਾ ਹੇ ਤੂੰ ਕਹੇ ਠੀਕ ਠੀਕ-
ਬਦੁਜਦੀ ਮਤਾਰਾ ਨ ਆਲੂਦ ਹ ਦਸਤਾ।
ਸਾਥ ਚੋਰੀ ਦੇ ਪਦਾਰਥਾਂ ਦੇ ਨਾ ਕਰੇ ਲੀਦੇ ਹਥਾਂ ਨੂੰ।
ਬਖੁਰਸੇ ਹਰਾਮੋ ਕੁਸਾਯਦ ਦਨਦਸਤਾ। ੩੪॥
ਸਾਥ ਖਾਣੇ ਹਰਾਮ ਦੇ ਖੋਲੇ ਨਾਂ ਹਥਾਂ ਨੂੰ।
ਬਖੁਦ ਦਸਤ ਖਾਹੀਦ ਨ ਗੀਰੀਦ ਮਾਲਾ।
ਸਾਥ ਆਪਣੇ ਹਥਾਂ ਦੇ ਨਹੀ ਚਾਹੇ ਅਤੇ ਨਾ ਪਕੜੇ ਮਾਲ ਕਿਸੀ ਦਾ।
ਨ ਰਯਤ ਖਰਾਸ਼ੀ ਨ ਆਜਿਜ ਜਵਾਲਾ। ੩੫॥
ਨਾ ਪਰਜਾ ਨੂੰ ਛਿਲੇ ਅਤੇ ਨਾ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਦੁਖ ਦੇਵੇ।
ਦਿਗਰ ਜਨ ਨ ਖੁਦ ਦਸਤ ਅੰਦਾਖਤਨਾ।
ਬਿਗਾਨੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ ਨਾ ਆਪਣਾ ਹਥ ਡਾਲਣਾ।
ਰਯਤ ਖੁਲਾਸਹ ਨ ਬਰ ਤਾਖਤਨਾ। ੩੬॥
ਪਰਜਾ ਨੂੰ ਖੁਸੀ ਦੇਖਕੇ ਨਾ ਊਪਰ ਉਸ ਦੇ ਚੜ੍ਹਤ ਕਰਨੀ।
ਬਖੁਦ ਦਸਤ ਰਿਸਵਤ ਨ ਆਲੂਦਾਹ ਕਰਦਾ।
ਆਪਣੇ ਹਥ ਵਢੀ ਨਾਲ ਨਹੀ ਲੀਦੇ ਕੀਤੇ ਜਿਸਨੇ।
ਕਿ ਅਜ ਸਾਹ ਦੁਸਮਨ ਬਰਾਵੁਰਦ ਗਰਦਾ। ੩੭
ਜੋ ਸਤ੍ਰੂ ਬਾਦਸਾਹ ਸੇ ਬਾਹਰ ਲਿਆਂਈਆ ਧੂੜਾ।
ਨ ਜਾਏ ਅਦੂਰਾ ਦਿਹਦ ਵਕਤ ਜੰਗਾ।
ਨਾ ਜਾਗ੍ਹਾ ਸਤ੍ਰੂ ਕੇ ਤਾਈ ਦੇਵੇ ਵਖਤ ਜੁੱਧ ਦੇ।

ਬਬਾਰਸ ਦਿਹਦ ਤੇਗ਼ੁ ਤਰਕਸ਼ ਖ਼ੁਤੀਰਬਾ॥੩੯॥
ਬਰਖਾ ਬਰਖਾਵੇ ਤਲਵਾਰ ਅਤੇ ਤਰਕਸ਼ ਸੇ ਤੀਰਾਂ ਦੀ॥
ਨ ਰਾਮਸ਼ ਦਿਹਦ ਅਸਪਰਾਂ ਵਕਤ ਕਾਰਾ॥
ਨਾ ਆਰਾਮ ਦੇਵੇ ਘੋੜਿਓਂ ਕੇ ਤਾਈ ਵੇਲੇ ਕੀਮ ਦੇ (ਮਸ਼ਕ:) ਵੇਲੇ ਜੁੱਧ ਦੇ॥
ਨ ਜਾਇਸ ਅਦੂਰਾ ਦਿਹਦ ਦਰ ਦਿਆਰਾ॥੩੯॥
ਨਹੀ ਜਾਗਾ ਸਤ੍ਰੂ ਕੇ ਤਾਂਈ ਦੇਵੇ ਵਿਚ ਵਿਲਾਇਤ ਦੇ॥
ਕਿ ਬੇ ਦਸਤ ਓ ਹਸਤੁ ਰੋ ਪੁਰ ਹੁਨਰ॥
ਜੋ ਬਿਨਾ ਹਥਾਂ ਸੇ ਓਹ ਹੈ ਅਤੇ ਕਹੇ ਤੂੰ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੁਨਰਾਂ ਦਾ ਹੈ॥
ਬ ਆਬੂ ਵਰਗੀ ਦਰ ਨ ਬਸਤ ਨਕਮਾਨਾ॥੪੦॥
ਵਾਸਤੇ ਕੀਦੇ ਕੰਮਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਨਾ ਬੰਨਣੀ ਕਮਾਣ॥
ਨ ਗੋਯਦ ਕਸੇ ਬਦ ਸੁਖਨ ਜ਼ੀ ਜ਼ੁਬਾਂ॥
ਨਹੀ ਕਹੇ ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਖੋਟਾ ਬਚਨ ਇਸ ਰਸਨਾ ਸੇ॥
ਕਿ ਓ ਬੇ ਜ਼ੁਬਾਨਅਸਤ ਜ਼ਾਹਰ ਜਹਾਂਨਾ॥੪੧॥
ਜੋ ਓਹੁ ਬਿਨਾ ਜ਼ੁਬਾਨ ਦੇ ਹੈ ਜਗਤ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਗਟ॥
ਸੁਨੀਦਨ ਨ ਬਦ ਸੁਖਨ ਕਸਰਾ ਬਗੋਸ਼॥
ਸੁਣੇ ਨਹੀ ਖੋਟਾ ਬਚਨ ਕਿਸੀ ਕਾ ਜਵਣੋਂ ਵਿਖੇ॥
ਕਿ ਓ ਹਸਤ ਬੇ ਗੋਸ਼ ਗੋਈ ਬਹੋਸ਼॥੪੨॥
ਜੋ ਓਹ ਆਦਮੀ ਹੈ ਬਿਨਾ ਸੁਰਵਣਾਂ ਬੀ ਤੂੰ ਕਹੇ ਸਾਬ ਹੋਸ਼ ਦੇ॥
ਕਿ ਪਸ ਪਰਦਹ ਚੁਗਲੀ ਸੁਨੀਦਨ ਨ ਕਸ॥
ਜੋ ਪਿਛੇ ਪੜਦੇ ਦੇ ਚੁਗਲੀ ਸੁਣੇ ਨਹੀ ਕਿਸੇ ਦੀ॥
ਵਜ਼ਾਂ ਖ਼ੁਦ ਸ਼ਨਾਸੀ ਕਿ ਗੋਈ ਸ਼ਹਸ॥੪੩॥
ਉਸ ਕੇ ਤਾਂਈ ਆਪ ਤੂੰ ਪਛਾਣੀ ਜੋ ਕਹੀ ਤੂੰ ਓਹ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੈ॥
ਕਸੇ ਕਾਰ ਬਦਰਾ ਨ ਗੀਰਦ ਬੋਇ॥
ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਖੋਟੇ ਦੀ ਨਹੀ ਸੁਗੰਧ ਤਾਂ ਲੇਵੇ॥
ਕਿ ਓ ਹਸਤ ਬੇ ਬੀਨੀਏ ਨੇਕ ਖ਼ੋਇ॥੪੪॥
ਜੋ ਓਹੁ ਆਦਮੀ ਹੈ ਬਿਨਾ ਨਕ ਬੀ ਅਤੇ ਭਲੇ ਸੁਭਾਇ ਵਾਲਾ॥

ਨ ਹਉਲੇ ਦਿਗਰ ਹਸਤ ਗੈਰ ਅਜ਼ ਖ਼ੁਦਾਇਆ।
ਨਹੀਂ ਭੈ ਦੂਸਰੇ ਦਾ ਹੈ ਬਿਨਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦਾ।
ਕਿ ਹਿੰਮਤ ਵਰਾਂ ਰਾ ਦਰਾਰਦ ਜ਼ਿ ਪਾਇਆ। ੪੫।।
ਜੋ ਦੂਰੀਆਂ ਕੇ ਤਾਈਂ ਲਿਆਵੇ ਪੈਰਾਂ ਜੇ (ਅਥਾਤ) ਸੂਰਮਿਆਂ ਨੂੰ ਜੁਧ ਵਿਚ ਜੀਤੇ।
ਬ ਹੋਸ਼ ਅੰਦਰ ਆਇਦ ਹਮਹ ਵਕਤ ਜੰਗਾ।
ਵਿਚ ਹੋਸ਼ ਦੇ ਆਵੇ ਤਮਾਮ ਵੇਲੇ ਜੁਧ ਦੇ (ਅ:) ਹਰ ਵੇਲੇ ਤਕੜਾ ਰਹੇ।
ਕਿ ਕੋਸ਼ਸ਼ ਕੁਨਦ ਓ ਬ ਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗਾ। ੪੬।
ਜੋ ਚਾਲਾਕੀ ਕਰੇ ਓਹ ਆਦਮੀ ਨਾਲ ਤੀਰ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕ ਚਲਾਵਣੇ ਦੇ।
ਕਿ ਦਰ ਕਾਰਿ ਇਨਸਾਫ਼ ਓ ਹਿੰਮਤ ਅਸਤਾ।
ਜੋ ਵਿਚ ਕੰਮ ਨਿਆਉਂ ਦੇ ਉਸ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ।
ਕਿ ਦਰ ਪੇਸ਼ ਗ਼ੁਰਬਾਇ ਓ ਆਜਜ਼ ਅਸਤਾ। ੪੭।।
ਜੋ ਅਗੇ ਗਰੀਬਾਂ ਦੇ ਓਹ ਆਜਜ਼ ਹੈ (ਅਰਥਾਤ) ਗਰੀਬਾਂ ਉਪਰ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ
ਨ ਹੀਲਹ ਕੁਨਦ ਵਕਤ ਦਰ ਕਾਰ ਜ਼ਾਰਾ।
ਨ ਬਹਾਨਾ ਕਰੇ ਵੇਲੇ ਅੰਦਰ ਜੁਧ ਦੇ
ਨ ਹੈਬਤ ਕੁਨਦ ਦੁਸ਼ਮਨਾ ਬੇ ਸ਼ੁਮਾਰਾ। ੪੮।।
ਨਾ ਭੈ ਕਰੇ ਸਤ੍ਰੂਆਂ ਬੇਓੜਕ ਤੇ
ਹਰਾਂ ਕਸ ਕਜ਼ੀ ਹਸਤ ਗਾਜ਼ੀ ਬੁਵਦਾ।
ਜੋ ਕੋਈ ਇਨਾਂ ਅਠਾਂ ਸੇ ਸੂਰਮਾ ਹੋਵੇ (ਅ:) ਜਿਸ ਵਿਚ ਇਹ ਅਠ ਗੁਣ ਪਾਏ ਜਾਣ ਓਹ
ਬ ਕਾਰੇ ਜਹਾਂ ਰਜ਼ਮ ਸਾਜ਼ੀ ਕੁਨਦ ਦਾ। ੪੯।। ਸੂਰਮਾਂ
ਵਿਚ ਕੰਮ ਜਹਾਨ ਦੇ ਜੁਧ ਦਾ ਸਾਮਾਨ ਕਰੇ।
ਕਸੇ ਰਾ ਕਿ ਈਂ ਕਾਰ ਆਯਦ ਪਸੰਦਾ।
ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਕੇ ਤਾਈਂ ਏ ਕਾਰ ਆਵੇ ਪਸੰਦ
ਵਜ਼ਾਂ ਸ਼ਾਹ ਬਾਸ਼ਦ ਜਹਾਂ ਅਰਜਮੰਦਾ। ੫੦।।
ਓਹ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਜਹਾਨ ਦੇ ਮਰਤਬੇ ਵਾਲੇ ਹੋਵੇ।
ਸ਼ੁਨੀਦਈ ਸੁਖ਼ਨ ਦਉਰ ਦਾਨਾ ਵਜ਼ੀਰਾ।
ਸੁਣੀ ਏਹੁ ਬਾਤ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੀ ਅਕਲਾਂ ਵਾਲੇ ਵਜ਼ੀਰਾਂ ਨੇ।

ਕਿ ਆਕਲ ਸੁਨਾਸ ਅਸਤ ਪੋਜਸ ਪਜ਼ੀਰਾ।੫੧
ਜੋ ਅਕਲ ਦੇ ਪਛਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਜਰ ਦੇ ਕਬੂਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ।

ਕਸੇ ਰਾ ਸਨਾਸੀ ਬ ਅਕਲੇ ਖ਼ਿਹੀ।
ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਦੇ ਤਾਈਂ ਪਛਾਣੋ ਤੁਸੀ ਜਾਬ ਬੁਧ ਦੇ ਭਲਾ

ਮਰੋ ਰਾ ਬਿ ਦਿਹ ਤਾਜ ਤਖ਼ਤੋ ਮਹੀ।੫੨॥
ਅਤੇ ਜੋ ਕਰਕੇ ਸਾਬ ਉਸਕੋ ਦੇਵੋ ਤੁਸੀ ਮੁਕਟ ਅਤੇ ਸਿੰਘਾਸਣ।

ਬਿ ਬਖ਼ਸੀ ਤੂ ਓਰਾ ਮਹੀ ਤਖ਼ਤ ਤਾਜਾ।
ਦੇਈ ਤੂੰ ਉਸਕੇ ਤਾਈਂ ਖ਼ਸ਼ੀ ਬਖ਼ਸੀਦਾ ਸਿੰਘਾਸਣ ਅਤੇ ਮੁਕਟ

ਗਰ ਓਰਾ ਸਨਾਸੀ ਰਇਯਤ ਨਿਵਾਜ਼ਾ।੫੩॥
ਜੇਕਰ ਉਸਕੇ ਤਾਈਂ ਪਛਾਣੇ ਤੂੰ ਰਈਅਤ ਦੇ ਵਡਿਆਉਣੇ ਵਾਲਾ।

ਬਹੈਰਤ ਦਰਾਮਦ ਬਪਿਸਰਾਂ ਚਹਾਰਾ।
ਵਿਚ ਹੈਰਾਨੀ ਦੇ ਆਏ ਬਾਦਸਾਹ ਦੇ ਚਾਰੋ ਬੇਟੇ।

ਕਸੇ ਗੋਇ ਗੀਰਦ ਹਮਹ ਵਕਤ ਕਾਰਾ।੫੪॥
ਜੋ ਕੋਈ ਖੁਦੇ ਪਕੜੇ ਤਮਾਮ ਵੇਲੇ ਕੰਮ ਦੀ (ਅ:) ਜਿਸ ਮੇ ਅਠ ਗੁਣ ਹੋਵੇ ਬਿਬੇਕ ਦੀ ਖੁਦੋ ਲੇਵੇ

ਹਰਾਂ ਕਸ ਕਿਰਾ ਅਕਲ ਯਾਰੀ ਦਿਹਦਾ।
ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਕੇ ਤਾਈਂ ਬੁਧੀ ਯਾਰੀ ਦੇਵੇ।

ਬਕਾਰੇ ਜਹਾਂ ਕਾਮਰਾਵੀ ਕੁਨਦਾ।੫੫॥
ਵਿਚ ਕੰਮ ਜਹਾਨ ਦੇ ਮੁਦਾ ਹਾਸਲ ਕਰੇ। (ਅ:) ਬਾਦਸਾਹ ਹੋਵੇ।

ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਆ ਸਾਗਰੇ ਸਬਜ਼ ਰੰਗਾ।
ਦੇਹ ਵੇ ਸੁਖਦਈਆ ਪਿਆਲਾ ਹਰੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ

ਕਿ ਮਾਰਾ ਬਕਾਰਸਤ ਦਰ ਵਕਤ ਜੰਗਾ।੫੬॥
ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਵਿਚ ਵੇਲੇ ਜੁਧ ਦੇ।

ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਯਾ ਸਾਗਰੇ ਨੈਨ ਪਾਨਾ।
ਦੇਹ ਵੇ ਸੁਖਦਈਆ ਪਿਆਲਾ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਰੰਗ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ

ਕੁਨਦ ਪੀਰ ਸਦ ਸਾਲਹ ਰਾ ਨਉਜਵਾਨਾ।੫੭॥
ਐਸਾ ਪਿਆਲਾ ਜੋ ਕਰਦਾ ਹੈ ਬੁਢੇ ਸੌ ਬਰਸ ਦੇ ਤਾਈਂ ਬਾਰਾਂ ਬਰਸਾਂ ਦਾ। (ਪ੍ਰਯੋਜਨ)
(ਹੇ ਔਰੰਗਜੇਬ) ਜੋ ਬਾਦਸਾਹ ਅਕਲ ਵਾਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਆਪਨੇ ਬੇਟਿਆਂ ਦੀ ਪੀਖਿਆ

ਹਿਕਾਯਤ ੴ ਚੌਥੀ ਚਲੀ
ਕਥਾ

੧ਓ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤੇ॥

ਕਿਰੋਜ਼ੀ ਦਿਹੰਦ ਅਸਤ ਰਾਜ਼ਿਕ ਰਹੀਮ।
ਜੋ ਰੋਜ਼ੀ ਕੇ ਦੇਵਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਿਜ਼ਕ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੈ
ਰਿਹਾਈ ਦਿਹੋ ਰਹਿਨੁਮਾਏ ਕਰੀਮ।੧॥
ਖਲਾਸੀ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਰਸਤੇ ਕੇ ਦਿਖਾਲਣੇ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦੇ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ
ਦਿਲ ਅਫ਼ਜ਼ਾਇ ਦਾਨਸ਼ ਦਿਹੋ ਦਾਦਗਰ।
ਦਿਲ ਦੇ ਵਧਾਉਣੇ ਵਾਲਾ ਅਕਲ ਦੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਨਿਆਉ ਦੇ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਗੁਰੂ
ਰਜ਼ਾ ਬਖਸ਼ੋ ਰੋਜ਼ੀ ਦਿਹੋ ਹਰ ਹੁਨਰ।੨॥
ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਕੇ ਬਖਸ਼ਣੇ ਵਾਲਾ ਰੋਜ਼ੀ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹਰ ਇਕ ਹੁਨਰ ਵਾਲੇ ਕੋ ਤਾਈਂ
ਹਿਕਾਯਤ ਸ਼ੁਨੀਦਮ ਯਕੇ ਨੇਕ ਜ਼ਨ।
ਕਹਾਣੀ ਸੁਣੀ ਹੈ ਹਮਨੇ ਇਕ ਭਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੀ॥
ਚੁ ਸਮਸਾਦ ਕੱਦੇ ਬਜੂਏ ਚਮਨ।੩॥
ਮਾਨਿੰਦ ਸਰੂ ਦੇ ਸਰੀਰ ਉਸ ਦਾ ਅਤੇ ਜੈਸੇ ਊਪ੍ਰ ਨਹਰ ਦੇ ਫੁਲਵਾੜੀ ਸੋਭਦੀ ਹੈ
ਕਿ ਓਰਾ ਪਦਰ ਰਾਜਹੇ ਉਤਰ ਦੇਸ।
ਜੋ ਉਸਦਾ ਪਿਤਾ ਰਾਜਾ ਉਤ੍ਰ ਦੇਸ ਦਾ ਸੀ
ਸ਼ੀਰੀਂ ਜ਼ੁਬਾਂ ਹਮਚੂ ਇਖ਼ਲਾਸ ਕੇਸ਼।੪॥
ਸਾਥ ਮਿਠੀ ਜ਼ੁਬਾਨ ਦੇ ਬੋਲਣੇ ਵਾਲਾ ਭੀ ਦੋਸਤੀ ਦੇ ਕਰਣ ਵਾਲਾ ਦਾਨਾ ਅਕਲਮੰਦ
ਕਿ ਆਮਦ ਬਰਾਏ ਹਮੇ ਗੁਸਲ ਗੀਰ।
ਜੋ ਆਈ ਵਾਸਤੇ ਤਮਾਮ ਇਸਨਾਨ ਗੀਗਾ ਦੇ॥
ਚੁ ਕੈਬਰ ਕਮਾ ਹਮ ਚੁ ਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗ।੫॥
ਜੈਸੇ ਤੀਰ ਕਮਾਣ ਤੇ ਜੈਸੇ ਗੋਲੀ ਬੰਦੂਕ ਦੀ ਆਉਂਦੀ ਹੈ॥ (ਅ:) ਐਸੇ ਛੁਟੀ ਆਈ॥

ਹਮੀ ਖ੍ਵਾਸਤ ਕਿ ਓਰਾ ਸ੍ਵੰਬਰ ਕੁਨਮਾ।
ਐਸੇ ਚਾਹਕੀਤੀਜੇ ਉਸਦਾ ਸੁਅੰਬਰ ਕਰਾਂਏ।
ਕਸੇ ਈਂ ਪਸੰਦ ਆਯਦ ਓਰਾ ਦਿਹਮਾ। ੬॥
ਜੋ ਕੋਈ ਇਸਲੜਕੀਦੇ ਪਸੰਦਆਵੇ ਉਸਕੇ ਤਾਈ ਦੇਵਾਂਏ।
ਬਿਗੁਫਤਾ ਕਿ ਏ ਦੁਖਤਰੇ ਨੇਕ ਤਨਾ।
ਰਾਜੇਨੇਕਹਾ-ਜੋਏ ਬੇਟੀ ਭਲੇ ਸਰੀਰਵਾਲੀ॥
ਕਸੇ ਤੋ ਪਸੰਦ ਆਇਦ ਓਰਾ ਬਿਕੁਨ। ੭॥
ਜੋ ਆਦਮੀ ਤੇਰੇ ਪਸੰਦ ਆਵੇ ਉਸਕੇ ਤਾਂਈ ਕਰਤੂੰ।
ਨਿਸ਼ਾਂਦੀਦ ਬਰ ਕਾਖਿ ਓਹਫਤ ਖਨਾ।
ਬਿਠਾਲਿਆ ਊਪਰ ਚੁਬਾਰੇ ਦੇ ਉਸਕੇ ਸਤਾਂ ਛਤਾਂ ਵਾਲੇ ਦੇ।
ਚੁ ਮਾਹੇ ਮਹੀ ਆਫਤਾਬੇ ਯਮਨਾ। ੮॥
ਮਾਨਿੰਦ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਪ੍ਰਿਥ੍ਵੀ ਦੇ ਅਤੇ ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਯਮਨ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ-ਐਸੇ ਸੋਭਾ ਪਾਉ
ਦੁਹਾਨੇ ਦੁਹਲ ਰਾ ਦਹਨ ਬਰ ਕੁਸ਼ਾਦਾ। (ਦੀਸੀ।)
ਢੋਲੀਆਂ ਨੇ ਢੋਲਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਨੂੰ ਖੋਲਿਆ (ਅ:) ਢੋਲ ਬਜਾਏ।
ਜਵਾਬੇ ਸੁਖਨ ਰਾ ਉਜ਼ਰ ਬਰ ਨਿਹਾਦਾ। ੯॥
ਜੁਵਾਬ ਬਾਤੋਂ ਦੇ ਤਾਈ ਉਜ਼ੋਰ ਊਪਰ ਰਖਿਆ।
ਕਿ ਨੇਕੋ ਬਬੀਂ ਰਾਜਹਾ ਬੇ ਸ਼ੁਮਾਰਾ।
ਕਿਆ ਨੇਕ ਹੈ ਦੇਖ ਤੂੰ ਰਾਜਿਆ ਬੇਓੜਕ ਨੂੰ (ਅ:) ਕਿਆ ਸੁੰਦਰ ਰਾਜੇ ਹੈਂ।
ਕਿ ਵਖਤੇ ਤਰਦਦ ਬਆਮੂਖਤਹ ਕਾਰਾ। ੧੦॥
ਜੋ ਵੇਲੇ ਜੁਧ ਦੇ ਸਿਖੇ ਹੋਏ ਕੰਮ ਹੈ ਅਤੇ ਸਭ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੁਧਵਾਨ ਹੈ।
ਕਸੇ ਤੋ ਪਸੰਦ ਆਯਦ ਤ ਈਂ ਜਮਾਂ।
ਜੋ ਕੋਈ ਪਸੰਦ ਆਵੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਇਨਾ ਵਿਚੋ।
ਦਰਾਂ ਪਸ ਬਦਾਮਾਦੀ ਆਯਦ ਹੁਮਾਂ। ੧੧॥
ਉਸ ਜੇ ਪਿਛੇ ਮੇਰਾ ਜਵਾਈ ਆਵੇ ਓਹੀ (ਅ:) ਉਸਨੂੰ ਮੈ ਜੁਵਾਈ ਬਣਾਵਾਂ
ਨੁਮਾਈਦ ਬ ਓ ਰਾਜਹਾ ਬੇ ਸੁਮਾਰਾ।
ਦਿਖਾਲੇ ਉਸਕੇ ਤਾਈ ਰਾਜੇ ਬੇ ਓੜਕ ਕੋ।

ਹਮਅਆਖ਼ਰ ਯਕੇ ਰਾਜਹੇ ਸੁਭਟ ਸਿੰਘਾ।
ਭੀ ਓੜਕਨੂੰ ਇਕ ਰਾਜਾ ਸੁਭਟ ਸਿੰਘ

ਪਸਿੰਦ ਆਮਦ ਸੂ ਹਮਚੁ ਗਰੁਰਾਂ ਨਿਹੰਗਾ।੧੩॥
ਪਸਿੰਦ ਆਇਆ ਉਸਨੂੰ ਮਾਨਿੰਦ ਜੀਸਾਰਦੀ ਗਜਣੇਵਾਲ

ਹਮਹ ਉਮਦਹੇ ਰਾਜਹਾ ਪੇਸ਼ ਖ੍ਵਾਂਦਾ।
ਰਾਜੇਨੇ ਸਭ ਚੰਗੇ ਚੰਗੇ ਰਾਜੇ ਅਗੇ ਸਦੇ।

ਜੁਦਾ ਬਰ ਜੁਦਾ ਦੌਰ ਮਜਲਸ ਨਿਸ਼ਾਂਦਾ।੧੪॥
ਵਖੋ ਵਖਰੇ ਪੰਗਤੀ ਸਭਾ ਵਿਚ ਬੈਠਾਲੇ

ਬਿਪੁਰਸੀਦ ਕਿ ਏ ਦੁਖਤਰੇ ਨੇਕਖੋਇ॥
ਰਾਜੇ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਐ ਬੇਟੀ ਸੁਭ ਸੁਭਾਉਵਾਲੀ

ਤੁਰਾ ਕਸ ਪਸੰਦ ਆਯਦ ਅਜ਼ ਈਹਾਂ ਬਜੋਇ॥
ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਜੇਕੋਈ ਪਸਿੰਦਆਵੇ ਇਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਢੂਡ ੧੫

ਰਵਾਂ ਕਰਦ ਜੁੱਨਾਰ ਦਾਰਾਂ ਪੇਸ਼ਾ।
ਰਾਜੇਨੇ ਭੇਜਿਆ ਬ੍ਰਹਮਣਾ ਕੇ ਤਾਈ ਅਗੇ।

ਬਿਗੋਯਦ ਕਿ ਈਂ ਰਾਜਹੇ ਉਤਰ ਦੇਸਾ।੧੬॥
ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਹਿਦੇ ਹੇ ਜੋ ਏ ਰਾਜਾ ਉਤਰ ਦੇਸਦਾ ਹੈ।

ਕਿ ਓ ਨਾਮ ਬਸਤ ਸ ਖ਼ ਛਤਰਾਮਤੀ।
ਜੋ ਉਸਨੇ ਨਾਮ ਰਖਿਆ ਹੈ ਇਸਦਾ ਛਤ੍ਰਾਮਤੀ।

ਚੁ ਮਾਹੇ ਫ਼ਲਕ ਆਫ਼ਤਾਬੇ ਮਹੀ।੧੭॥
ਮਾਨਿੰਦ ਚੰਦ੍ਰਮੇ ਅਕਾਸਦੀ ਸੂੰਦ੍ਰ ਮਾਨਿੰਦ ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸਵਾਲੀ

ਅਜ਼ੀ ਰਾਜਹਾ ਕਸ ਨਿਆਮਦ ਨਜ਼ਰ।
ਇਨ ਰਾਜਿਆਂ ਸੇ ਕੋਈ ਨਾ ਆਇਆ ਨਜਰ ਵਿਚ ਛਤ੍ਰਾਮਤੀ ਦੇ।

ਦਿਜਾਂ ਪਸ ਅਜ਼ੀਹਾ ਬੁਬੀ ਪੁਰ ਗੁਹਰ।੧੮॥
ਫੇਰ ਇਨਾ ਵਿਚੋਂ ਹੀ ਦੇਖੋ ਐ ਬੁਧੀਮਾਨ

ਨਜ਼ਰ ਕਰਦ ਬਰ ਰਾਜਰਾ ਨਾਜ਼ਨੀ।
ਨਿਗਾਹ ਕੀਤੀ ਉਪਰ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ।

ਨਜ਼ਰ ਕਰਦ ਬਰ ਰਾਜਹਾ ਨਾਜ਼ਨੀ।
ਨਿਗਾਹ ਕੀਤੀ ਉਪਰ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ
ਪਸੰਦਸ਼ ਨਿਯਾਮਦ ਕਸੇ ਦਿਲ ਨਗੀ।੧੯॥
ਪਸੰਦ ਉਸਨੂੰ ਨਾ ਆਇਆ ਕੋਈ ਦਿਲ ਦਾ ਨਗੀਨਾ।
ਜ਼ੇਬਰ ਦੁਜ਼ਾਂ ਰੋਜ਼ ਮਉਕੂਫ਼ ਗਸ਼ਤ।
ਸਭਾ ਉਸ ਦਿਨ ਉਠ ਗਈ
ਕਿ ਨਾਜ਼ਮ ਬ ਬਰਖ਼ਾਸਤ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬਸਤ।
ਜੋ ਮਜਲਸ ਉਠ ਖੜੀ ਹੋਈ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਬੰਦ ਕਰ ਲਿਆ ਛੱਡ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ
ਕਿ ਰੋਜ਼ੇ ਦਿਗਰ ਸ਼ਾਹਿ ਜ਼ਰੀ ਸਿਪਹਰ।
ਜੋ ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸੁਨੈਹਰੀ ਢਾਲ ਵਾਲਾ।(ਅ) ਸੂਰਜ
ਬਰ ਔਰੰਗ ਬਰ ਆਮਦ ਚੂ ਰੌਸ਼ਨ ਗੁਹਰ। ਕਰੀ
ਉਪਰ ਤਖ਼ਤ ਦੇ ਆਇਆ ਮਾਨਿੰਦ ਮੋਤੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲੇ ਦੀ
ਦਿਗਰ ਰੋਜ਼ ਹਮ ਰਾਜਹਾ ਖ਼ਾਸਤੰਦ।
ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਸਭ ਰਾਜਿਆਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ।
ਦਿਗਰ ਕੁਨਹ ਬਾਜ਼ਾਰ ਆਰਾਸਤੰਦ।੨੨॥
ਦੂਸਰੀ ਤਾਂ ਬਾਜ਼ਾਰ ਸਵਾਰਿਆ।(ਅ:) ਦੂਜੀ ਤਾਂ ਸਭਾ ਬੈਠਾਈ
ਨਜ਼ਰ ਕੁਨ ਬਰੋਏ ਤੁਏ ਦਿਲ ਰੁਬਾਇ।
ਦੇਖਣਾ ਕਰ ਤੂੰ ਉਪਰ ਮੂੰਹ ਸੋਹਣਿਆਂ ਦੇ ਦੇ ਦਿਲ ਦੇ ਚੁਰਾਵ..ਵਾਲੀ।
ਕਿ ਰਾਤੇ ਨਜ਼ਰ ਦਰ ਬਿਯਾਯਦ ਬਜਾਇ।੨੩॥
ਜੋ ਕੋਈ ਤੇਰੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿਚ ਆਵੇ ਅੰਦਰ ਜਾਗ੍ਹਾ ਵੇਸਦੇ।
ਬ ਪਹਿਨ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਗੁਲੇ ਅੰਜਮਨ।
ਵਿਚ ਮੈਦਾਨ ਦੇ ਆਈ ਫੂਲ ਗੁਲਾਬ ਸਭਾ ਦਾ।
ਕਿ ਜ਼ਰ ਆਬ ਰੰਗ ਅਸਤ ਸੀਮੀਂ ਬਦਨ।੨੪॥
ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਰੰਗ ਸੋਨੇ ਜੈਸਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਪਾਰੇ ਜੈਸਾ ਚੰਚਲ
ਰਵਾਂ ਗਸ਼ਤ ਦਰ ਰਾਜਹਾ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ।
ਤੁਰਦੀ ਹੋਈ ਵਿਚ ਰਾਜਿਆਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੇ।

ਗੁਲੇ ਸੁਰਖ਼ ਚੂੰ ਗੁੰਚਜ਼ੇ ਨਉ ਬਹਾਰਾ ।੨੫॥
ਗੁਲਾਬ ਦਾ ਫੁਲ ਸੂਹੇ ਰੰਗ ਜੈਸੇ ਬਾਗ ਬਸੰਤ ਰੁਤ ਵਿਚ ਖਿੜਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ

ਬਦੁਜ਼ਦੀਨ ਦਿਲ ਰਾਜਹਾਂ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰਾ ।
ਚੁਰਾਏ ਦਿਲ ਰਾਜਿਆਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੇ ।

ਬਿਅਫ਼ਤੀਂਦ ਜ਼ਿਮੀ ਚੂੰ ਯਲੇ ਕਾਰਜ਼ਾਰਾ ।੨੬॥
ਗਿਰਦੇ ਹੈਂ ਰਾਜੇ ਵੇਖਕੇ ਉਸਨੂੰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਉਪਰ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੂਰਮੇ ਲੜਾਈ ਮੇਂ ਗਿਰਦੇ ਹੈ

ਬਿ ਜ਼ਦ ਬਾਂਗ ਬਰਦੇ ਕਿ ਖ਼ਾਤੂਨ ਖ਼ੇਸ਼ਾ ।
ਬ੍ਰਾਹਮਣਾਂ ਨੇ ਅਵਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਉਪਰ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਛਤ੍ਰਾਂਮਤੀ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ।

ਕਿ ਈਂ ਉਮਦਹੇ ਰਾਜਹਾ ਉਤਰ ਦੇਸ਼ਾ ।੨੭॥
ਜੋ ਏਹੁ ਭਲਾ ਰਾਜਾ ਉਤ੍ਰ ਦੇਸ ਦਾ ਹੈ ।

ਵਜ਼ਾਂ ਦੁਖ਼ਤਰੀ ਹਸਤ ਬਛਤ੍ਰਾਮਤੀ ।
ਉਸਦੀ ਬੇਟੀ ਏਹ ਹੈ ਛਤ੍ਰਾਂਮਤੀ ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਹੈ ।

ਚੁ ਮਾਹੇ ਫ਼ਲਕ ਹਮਚੁ ਹੂਰੇ ਪਰੀ ।੨੮॥
ਜੈਸੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਅਕਾਸ ਦਾ ਸੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਭੀ ਮਾਨਿੰਦ ਅਪਛਰਾ ਦੀ ਸੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ।

ਜ਼ਿ ਅੰਬਰ ਦਰਾਮਦ ਚੁ ਮਾਹੇ ਫ਼ਲਕ ।
ਸਭਾ ਵਿਚ ਆਈ ਮਾਨਿੰਦ ਚੰਦ੍ਰਮੇ ਅਕਾਸ ਦੀ ।

ਫ਼ਰਿਸ਼ਤਹ ਸਿਫ਼ਤ ਓ ਚੁ ਜ਼ਾਤਸ਼ ਮਲਕ ।੨੯॥
ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਵਡਿਆਈ ਵਾਲੀ ਓਹ ਅਤੇ ਜਿਸਦਾ ਰੂਪ ਮਾਨਿੰਦ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ

ਕਿਰਾ ਦਉਲਤ ਇਕਬਾਲ ਯਾਰੀ ਦਿਹਦ ।
ਕਿਸਦੇ ਤਾਈ ਦਉਲਤ ਭਾਗਾਂ ਦੀ ਅੜਾਈ ਦੇਵੇ ।

ਕਿ ਈਂ ਮਾਹਰੋ ਕਾਮ ਬਾਰੀ ਕੁਨਦ ।੩੦॥
ਜੋ ਇਹੁ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਜੈਸੇ ਮੁਖ ਵਾਲੀ ਮੁਰਾਦ ਹਾਸਲ ਕਰੇ

ਪਸੰਦ ਆਮਦ ਓ ਰਾਜਹ ਸੁਭਟ ਸਿੰਘ ਨਾਮਾ ।
ਪਸੰਦ ਆਇਆ ਉਸਨੂੰ ਰਾਜਾ ਸੁਭਟ ਸਿੰਘ ਨਾਮੀ

ਕਿ ਰਉਸ਼ਨ ਤਬੀਅਤ ਸਲੀਖ਼ਤ ਮਦਾਮਾ ।੩੧॥
ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲੀ ਹੈ ਬੁਧੀ ਜਿਸਦੀ ਅਤੇ ਏਕਮ ਦੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦੀ ਤਰਹ ਵੇਖਣੇ ਜੋਗ

ਰਵਾਂ ਕਰਦ ਬਰਵੈ ਵਕੀਲਸ ਗਿਰਾ।
ਭੇਜਿਆ ਉਸਦੇ ਪਾਸ ਵਕੀਲ ਬੁਧੀਮਾਨ ਵਡਾਭਾਰੀ।

ਕਿ ਏ ਸ਼ਾਹਿ ਸ਼ਾਹਾਨ ਰੌਸ਼ਨ ਜ਼ਮਾਂ। ੫੨॥
ਜੋ ਏ ਬਾਦਸ਼ਾਹੋ ਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲੇ।

ਕਿ ਈਂ ਤਰਜ਼ ਖ਼ੁਸ਼ਲਾਇ ਬਰਗੇ ਸਮਨ।
ਜੋ ਇਹੁ ਸਰੂਪ ਭੁਲਾਲੇ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਚੰਬੇਲੀ ਦੇ ਪਤੇ ਵਰਗੀ ਜੁੰਦੜਾ।

ਕਿ ਲਾਇਕ ਜ਼ਮਾਨ ਅਸਤ ਈਰਾ ਬਕੁਨ। ੫੩॥
ਜੋ ਲਾਇਕ ਆਪਕੀ ਹੈ ਇਸਕੇ ਤਾਈ ਵਰੋ ਤੁਸੀ।

ਬਿ ਗੁਫ਼ਤਾ ਮਰੋ ਖ਼ਾਨਹ ਬਾਨੂ ਮਰਾਸਤ।
ਸੁਭਟ ਸੰਘਪਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਇਕ ਮੇਰੇ ਘਰਵਿ ਚ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ।

ਕਿ ਚਸ਼ਮੇ ਅਜ਼ੋ ਹਰ ਦੁਆਹੂ ਤੁਰਾਸਤ। ੫੪॥
ਜੋ ਨੇਤ੍ਰ ਉਸਦੇ ਦੋਨੋ ਹੀ ਹਰਨਾ ਨਾਲੋ ਸੁੰਦ੍ਰ ਹੈ।

ਕਿ ਹਰਗਿਜ਼ ਮਨ ਈਰਾ ਨਕਰਦਮ ਕਬੂਲ।
ਜੋ ਕਦੀ ਮੈ ਇਸਕੇ ਤਾਈ ਨਹੀ ਕਬੂਲ ਕਰੂੰਗਾ

ਕਿ ਕਉਲੇ ਕੁਰਾਨ ਅਸਤ ਕਸਮੇ ਰਸੂਲ। ੫੫॥
ਜੋ ਕਸਮ ਕੁਰਾਨ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੁਰੀਦ ਰਸੂਲ ਦੀ ਹੈ ।

ਬਗੋਸ਼ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਅਜ਼ੀਂ ਨਾ ਸੁਖ਼ਨ।
ਛਤ੍ਰਾਮਤੀ ਦੇ ਕੰਨ ਵਿਚ ਆਇਆ ਖੋਟਾ ਬਚਨ ਸੁਭਟ ਸੰਘਪਦਾ।

ਬਜ਼ੰਬਸ ਦਰ ਆਮਦ ਜ਼ਨੇ ਨੇਕ ਤਨ। ੫੬॥
ਵਿਚ ਗੁਸੇ ਦੇ ਆਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਭਲੇ ਸਰੀਰ ਵਾਲੀ।

ਕਸੇ ਫ਼ਤਹ ਮਾਰਾ ਕੁਨਦ ਵਕਤ ਕਾਰ।
ਜੋ ਕੋਈ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਜਿਤਣਾ ਕਰੇ ਵਿਚ ਲੜਾਈ ਦੇ।

ਵਜ਼ਾਂ ਸ਼ਾਹਿ ਮਾਰਾ ਜ਼ੁਵਦ ਈਂ ਦਿਯਾਰ। ੫੭॥
ਉਸਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ਓਹੋ ਮੇਰਾ ਖਾਵਿੰਦ ਹੋਵੇ ਇਸ ਵਲਾਇਤ ਦਾ ਮਾਲਕ।

ਯਕੇ ਸੀਦ ਮੈਦਾਨ ਵ ਜੋਸ਼ੀਦ ਜੰਗ।
ਚਲਾਕੀ ਕੀਤੀ ਮੈਦਾਨ ਦੀ ਅਤੇ ਤਿਆਰੀ ਕੀਤੀ ਜੁਧ ਦੀ।

ਬਪੋਸੀਦ ਖ਼ੁਫ਼ਤਾਨ ਪੌਲਾਦ ਰੰਗਾ। ੩੮॥
ਪੈਹਨੀਆਂ ਸੰਜੋਆਂ ਫੁਲਾਦੀ ਲੋਹੇ ਦੇ ਰੰਗ ਦੀਆਂ।

ਨਿਸਸਤਹ ਬਰਆਂ ਰਬ ਚੁਮਾਹੇ ਮੁਨੀਰਾ।
ਬੈਠੀ ਹੈ ਉਪ੍ਰ ਉਸ ਰਬ ਦੇ ਜੈਸੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਹੋਤਾ ਹੈ।

ਬਬਸਤੰਦ ਸ਼ਮਸੇਰ ਜੁਸਤੰਦ ਤੀਰਾ। ੩੯॥
ਬੰਨੀ ਤਲਵਾਰ ਅਤੇ ਚੁਣੇ ਤੀਰ (ਆ) ਤੀਰ ਚੁਣਕੇ ਤ੍ਰਕਸ਼ ਵਿਚ ਪਾਏ।

ਬਮੈਦਾਂ ਦਰਆਮਦ ਚੁ ਗੁਰਰੀ ਦਹਸੇਰਾ।
ਵਿਚ ਮੈਦਾਨ ਦੇ ਅੰਦ੍ਰ ਆਈ ਮਾਨਿੰਦ ਸ਼ੇਰ ਗਜਰਣੇ ਵਾਲੇ ਦੀ।

ਚੁ ਸ਼ੇਰ ਅਸਤ ਸ਼ੇਰਅਫ਼ਕਨੇ ਦਿਲ ਦਿਲੇਰਾ। ੪੦॥
ਮਾਨਿੰਦ ਸ਼ੇਰ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ੇਰਾਂ ਦੇ ਸਿਟਣੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਦਿਲਦੀ ਸੂਰਮੀ ਹੈ।

ਬਪੋਸੀਦ ਖ਼ੁਫ਼ਤਾਨ ਜੋਸੀਦ ਜੰਗਾ।
ਪਾ ਲਈ ਸੰਜੋ ਅਤੇ ਜੁਸ਼ ਕੀਤਾ ਲੜਾਈ ਦਾ।

ਬਕੋਸੀਦ ਮੈਦਾਂ ਬਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗਾ। ੪੧॥
ਚਲਾਕੀ ਕੀਤੀ ਵਿਚ ਲੜਾਈ ਦੇ ਸਾਥ ਤੀਰਾਂ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੇ।

ਚੁਨਾਂ ਤੀਰ ਬਾਰੀਦ ਦਰ ਕਾਰ ਜ਼ਾਰਾ।
ਐਸੀ ਤੀਰ ਬਰਸਾਏ ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ।

ਕਿ ਲਸ਼ਕਰ ਬਕਾਰ ਆਮਦਸ ਬੇ ਸੁਮਾਰਾ। ੪੨॥
ਜੋ ਲਸ਼ਕਰ ਵਿਚ ਕੰਮ ਦੇ ਆਇਆ ਬੇਅੰਤ ਹੀ।

ਚੁਨਾਂ ਬਾਨ ਬਾਰੀਦ ਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗਾ।
ਐਸੇ ਬਣਾ ਦੀ ਬਰਖਾ ਹੋਈ ਤੀਰਾਂ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੀ

ਬਸੇ ਮਰਦ ਮਾਂ ਮੁਰਦਹ ਸ਼ੁਦ ਜਾਇ ਜੰਗਾ। ੪੩॥
ਬਹੁਤ ਸੂਰਮੇ ਮੁਰਦੇ ਹੋਏ ਜਾਗਾ ਲੜਾਈ ਵਿਚ।

ਸ਼ਹੇ ਨਾਮ ਗਜ ਸਿੰਘ ਦਰ ਆਮਦ ਬਜੰਗਾ।
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਜਿਸਕਾ ਨਾਮ ਗਜ ਸਿੰਘ ਆਇਆ ਅੰਦਰ ਜੁਧ ਦੇ।

ਚੁ ਕੋਬਰ ਕਮਾਂ ਹਮ ਚੁ ਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗਾ। ੪੪॥
ਤੀਰ ਆਵਤਾ ਹੈ ਕਮਾਨ ਸੇ ਗੋਲੀ ਬੰਦੂਕ ਸੇ ਆਤੀ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗਜ ਸਿੰਘ ਆਇਆ।

ਬਜੁੰਬਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਚੂ ਇਫ਼ਰੀਤ ਮਸਤਾ।
ਫਿਰ ਜੁਸੇ ਚ ਆਇਆ ਮਾਨਿੰਦ ਦੇਉ ਮਸਤ ਦੀ।
ਯਕੇ ਗੁਰਜ਼ ਅਜ਼ ਫ਼ੀਲ ਪੈਕਰ ਬਦਸਤਾ।।੪੫।।
ਇਕ ਗੁਰਜ ਹਾਥੀ ਦੇ ਅਕਾਰ ਜੇਡੀ ਵਿਚ ਹਥ ਦੇ ਲਈ ਹੋਈ।
ਯਕੇ ਤੀਰ ਜ਼ਦ ਬਾਨੂਏ ਪਾਕ ਮਰਦਾ।
ਇਕ ਤੀਰ ਮਾਰਿਆ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਮਰਦ ਨੂੰ।
ਕਿ ਗਜ ਸਿੰਘ ਅਜ਼ ਅਸਪ ਆਮਦ ਬਗਾਰਦਾ।੪੬।।
ਜੋ ਗਜ ਸਿੰਘ ਘੋੜੇ ਤੋਂ ਆਇਆ ਅੰਦਰ ਗਰਦ ਦੇ (ਅ:) ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ।
ਦਿਗਰ ਰਾਜਹ ਰਨ ਸਿੰਘ ਦਰਾਮਦ ਬਰੋਜ਼ਾ।
ਦੂਸਰਾ ਰਾਜਾ ਰਨ ਸਿੰਘ ਆਇਆ ਸਾਥ ਗੁਸੇ ਦੇ।
ਕਿ ਪਰਵਾਨਹ ਚੂੰ ਦਰ ਆਮਦ ਬਸੋਜ਼ਾ।੪੭।।
ਜੋ ਪਤੰਗ ਜੈਸੇ ਦੀਵੇ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ ਆਇਆ ਵਿਚ ਜੋਸ਼ ਦੇ।
ਚੁਨਾਂ ਤੇਗ਼ ਜ਼ਦ ਬਾਨੂਏ ਸ਼ੇਰ ਤਨਾ।
ਐਸੀ ਤਲਵਾਰ ਮਾਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸ਼ੇਰ ਤਨ ਨੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ
ਬਿਅਫ਼ਤਾਦ ਰਨ ਸਿੰਘ ਚੂ ਸਰਵੇ ਚਮਨਾ।੪੮।।
ਡਿਗਿਆ ਰਨ ਸਿੰਘ ਜੈਸੇ ਸਰੂ ਬਾਗ ਵਿਚ ਡਿਗਦਾ ਹੈ।
ਯਕੇ ਸ਼ਹਰ ਅੰਬੇਰ ਦਿਗਰ ਜੋਧਪੁਰਾ।
ਇਕ ਰਾਜਾ ਸ਼ਹਰ ਅੰਬੇਰ ਦਾ ਦੂਸਰਾ ਰਾਜਾ ਜੋਧਪੁਰ ਦਾ।
ਖ਼ਰਾਮੀਦਹ ਹਰ ਦੋ ਚੂ ਰਖ਼ਸ਼ੀਦਹ ਦੁਰਾ। ੪੯।।
ਲਟਕਦੀ ਹੈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਮਾਨਿੰਦ ਮੋਤੀ ਚਮਕਣੇ ਵਾਲੇ ਦੀ।
ਬਿਜ਼ਦ ਤੇਗ਼ ਬਾਜ਼ੋਰ ਬਰ ਸਿਪਰਾ।
ਮਾਰੀ ਤਲਵਾਰ ਸਾਥ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੀ ਢਾਲ ਉਪਰ।
ਬ ਬਰਖ਼ੇਜ਼ ਦਸ ਸ਼ੋਲਹ ਬਸ਼ੋਰ ਗੁਹਰਾ। ੫੦।।
ਉਠੇ ਉਸ ਸੇ ਚੰਗਿਆੜੇ ਜੈਸੇ ਮੋਤੀ ਚਮਕਦੇ ਹੈਂ।
ਸਿਅਮ ਰਾਜਹ ਬੂੰਦੀ ਦਰ ਆਮਦ ਦਲੇਰਾ।
ਤੀਸਰਾ ਰਾਜਾ ਬੂੰਦੀ ਦਾ ਆਇਆ ਵਿਚ ਦਲੇਰੀ ਦੇ।

ਚੂ ਬਰ ਬਚੱਹ ਆਹੂ ਚੁ ਭੁਰਰੰਦ ਸ਼ੇਰ। ੫੧॥
ਜੈਸੇ ਹਰਨ ਦੇ ਬਚੇ ਊਪਰ ਗਜਣੇ ਵਾਲਾ ਸ਼ੇਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।

ਚੁਨਾਂ ਤੀਰ ਜ਼ਦ ਹਰ ਦੋ ਅਬਰੂ ਸ਼ਿਕੰਜ।
ਐਸਾ ਤੀਰ ਮਾਰਿਆ ਦੋਨੋ ਭੁਵਾਂਇਆਂ ਦੇ ਏਦ੍ਹੂ ਊਪਰਾ।

ਬਿਅਫ਼ਤਾਦ ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਚੁ ਸ਼ਾਖੇ ਤੁਰੰਜ।
ਡਿਗ ਪਿਆ ਅਮਰ ਸਿੰਘ ਜੈਸੇ ਨਿੰਬੂ ਬੂਟੇ ਸੇ ਗਿਰਦਾ ਹੈ। ੫੨

ਚੁਅਮ ਰਾਜਹ ਜੈ ਸਿੰਘ ਦਰ ਆਮਦ ਮੁਸਾਫ਼।
ਚੌਥਾ ਰਾਜਾ ਜੈ ਸਿੰਘ ਆਇਆ ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ।

ਬਜੋਸ਼ ਅੰਦਰੀ ਸ਼ੁਦ ਚੁ ਅਜ਼ ਕੋਹ ਕਾਫ਼। ੫੩॥
ਵਿਚ ਜੋਸ਼ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੋਇਆ ਮਾਨਿੰਦ ਪਹਾੜ ਕੋਹ ਕਾਫ ਦੀ।

ਹੁਮਾਂ ਖੁਰਦ ਸ਼ਰਬਤ ਕਿ ਯਾਰੇ ਚੁਆਮ।
ਓਹੀ ਖਾਦਾ ਸ਼ਬਤ ਜੋ ਯਾਰ ਚੌਥੇ ਨੇ (ਅ:) ਮੌਤ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ਪੀਤਾ।

ਜਿ ਜੈ ਸਿੰਘ ਪਸੇ ਯਕ ਨਿਆਮਦ ਕਦਮ। ੫੪॥
ਜੈ ਸਿੰਘ ਜੋ ਇਕ ਪੈਰ ਪਿਛੇ ਨਾ ਹਟ ਹੋਇਆ। (ਅ:) ਉਸੀ ਥਾਂ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ

ਯਕੇ ਸ਼ਾਹਿ ਫ਼ਿਰੰਗੋ ਪਿਲੰਦੇ ਦਿਗਰ।
ਇਕ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਫਿਰੰਗੀਆਂ ਦਾ ਦੂਸਰਾ ਪਿਲੰਦ ਦੇਸ ਦਾ।

ਬਮੈਦਾਂ ਦਰ ਆਮਦ ਚੁ ਸ਼ੇਰੇ ਜ਼ਬਰ। ੫੫॥
ਵਿਚ ਜੁੰਧ ਦੇ ਆਏ ਮਾਨਿੰਦ ਸਿੰਘ ਬਲਵਾਨ ਦੀ।

ਸਿਅਮ ਸ਼ਾਹਿ ਅੰਗਰੇਜ਼ ਚੁ ਆਫ਼ਤਾਬ।
ਤੀਸਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ਾਂ ਦਾ ਮਾਨਿੰਦ ਸੂਰਜ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲਾ ਜੁੜ

ਚੁਅਮ ਸ਼ਾਹਿ ਹਬਸ਼ੀ ਚੁ ਮਗਰੇ ਦਰ ਆਬ। ੫੬
ਚੌਥਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹਬਸ਼ੀ ਮਾਨਿੰਦ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਪਾਣੀ ਵਿਚ।

ਯਕੇ ਰਾ ਬਿਜ਼ਦ ਨੇਜ਼ਹ ਮਸਤੇ ਦਿਗਰ।
ਇਕ ਕੇ ਤਾਈਂ ਨੇਜ਼ਾ ਮਾਰਿਆ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਮੁਕੀ ਮਾਰੀ।

ਸਿਅਮ ਰਾ ਬ ਪਾਓ ਚੁਅਮ ਰਾ ਸਿਪਰ। ੫੭॥
ਤੀਸਰੇ ਕੇ ਤਾਈਂ ਲਤ ਮਾਰੀ ਚੌਥੇ ਕੇ ਤਾਈਂ ਢਾਲ ਮਾਰੀ।

ਚੁ ਨਾਮੇ ਖ਼ਿਅਫ਼ਤਾਦ ਨ ਬਰਖ਼ਾਸਤ ਬਾਜ਼ਾ।
ਐਸੇ ਗਿਰਪੜ੍ਹੇਥੇ ਨਹੀ ਉਠੇਫੇਰਾ।

ਸੂਏ ਆਸਮਾਂ ਜਾਨ ਪਰਵਾਜ਼ ਸਾਜ਼ਾ।੫੮।।
ਤਰਫ ਆਸਮਾਨਦੀ ਜਾਨਨੇ ਉਡਣਾਕੀਤਾ (ਅ:) ਮਰਗਏ।

ਦਿਗਰ ਕਸ ਨਿਆਮਦ ਤਮੰਨਾਇ ਜੰਗਾ।
ਦੂਸਰੇ ਕਿਸੇਨੂੰ ਨਾਹੋਈ ਇੱਛਾ ਜੁਧਦੀ

ਕਿ ਪੇਸ਼ੇ ਨਿਯਾਮਦ ਦਿਲਾਵਰ ਨਿਹੰਗਾ।੫੯।।
ਜੋ ਅਗੇਨਾ ਆਇਆ ਸੂਰਮਾ ਜੰਗਾਰਦੀ ਨਿਆਈ।

ਸ਼ਬੇ ਸ਼ਾਹਿ ਜਿ ਬਸਤਾਂ ਚੁ ਆਮਦ ਬਫ਼ੌਜਾ।
ਰਾਤਦਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਚੰਦ ਜਦੋਂ ਆਇਆ ਵਿਚ ਫੌਜਦੇ (ਅ:) ਤਾਰੇ ਚੜ੍ਹੇ।

ਸਿਪਹ ਖ਼ਾਨਹ ਆਮਦ ਹਮਹ ਮਉਜੁ ਮੌਜਾ।੬੦।।
ਸਿਪਾਹੀ ਡੇਰਿਆਂਨੂੰ ਆਏ ਤਮਾਮ ਟੋਲੀਆਂ ਟੋਲੀਆਂ ਹੋਕੇ।

ਬਰੋਜ਼ੇ ਦਿਗਰ ਰਉਸ਼ਨੀਯਤ ਪਨਾਹਾ।
ਦਿਨ ਦੂਸਰੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਦਾ ਆਸਰਾ (ਅਰਥਾਤ) ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਿਆ।

ਬ ਅਉਰੰਗ ਦਰਆਮਦ ਚੁ ਅਉਰੰਗ ਸ਼ਾਹਾ।੬੧।
ਉਪ੍ਰ ਤਖਤਦੇ ਆਇਆ ਜੈਸੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਤਖਤ ਊਪਰ ਬੈਠਦਾ ਹੈ।

ਦੁ ਸੂਏ ਯਲਾਂ ਜਾਮਹਲਾ ਬਸਤੰਦ ਕਮਰਾ।
ਦੋਨੋ ਤਰਫਾਂਤੇ ਸੂਰਮਿਆਂਨੇ ਬੰਨੀਆਂ ਕਮਰਾਂ।

ਬ ਮੈਦਾਨ ਜ਼ਸਤੰਦ ਸਿਪਰ ਬਰ ਸਿਪਰਾ।੬੨।।
ਵਿਚ ਮੈਦਾਨਦੇ ਖੇਦੀਆਂ ਤੇ ਢਾਲਾਂ ਊਪਰ ਢਾਲਾਂ ਦੇ।

ਬ ਗੁਰਰੀਦਨ ਆਮਦ ਦੁ ਅਬਰੇ ਮੁਸਾਫ਼ਾ।
ਵਿਚ ਗਜਣੇਦੇ ਆਏ ਦੋਨੋ ਬਦਲ ਜੁਧਦੇ (ਅ:) ਦੋਨੋ ਫੌਜਾਂ।

ਯਕੇ ਗਸ਼ਤਹ ਹਾਯਲ ਯਕੇ ਗਸ਼ਤ ਜ਼ਾਫ਼ਾ।੬੩।।
ਇਕ ਹੋਏ ਘਾਇਲ ਇਕ ਹੋਏ ਮਰਨੇ ਵਾਲੇ।

ਚਕਾ ਚਾਕ ਬਰਖ਼ਾਸਤ ਤੀਰੋ ਤੁਫ਼ੰਗਾ।
ਸ਼ਬਦ ਉਠੇ ਤੀਰਾਂ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੇ।

ਖ਼ਤਾਖ਼ਤ ਦਰ ਆਮਦ ਹਮਹ ਰੰਗ ਰੰਗਾ। ੬੪॥
ਜਖਮਾਂ ਵਿਚ ਜਖਮ ਆਏ ਤਮਾਮ ਵਿਚੋ ਰੰਗਾ ਰੰਗ ਦਾ ਸ਼ੋਰ ਗੁਬਾਰ ਦਾ ਹੈ

ਜ਼ਿ ਤੀਰੋ ਜ਼ਿ ਤੋਪੋ ਜ਼ਿ ਤੇਗੋ ਤਬਰ।
ਤੀਰਾਂਸੇ ਅਤੇ ਤੋਪਾਂਸੇ ਅਤੇ ਤਲਵਾਰਾਂਸੇ ਅਤੇ ਕੁਹਾੜਿਆਂਸੇ।

ਜ਼ਿ ਨੇਜ਼ਹ ਵ ਨਾਚਖ਼ੁ ਵ ਨਾਵਕ ਸਿਪਰ। ੬੫॥
ਬੜੇ ਨੇਜੇਆਂਸੇ ਅਤੇ ਛੋਟੇ ਨੇਜੇਆਂਸੇ ਅਤੇ ਤੀਰਾਂਸੇ ਅਤੇ ਢਾਲਾਂਸੇ ਜੁੱਧ ਹੋਣ ਲਗਾ

ਯਕੇ ਦੇਵ ਆਮਦ ਕਿ ਜ਼ਾਰੋ ਨਿਸ਼ਾਂ।
ਇਕ ਦੇਵ ਆਇਆ ਉਸਦੇ ਅਗੇ ਕਿਆ ਹੈ ਕਾਂਉ ਕਾਲਾ।

ਕੁ ਗਰਰੀਦ ਸ਼ੇਰ ਹਮ ਚੁ ਪੀਲੇ ਦਮਾਂ। ੬੬॥
ਜੈਸੇ ਸ਼ੇਰ ਗਾਜਦੇ ਵਾਲਾ ਜੈਸੇ ਹਾਥੀ ਮਸਤ ਹੋਤਾ ਹੈ।

ਕੁਨਦ ਤੀਰ ਬਾਰਾਂ ਚੁ ਬਾਰਾਂਨ ਮੇਗ।
ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੀਰਾਂ ਦੀ ਬਰਖਾ ਜੈਸੇ ਮੀਂਹ ਬਰਸਤਾ ਹੈ।

ਬਰਖ਼ਸ਼ ਅੰਦਰਾਂ ਅਬਰ ਚੂੰ ਬਰਕ ਤੇਗ। ੬੭॥
ਵਿਚ ਚਮਕਣੇ ਅੰਦਰ ਬਦੱਲ ਬਿਜਲੀ ਦੀ ਮਾਨਿੰਦ ਤਲਵਾਰ ਉਸਦੀ

ਬਜੋਸ਼ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਦਹਾਨੇ ਦੁਹਲ।
ਵਿਚ ਜੋਸ਼ੇ ਦੇ ਆਇਆ ਮੂੰਹ ਢੋਲ ਦਾ।

ਚੁ ਪੁਰ ਗਸ਼ਤ ਬਾਜ਼ਾਰ ਜਾਏ ਅਜਲ। ੬੮॥
ਜਦੋਂ ਪੁਰ ਹੋਇਆ ਬਾਜਾਰ ਮੌਤ ਦੀ ਜਾਗਾ ਦਾ।

ਹਰਾਂ ਕਸ ਕਿ ਪਰ੍ਰਾਂ ਸ਼ਵਦ ਤੀਰ ਸਸਤ।
ਜਿਸ ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਛੁਡਾਮਸ਼ੀ ਦਾ ਪਰਾਵਾਲਾ ਤੀਰ ਲਗਾ ਹਬਸੇ।

ਬਸਦ ਪਹਿਲੂਏ ਪੀਲ ਮਰਦਾਂ ਗੁਜ਼ਸਤ। ੬੯
ਇਕ ਆਦਮੀ ਕਿਆਂ ਬਲਕਿ ਸੈਂ ਸੈਂ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੀ ਪਜਲੀ ਭੰਨਕੇ ਪਾਰ ਹੋ ਗਿਆ

ਹੁਮਾਂ ਕਸ ਬਸੇ ਤੀਰ ਜ਼ਦ ਬਰ ਕਜ਼ਾ।
ਉਨਾਹੀ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਤੀਰ ਮਾਰੇ ਉਪ੍ਰ ਉਸ ਦੇਵ ਦੇ।

ਕਿ ਅਫ਼ਤਾਦ ਦੇਵੇ ਚੁ ਕਰਖ਼ੇ ਗਿਰਾਂ। ੭੦॥
ਡਿਗਿਆ ਦੇਵ ਜੈਸੇ ਅਟਾਰੀ ਭਾਰੀ ਡਿਗਦੀ ਹੈ ਐਸੇ ਗਿਰਾ। ਟੰ

ਦਿਗਰ ਰਾਤ ਚੋਟ ਗਾਰ ਬਸਤੰਦ ਬਿਆਮਦ ਬਜੰਗਾ।
ਦੂਸਰਾ ਚੋਟ ਵਿਲਦੀ ਤਾਂ ਆਇਆ ਵਿਚ ਜੰਗਾਦੇ।
ਚੁ ਸ਼ੇਰੇ ਅਜੀਮੋ ਹਮਚੁ ਬੱਰਾਂ ਪਿਲੰਗਾ। ੭੧॥
ਜੈਸੇ ਸ਼ੇਰ ਭਾਰੀ ਅਤੇ ਜੈਸੇ ਉਡਣੇਵਾਲਾ ਚਿਤ੍ਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਚੁਨਾਂ ਜ਼ਖਮ ਗੋਪਾਲ ਅੰਦਾਖਤ ਸਖਤਾ।
ਐਸਾ ਫਟ ਗੋਪੀਏ ਦਾ ਸਖਤ ਮਾਰਿਆ
ਕਿ ਅਫਤਾਦ ਦਾਨੇ ਚੁ ਸ਼ੇਖ ਅਜ਼ ਦਰਖਤਾ। ੭੨॥
ਡਿਗਿਆ ਆਦਿ ਵੋ ਜੈਸੇ ਜੜ੍ਹ ਕਟੀਏ ਦਰਖਤ ਡਿਗਦਾ ਹੈ।
ਦਿਗਰ ਕਸ ਨਿਆਮਦ ਅਜ਼ੋ ਆਰਜ਼ੋ।
ਦੂਸਰੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਚਾਹਨਾ ਆਈ ਉਸਦੇ
ਕਿ ਆਯਦ ਬਜੰਗੇ ਚੁਨੀ ਮਾਹਰੋ। ੭੩॥
ਜੋ ਆਵੇ ਵਾਸਤੇ ਜੁਧ ਦੇ ਐਸੇ ਚੰਦ੍ਰਮੁਖੀ ਸੇ
ਸ਼ਹੇ ਚੀਨ ਜ਼ਿ ਸਰ ਤਾਜ ਰੰਗੀ ਨਿਹਾਦਾ।
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਚੀਨ ਦੇ ਨੇ ਸਿਰ ਸੇ ਮੁਕਟ ਰੰਗੀਨ ਰਖਿਆ
ਬਲਾਏ ਰੁਬਾਬਾਰਨ ਦਹਨ ਬਰ ਕੁਸਾਦਾ। ੭੪॥
ਬਲਾ ਰੂਪ ਬਾਰਦੀ ਨੇ ਮੂੰਹ ਖੋਲਿਆ (ਅ:) ਰਾਤ ਪੈ ਗਈ
ਸ਼ਬ ਆਮਦ ਯਕੇ ਫੌਜ ਰਾ ਸਾਜ ਕਰਦਾ।
ਰਾਤ ਆਈ ਇਕ ਫੌਜ ਕੋ ਤਿਆਰ ਬਣਾ ਕੇ ਲਿਆਈ।
ਜ਼ਿ ਦੀਗਰ ਵਜਹ ਬਾਜ਼ੀ ਆਗਾਜ਼ ਕਰਦਾ। ੭੫॥
ਦੂਸਰੀ ਤਰਫ ਸੇ ਖੇਲ ਖੇਲਨ ਲਗਾ ਆਸਮਾਨ (ਅ:) ਚੰਦ੍ਰਮਾ
ਕਿ ਅਫਸੋਸ ਅਫਸੋਸ ਹੈਹਾਤ ਹਾਤਾ।
ਜੋ ਤਾਂ ਅਬੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਨਾ ਉਮੈਦੀ ਹੈ ਦੇਖ ਖਸਮੇ ਨੂੰ
ਅਜ਼ੀ ਉਮਰ ਵ ਜ਼ੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜ਼ੀ ਹਯਾਤਾ। ੭੬॥
ਇਸ ਉਮਰ ਥੀ ਅਤੇ ਇਸ ਜੀਵਨ ਥੀ ਇਸ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਸੇ ਅਫਸੋਸ ਹੈ।
ਬਰੋਜ਼ੇ ਦਿਗਰ ਰੌਸ਼ਨੀ ਯਤ ਫਿਕਰਾ।
ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਸਰੇ ਵਾਲਾ (ਅਰਥਾਤ) ਸੂਰਜ

ਬਰਊਰੰਗ ਦਰਾਮਦ ਚੂ ਸ਼ਾਹੇ ਦਿਗਰਾ।੭੭॥
ਊਪਰ ਤਖ਼ਤ ਦੇ ਆਇਆ ਮਾਨਿੰਦ ਦੂਸਰੇ ਬਾਦਿਸ਼ਾਹ ਦੀ।
ਸਿਪਹ ਸੂਦ ਬਰਖ਼ਾਸਤ ਅਜ਼ ਜੋਸ਼ ਜ਼ੀਗਾ।
ਫੌਜਾਂ ਦੇ ਨੇ ਤੌਰਫ਼ਾਂ ਤੇ ਉਠੀਆਂ ਗੁਸੇ ਨਾਲ ਜੁਧ ਕੋ।
ਰਵਾਂ ਸੁਦ ਬਹਰ ਗੋਸ਼ਹ ਤੀਰੋ ਤੁਫ਼ੰਗਾ।੭੮॥
ਛੁਟੇ ਹਰ ਤਰਫ਼ ਸੇ ਤੀਰ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾ
ਰਵਾਂ ਰਵ ਸ਼ਦਾਹ ਕੈਬਰੇ ਕੀਨਹ ਕੋਸ਼ਾ।
ਰਵਾਨਾ ਹੋਏ ਤੌਰ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਦੀ ਕੋਸ਼ਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ
ਕਿ ਬਾਜ਼ੂਏ ਮਰਦਾਂ ਬਰਾਵੁਰਦ ਜੋਸ਼ਾ।੭੯॥
ਜੋ ਬਾਂਹਾਂ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੀ ਬਾਹਰ ਲਿਆਏ ਗੁਸਾ।
ਚੁ ਲਸ਼ਕਰ ਤਮਾਮੀ ਦਰਾਮਦ ਬਕਾਮਾ।
ਜੋ ਦੇ ਫੌਜ ਸਾਰੀ ਵਿਚ ਕੰਮ ਦੇ ਆਈ (ਅਂ) ਜੋ ਦੇ ਸਭ ਫੌਜ ਮਾਰੀ ਗਈ
ਯਕੇ ਮਾਂਦ ਓਰਾ ਅਸਤ ਸੁਭਟ ਸਿੰਘ ਨਾਮਾ।੮੦॥
ਇਕੋ ਰਿਹਾ ਜਿਸ ਕਾ ਹੈ ਸੁਭਟ ਸਿੰਘ ਨਾਮ
ਬਿਗੋਯਦ ਕਿ ਊ ਸ਼ਾਹਿ ਰੁਸਤਮ ਜ਼ਮਾਂ।
ਛਤ੍ਰਾਂਮਤੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਏ ਬਾਦਿਸ਼ਾਹ ਰੁਸਤਮ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ।
ਤੁ ਮਾਰਾ ਬਿਕੁਨ ਯਾ ਬਿਗੀਰੀ ਕਮਾਂ।੮੧॥
ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਕਰ ਜੰਗ ਨਹੀ ਕਰਦਾ ਤਾ ਪਕੜ ਕਮਾਣ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਜੁਧ ਕਰ
ਬਜ਼ਸ਼ਬ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਚੁ ਸ਼ੇਰੇ ਯਿਆਂ।
ਵਿਚ ਗੁਸੇ ਦੇ ਆਇਆ ਜੈਸੇ ਸਿੰਘ ਗੱਜਕੇ ਵਾਲਾ ਭਾਰੀ।
ਨ ਪਸਤੇ ਵਿਹਮ ਬਾਨੂਏ ਹਮ ਚੁਨਾਂ।੮੨॥
ਨਹੀ ਪਿਰ ਦੇਊਂਗਾ ਹੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜੈਸੇ ਔਰ ਗਾਜੇ ਭੁਜੰਗ ਆਏ ਹੈਂ।
ਬਪੋਸ਼ੀਦ ਖ਼ਿਫ਼ਤਾਨ ਜੋਸ਼ੀਦ ਜ਼ੰਗਾ।
ਪਹਨੀ ਜਿਰ੍ਹੋ ਅਤੇ ਜੋਸ਼ ਕੀਤਾ ਲੜਾਈ ਦਾ।
ਬਕੋਸ਼ੀਦ ਚੂੰ ਸ਼ੇਰ ਮਰਦਾਂ ਨਿਹੰਗਾ।੮੩॥
ਚਲਾਕੀ ਕਰੀ ਜੈਸੇ ਸਿੰਘ ਸੂਰਮਾ ਜੈਸੇ ਸੰਸਾਰ ਜਲ ਵਿਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ

ਬਜਾਂਅਸ ਦਰਾਮਦ ਚੁ ਜੋਰੇ ਅਜੀਮਾ।
ਵਿਚ ਜਾਗਾ ਜੁਧ ਦੀ ਦੇ ਆਇਆ ਜੈਸੇ ਸਿੰਧ ਭਾਰੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।।
ਬਕੈਬਰ ਕਮਾਂ ਕਰਦ ਬਾਰਸ ਕਰੀਮਾ। ੮੪।।
ਸਾਬਕ ਖਾਨ ਦੇ ਤੀਰਾਂ ਦੀ ਬੜੀ ਬਰਖਾ ਕੀਤੀ।।
ਕਿ ਪੈਰਾਸਤ ਓ ਕਰਦ ਖਮ ਕਰਦ ਰਾਸਤ।
ਖਬਾ ਹਥ ਸਿਧਾ ਕੀਤਾ ਉਸਨੇ ਅਤੇ ਟਿੰਗਾ ਕੀਤਾ ਸਜਾ ਹਥ।
ਗਰੇਵੇ ਕਮਾਂ ਚਰਖ ਚੀਨੀ ਬਿਖਾਸਤ। ੮੫।।
ਸਬਜ਼ ਚੀਨੀ ਕਮਾਣ ਦਾ ਆਕਾਸ ਤਕ ਗਿਆ।।
ਹਰਾਂ ਕਸ ਕਿ ਨੇਜ਼ਹ ਬਿਅਫਤਾਦ ਮੁਸਤ।
ਜਿਸ ਕਿਸੀ ਨੂੰ ਨੇਜਾ ਲਗਾ ਹਥ ਤੇ (ਆ।) ਛਕ ਮੁੱਠੀ ਦਾ ਜੈਸਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਲਗਾ
ਦੁਤਾ ਗਸਤ ਮੁਸਤੇ ਹਮੀ ਚਾਰ ਗਸਤ। ੮੬।।
ਦੋ ਹੀ ਹੋਈਆਂ ਮੁਠੀਆਂ ਐਸੇ ਹੀ ਚਾਰ ਹੋ ਗਈਆਂ।
ਬਿਯਾਵੇਖਤ ਬਾਦੀ ਗਾਵੇ ਬਾਜ਼ ਪਰ।
ਲੜਕੇ ਸਾਥ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਜੈਸੇ ਬਾਜ ਅਤੇ ਜ਼ੁਰ ਗਾ।
ਚੁ ਸੁਰਖ ਅਯਦਹਾ ਬਰ ਹਮੀ ਜੇਰ ਨਰ। ੮੭।।
ਜੈਸੇ ਸੁਰਖ ਸੁਰਖ ਸੇ ਨਾਗ ਨਾਗ ਸੇ ਸਿੰਘ ਸਿੰਘ ਸੇ ਜੂਝ ਪੜਦੇ ਐਸੇ ਹੋਏ ਜੁਝੇ
ਚੁਨਾਂ ਬਾਨ ਅਫਤਾਦ ਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗ।
ਐਸੇ ਬਾਣ ਗਿਰੇ ਤੀਰ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਵਿਚੋਂ।
ਜਿਮੀ ਕਸਤ ਗਾਨਸ ਸੁਦਾਹ ਲਾਲਹ ਰੰਗਾ। ੮੮।।
ਜ਼ਮੀਨ ਮੁਰਦਿਆਂ ਉਨਕੇ ਸੇ ਹੋਈ ਲਾਲ ਰੰਗ ਵਾਲੀ (ਆ) ਮੁਰਦਿਆਂ ਕੇ ਖੂਨ ਨਾਲ ਰੰਗੀ
ਕੁਨਦ ਤੀਰ ਬਾਰਾਨ ਰੋਜ਼ੇ ਤਮਾਮ।
ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਤੀਰਾਂ ਦੀ ਬਰਖਾ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਰਜਾ ਅਤੇ ਛੋੜਾਂ ਮਤੀ।
ਕਸੇ ਰਾਨ ਗਸਤੀਦ ਮਕਸੂਦ ਕਾਮ। ੮੯।।
ਕਿਸੇ ਦਾ ਨਾ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਦਿਲ ਦਾ ਪੂਰਾ।
ਅਜੋ ਜੰਗ ਜੋ ਮਾਂਦਗੀ ਮਾਂਦਹ ਗਸਤ।
ਉਸ ਜੁਧ ਕੇ ਥਕੇਵੇਂ ਸੇ ਐਸੇ ਥਕ ਗਏ।

ਬਿਅਫ਼ਤਾਦ ਹਰਦੋ ਦਰਾਂ ਪਹਿਨ ਦਸਤਾ।੯੦॥
ਡਿਗਪਏ ਦੋਨੋਹੀ ਅੰਦਰ ਮੈਦਾਨ ਜੁਧਦੇ

ਸਹਿਨਸਾਹ ਰੂਮੀ ਸਿਪਰ ਦਾਦ ਰੋਇਆ।
ਬਾਦਸਾਹੇਕੇ ਬਾਦਿਸਾਂਹ ਰੂਮੀਨੇ ਢਾਲ ਦਿਤੀ ਮੂੰਹ ਅਗੇ।।(ਅ:) ਰਫੂਪੇਗਈ

ਦਿਗਰ ਸਾਹਿ ਪੈਦਾ ਸੁਦਹ ਨੇਕ ਖੋਇਆ।੯੧॥
ਦੂਜਾ ਬਾਦਸਾਹ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਭਲੇ ਸੁਭਾਉਵਾਲਾ (ਅ:) ਚੰਙ੍ਹਾ

ਨੇ ਦਰ ਜੰਗ ਆਸੂਦਹ ਸੁਦ ਯਕ ਜਮਾਂ।
ਨਹੀ ਵਿਚ ਜੰਗਦੇ ਅਰਾਮ ਕੀਤਾ ਇਕ ਸੁਆਸਭੀ

ਬਿਅਫ਼ਤਾਦ ਹਰਦੋ ਚੁਨੀ ਕੁਸਤਗਾਂ।੯੨॥
ਡਿਗਪਏ ਦੋਨੋਹੀ ਜੈਸੇ ਮੁਰਦੇ ਹੁੰਦੇਹੈ

ਦਿਗਰ ਰੋਜ਼ ਬਰਖ਼ਾਸਤ ਹਰਦੋ ਬਜੰਗ।
ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਉਠੇ ਦੋਨੋਹੀ ਵਾਸਤੇ ਜੁਧਦੇ।

ਬਿਆਵੇਖਤ ਬਾਯਕ ਦਿਗਰ ਚੂੰ ਨਿਹੰਗ।੯੩॥
ਫਸੇ ਸਾਥ ਇਕ ਦੂਸਰੇਦੇ ਜੈਸੇ ਸੀਸਾਰ ਘੁਲਦੇਹੈ ਦਰੀਆ ਵਿਚ।

ਫਜਾਂ ਹਰ ਦੂ ਤਨ ਕੂਜਹ ਗਸ਼ਤੇ ਸੁਦਹ।
ਉਨਾਂ ਦੋਨਾਦੇ ਸਰੀਰ ਕੁਬੇ ਹੋਗਏ।

ਕਜ਼ਾਂ ਸੀਨਹ ਗਾਹੀਨ ਅਰਗਵਾਂ ਸੁਦਹ।੯੪॥
ਜੋ ਉਨਾਦੇ ਸਰੀਰ ਜ਼ਖਮਾਨਾਲ ਲਾਲ ਹੋਗਏ।

ਬਰਖ਼ਸ਼ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਚੁ ਮੁਸਕੀ ਨਿਹੰਗ।
ਵਿਚ ਕੁਦਣੇਦੇ ਆਏ ਜੈਸੇ ਕਾਲੇ ਰੰਗਦੇ ਸੀਸਾਰ ਹੁੰਦੇਹੈ।

ਬਸੇ ਬੀਗਾਸੀ ਬੋਜ ਬੀਰੋ ਪਲੰਗ।੯੫॥
ਬਹੁਤ ਬੰਗਾਲ ਦੇਸਦੇ ਘੋੜੇ ਬਕਰੀ ਅਤੇ ਚਿਤ੍ਰੇਦੇ ਰੰਗਵਾਲੇ।

ਕਿ ਅਬਲਕ ਸਿਯਾਹਿ ਅਬਲਕੇ ਬੋਜ਼ਬੋਰ।
ਸੁਫੇਦ ਘੋੜੇ ਮੁਸਕੀ ਘੋੜੇ ਅਤੇ ਸੁਫੇਦ ਤਾਬੇਕੇ ਰੰਗਕੇ ਘੋੜੇ।

ਬਰਖ਼ਸ਼ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਚੁ ਤਾਊਸ ਮੋਰ।੯੬॥
ਚਮਕਣ ਵਿਚ ਆਏ ਜੈਸੇ ਮੋਰ ਪਾਇਲ ਪਾਉਂਦੇਹੈ।

ਜ਼ਿਰਹ ਪਾਰਹ ਸ਼ੁਦ ਖੋਲ ਵ ਖ਼ਿਫ਼ਤਾਂ ਬਜੰਗ।
ਸੰਜਿਆਂ ਟੁਕੜੇ ਹੋਈਆਂ ਸਿਰ ਦੇ ਮੁਕਟ ਅਤੇ ਕੁੜਤੀਆਂ ਜੁਧ ਵਿਚ।

ਜ਼ਿ ਬਕਤਰ ਜ਼ਿ ਬਰਿ ਗੁਸਤਵਾਂ ਬਾਖਦੰਗ। ੯੭
ਚਿਲਤਿਆਂ ਸੇ ਪਖਰਾਂ ਘੋੜਿਆਂ ਦੀਆਂ ਜੋ ਸਾਬਤ ਤੀਰਾਂ ਦੇ ਪਾਟ ਗਈਆਂ।

ਚੁਨਾਂ ਤੀਰ ਬਾਰਾਂ ਸ਼ਵਦ ਕਾਰ ਜ਼ਾਰ।
ਐਸੇ ਤੀਰ ਚਲਦੇ ਹੈ ਜੁਧ ਵਿਚ

ਜ਼ਿ ਬਕਤਰ ਜ਼ਿ ਜਿਰਹਾ ਬਰਾਰਦ ਸਰਾਰ। ੯੮॥
ਚਿਲਤੇ ਸੇ ਅਤੇ ਸੰਜੋਆਂ ਸੇ ਬਾਹਰ ਆਉਂਦੇ ਹੈ ਚੰਗਿਆੜੇ।

ਬਰਖ਼ਸ਼ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਚੁ ਸ਼ੋਰੇ ਨਿਹੰਗ।
ਵਿਚ ਕੁਦਣੇ ਦੇ ਆਏ ਘੋੜੇ ਮਾਨਿੰਦ ਸ਼ੇਰਾਂ ਦੀ ਅਤੇ ਮਾਨਿੰਦ ਸੰਸਾਰਾਂ ਦੀ।

ਜ਼ਿਮੀ ਗਸ਼ਤ ਜ਼ੁਮਹਾਮ ਚੁ ਪੁਸ਼ਤੇ ਪਲਿੰਗ। ੯੯॥
ਪ੍ਰਿਥੀ ਘੋੜਿਆਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਨਾਲ ਐਸੀ ਹੋ ਗਈ ਜੈਸੇ ਚਿਤਰੇ ਦੀ ਖਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਚੁਨਾਂ ਜ਼ਿਆਦਹ ਸ਼ੁਦ ਆਤਸ਼ੇ ਤੀਰ ਬਾਰ।
ਐਸੇ ਕ੍ਰੋਧੇ ਹੋਈਆਰ ਤੀਰਾਂ ਦੀ ਬਰਖਾ ਦੀ।

ਕਿ ਅਕਲ ਅਜ਼ ਮਗ਼ਾਜ਼ ਰਫ਼ਤੁ ਹੋਸ਼ ਅਜ਼ ਦਿਮਾਗ਼। ੧੦੦
ਜੋ ਅਕਲ ਮਗਜ਼ ਵਿਚੋਂ ਅਤੇ ਹੋਸ਼ ਅਜਲੋਂ ਥੋਂ ਬਾਹਰ ਗਈ।

ਚੁਨਾਂ ਆਵੇਖ਼ਤ ਹਰ ਦੋ ਹਮਾਂ ਜਾਇ ਜੰਗ।
ਐਸੇ ਲਿਪਟੇ ਹਰ ਦੋ ਉਸੀ ਜਾਗਾ ਜੁਧ ਵਿਚ।

ਕਿ ਤੇਗ ਅਜ਼ ਮਿਆਂ ਗਸ਼ਤ ਤਰਕਸ਼ ਖ਼ਦੰਗ। ੧੦੧॥
ਜੋ ਤਲਵਾਰ ਮਿਆਨ ਸੇ ਅਤੇ ਤੀਰ ਤਰਕਸ਼ ਸੇ ਬਾਹਰ ਰਹੇ।

ਚੁਨਾਂ ਜੰਗ ਕਰਦੰਦ ਸੁਬਹ ਤਾ ਬੁਸ਼ਾਮ।
ਐਸੀ ਲੜਾਈ ਕੀਤੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਸੇ ਸੰਧਿਆ ਤੋੜੀ।

ਬਿਅਫ਼ਤਾਦ ਮੂਰਛਤ ਨਖ਼ੁਰਦੰਦ ਤੁਆਮ। ੧੦੨॥
ਡਿਗ ਪਏ ਮੂਰਛਾ ਹੋਕੇ ਨਹੀ ਖਾਦੀ ਰੋਟੀ।

ਕਿ ਖ਼ੁਦ ਮਾਂਦਹ ਸ਼ੁਦ ਹਰ ਦੁ ਦਰ ਜਾਇ ਜੰਗ।
ਆਪ ਥਕ ਗਏ ਦੋਨੋ ਹੀ ਵਿਚ ਜਾਗਾ ਜੁਧ ਦੇ।

ਚੂ ਸੇਰੋ ਯੀਆਨੋ ਦੂ ਬਾਜ਼ਾ ਪਿਲੰਗਾ ।੧੦੩॥
ਜੈਸੇ ਦੋ ਸੇਰ ਨੁਕਸਾਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਅਥਵਾ ਦੋ ਬਾਜ਼ ਅਥਵਾ ਦੋ ਚਿਤ੍ਰੇ (ਲੜਦੇ ਹੈਂ)

ਚੁ ਹਬਸੀ ਬੁਰਦ ਦੁਜ਼ਦ ਦੀਨਾਰ ਜ਼ਰਦਾ ।
ਜੈਸੇ ਕਾਲਾ ਚੋਰ ਲੈ ਗਿਆ ਮੁਹਰ ਪੀਲੀ ਨੂੰ ।

ਜਹਾਂ ਗਸ਼ਤ ਚੂੰ ਸ਼ੀਬਜੇ ਦੂਦ ਗਾਰਦਾ ।੧੦੪॥
ਜਹਾਨ ਹੋਇਆ ਜੈਸੇ ਹੀ ਬੀਜ ਧੂਏਂ ਦਾ ਅਤੇ ਗਾਰਦੇ ਢਾਊ ਦਾ ਹੈ ।

ਸਿਆਮ ਰੋਜ਼ ਚੋਰੰਗਾਂ ਬਿ ਬੁਰਦ ਆਫਤਾਬਾ ।
ਤੀਸਰੇ ਦਿਨ ਖੂੰਡੀ ਕੇ ਸਾਥ ਲੈ ਗਿਆ ਸੂਰਜ (ਅ:) ਤੀਜੇ ਦਿਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਲੈਕੇ ਸੂਰ

ਜਹਾਂ ਗਸ਼ਤ ਚੌ ਰੌਸ਼ਨ ਸ਼ਮਾਹਿ ਤਾਬਾ ।੧੦੫॥
ਜਹਾਨ ਹੋਇਆ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲਾ ਜੈਸੇ ਚਾਂਦ ਕੀ ਚਾਂਦਨੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ।

ਬ ਬਰਖਾਸਤ ਹਰ ਦੋ ਅਜ਼ੀ ਜਾਇ ਜੰਗਾ ।
ਉਠੇ ਦੋਨੋ ਹੀ ਉਸੀ ਜਾਗਾ ਜੁਧ ਕੀ ਸੇ ॥

ਰਵਾਂ ਕਰਦ ਦਰ ਹਰ ਸੂਇ ਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗਾ ।੧੦੬॥
ਚਲਾਈਆਂ ਹਰ ਤਰਫ ਤੀਰ ਅਰ ਬੰਦੂਕਾਂ ॥

ਚੁਨਾਂ ਗਰਮ ਸ਼ੁਦ ਆਤਸ਼ੇ ਕਾਰ ਜ਼ਾਰਾ ।
ਐਸੀ ਗਰਮ ਹੋਈ ਅਗਨ ਲੜਾਈ ਦੀ ।

ਕਿ ਫੀਲੇ ਦੁ ਦਹਿ ਹਜ਼ਾਰ ਆਮਦ ਬਕਾਰਾ ।੧੦੭॥
ਜੋ ਹਾਥੀ ਬਾਰਾਂ ਹਜ਼ਾਰ ਜੁਧ ਵਿਚ ਮਾਰਿਆ ।

ਬਕਾਰ ਆਮਦਹ ਅਸਪ ਹਫਤ ਸ਼ੁਦ ਹਜ਼ਾਰਾ ।
ਵਿਚ ਕੰਮ ਦੇ ਆਇਆ ਸਤ ਲਾਖ ਘੋੜਾ (ਅ:) ਜੁਧ ਮੇਂ ਸਤ ਲਖ ਘੋੜਾ ਮੋਯਾ

ਹਮਹ ਜ਼ੀਨ ਸਾਇਸਤਹੇ ਨਾਮਦਾਰਾ ।੧੦੮॥
ਉਤਨੇ ਹੀ ਸੂਰਮੇ ਬੜੇ ਬੜੇ ਨਾਮਵਰ (ਅ:) ਸਤ ਲਖ ਸੂਰਮਾ ਮਾਰਿਆ ।

ਜਿ ਸਿੰਧੀ ਵ ਅਰਬੀ ਵ ਐਰਾਕ ਜਾਇਆ ।
ਸਿੰਧੀ ਘੋੜੇ ਅਤੇ ਅਰਬੀ ਘੋੜੇ ਅਤੇ ਐਰਾਕ ਦੇ ਜੰਮੇ ਹੋਏ ।

ਬਕਾਰ ਆਮਦਹ ਅਸਪ ਚੂੰ ਬਾਦਿ ਪਾਇਆ ।੧੦੯॥
ਵਿਚ ਕੰਮ ਦੇ ਆਏ ਹੈਂ ਘੋੜੇ ਮਾਨਿੰਦ ਪੌਣ ਦੀ ਉਡਣੇ ਵਾਲੇ ।

ਬਸੇ ਕਸਤਹ ਸਰਹੰਗ ਸਾਇਸਤਹ ਸੇਰਾ।
ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹੈ ਸੁਪਾਹੀ ਸੇਰਾਂ ਵਰਗੇ

ਬ ਵਕਤੇ ਤਰਦੂਦ ਬਕਾਰੇ ਦਲੇਰਾ।੧੧੦॥
ਹੌਲੇ ਲੜਾਈ ਦੇ ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ ਦਲੇਰਾ।

ਬ ਗੁਰਰੀਦਨ ਆਮਦ ਦੂ ਅਬਰੇ ਸਿਯਾਹਾ।
ਫਿਰ ਗਜਦੇ ਆਏ ਦੋ ਬਦਲ ਕਾਲੇ।

ਜ਼ਮੇਖੂੰਨ ਸਾਹੀ ਤਫੇ ਤੇਗ ਮਾਹਾ।੧੧੧॥
ਗਿਲ ਪਤਾਲ ਤੇ ਤੜੀ ਪੁਜੀ ਅਤੇ ਚਮਤਕਾਰਾਂ ਤਲਵਾਰ ਦਾ ਸੂਰਜ ਤੇ ਤੜੀ ਪੁਚਾ।

ਬਜੰਗ ਅੰਦਰੂੰ ਗਊਰਾਹੇ ਗਾਜੀਆਂ।
ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ ਅੰਦ੍ਰ ਸੋਰ ਸਰਾਬਾ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦਾ ਪਿਆ ਹੋਇਆ।

ਜ਼ਿਮੀ ਤੰਗ ਸੁਦ ਅਜ ਸੁਮੇ ਤਾਜੀਆਂ।੧੧੨॥
ਪ੍ਰਿਥੀ ਅਉਖੀ ਹੋਂਦੀ ਘੋੜਿਆਂ ਦੇ ਸੁੰਬਾਂ ਨਾਲ।(ਅ:) ਟੋਏ ਪੈ ਗਏ।

ਸੁਮੇ ਬਾਦ ਪਾਯਾਨ ਫੌਲਾਦ ਨਾਲਾ।
ਸੁੰਬ ਹਵਾ ਜੈਸੇ ਉਡਣ ਵਾਲਿਆਂ ਘੋੜਿਆਂ ਦੇ ਪੁਲਾਦੀ ਨਾਲਾਂ ਨਾਲ।

ਜ਼ਿਮੀ ਗਸਤ ਪੁਸਤ ਪਿਲੰਗੀ ਮਿਸਾਲਾ।੧੧੩॥
ਪ੍ਰਿਥੀ ਹੋਈ ਪਿਠ ਚਿਤ੍ਰੇ ਜੇਹੀ।(ਅ:) ਜੈਸੇ ਚਿਤ੍ਰੇ ਦੀ ਖਲ ਪ੍ਰਿਤ ਬਹੁੰਦੇ ਹੈ।

ਚਰਾਗੋ ਜਹਾਨੇ ਖੁਮੇ ਬਾਦਾਹ ਖੁਰਦਾ।
ਦੀਵੇ ਜਹਾਨ ਦੇ ਨੇ ਸਾਬਦਾ ਪਿਆਲਾ ਪੀਤਾ।(ਅ:) ਸੂਰਜ ਛਿਪ ਗਿਆ।

ਸਰੇ ਤਾਜ ਦੀਗਰ ਬਿਰਾਦਰ ਸਪੁਰਦਾ।੧੧੪॥
ਸਿਰ ਉਪਰ ਮੁਕਟ ਦੂਜੇ ਭਾਈ ਦੇ ਸੌਂਪਿਆ।(ਅ:) ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਚੜ੍ਹਿਆ।

ਬਰੋਜ਼ੇ ਚਹਾਰਮ ਤੁਪੀਦ ਆਫਤਾਬਾ।
ਚੌਥੇ ਦਿਨ ਚਮਕਿਆ ਸੂਰਜਾ।(ਅਥਾਤ) ਸੂਰਜ ਚੜ੍ਹਿਆ।

ਬਜਿਲਵਹ ਦਰਾਵੇਖਤ ਜਰਰੀਂ ਤਨਾਬਾ।੧੧੫॥
ਵਿਚ ਸਜਾਵਟ ਦੇ ਲਟਕਾਈ ਸੋਨੇ ਦੀ ਰਸੀ।(ਅ:) ਕਿਰਨਾਂ ਛੁਟੀਆਂ

ਦਿਗਰ ਰਵਸ ਮਰਦਾਂਨ ਬਸਤੰਦ ਕਮਰਾ।
ਦੂਸਰੀ ਤਰਾਂ ਸੂਰਮਿਆਂ ਨੇ ਲਕ ਬੰਨੇ।

ਯਮਾਨੀ ਕਮਾਂ ਦਸਤ ਬੋਰਰੇ ਸਿਪਰਾ।੧੧੬॥
ਯਮਨਵੀ ਕਮਾਨ ਹਥ ਵਿਚ ਅਤੇ ਢਾਲ ਮੂੰਹ ਅਗੇ ਰਖੀ।
ਚੁ ਹੋਸ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਬਜੋਸੀਦ ਜੰਗਾ।
ਜਦੋ ਹੋਸ ਵਿਚ ਆਏ ਜੋਸ ਕੀਤਾ ਵਾਸਤੇ ਜੁਧ ਦੇ।
ਬਰੋਸ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਚੁ ਰੋਸਸ ਪਲੰਗਾ।੧੧੭॥
ਵਿਚ ਗੁਸੇ ਦੇ ਆਏ ਜੈਸੇ ਚਿਤ੍ਰੇ ਚਲਾਕੀ ਕਰਦੇ ਹੈ ਜੁਧ ਵਿਚਾ।
ਚੁਆਮ ਰੋਜ ਕੁਸਤੰਦ ਦਹ ਹਜਾਰ ਫੀਲਾ।
ਚੌਥੇ ਦਿਨ ਮਾਰੇ ਜੁਧ ਵਿਚ ਦਸ ਹਜਾਰ ਹਾਥੀ॥
ਦੁ ਦਹਿ ਹਜਾਰ ਅਸਪੋ ਚੁ ਦਰੀਯਾਇ ਨੀਲਾ।੧੧੮॥
ਬਾਰਾਂ ਹਜਾਰ ਘੋੜਾ ਮਾਰਿਆ ਐਸਾ ਚਾਲਾਕ ਜੈਸੇ ਦਰਯਾਇ ਨੀਲ ਛੇਤੀ ਤੇ ਬੇਅੰਤ
ਬਕਾਰ ਆਮਦ ਨੇ ਪਿਯਾਦਹ ਸੀਸਦ ਹਜਾਰਾ। (ਤੁਰਦ
ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ ਮਾਰਿਆ ਸਿਪਾਹੀ ਤੀਸ ਲਾਖ।
ਜਵਾਂ ਮਰਦ ਸ਼ੇਰਾਂ ਨ ਅਜਮੂਦਹ ਕਾਰਾ।੧੧੯॥
ਸੂਰਮੇ ਬਹਾਦੁਰ ਅਤੇ ਜੁਧ ਜੰਗ ਜਾਣਨੇ ਵਾਲੇ।
ਕੁਨਦ ਜਰਹੇ ਰਥ ਚਹਾਰੋ ਹਜਾਰਾ।
ਕਰਦੀ ਹੈ ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ ਚਾਰ ਹਜਾਰ ਰਥ ਦੇ।
ਬਸੇਰ ਅਫਕਨੇ ਜੰਗ ਆਮੁਖਤਹ ਕਾਰਾ।੧੨੦॥
ਵਿਚੇ ਰਥਾਂ ਦੇ ਸੂਰਮੇ ਸੇਰਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਕੰਮ ਜੁਧ ਦਾ ਸਿਖੇ ਹੋਏ।
ਕਿ ਅਜ਼ ਚਾਰ ਤੀਰ ਅਸਪ ਕੁਸਤਸ਼ ਚਹਾਰਾ।
ਜੋ ਚਾਰ ਤੀਰਾਂ ਸੇ ਘੋੜੇ ਚਾਰੇ ਮਾਰੇ ਉਸਦੇ। (ਅ:) ਰਾਜੇ ਸੁਭਟ ਸਿੰਘ ਦੇ।
ਦਿਗਰ ਤੀਰ ਕੁਸਤਸ ਸਰੇ ਬਾਹਿਲ ਦਾਰਾ।੧੨੧॥
ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਨਾਲ ਮਾਰਿਆ ਰਥ ਦਾ ਰਥਵਾਹੀ ਹਕਣੇ ਵਾਲਾ।
ਸਿਯਮ ਤੀਰ ਜਦ ਹਰ ਦੋ ਅਬਰੂ ਸਿ ਕੀਜਾ।
ਤੀਸਰਾ ਤੀਰ ਮਾਰਿਆ ਦੋਹਾਂ ਭਰਵਟਿਆਂ ਦੇ ਵਿਚਾ। (ਅ:) ਮਥੇ ਵਿਚ
ਕਿ ਮਾਰੇ ਬਪੇਚੀਦ ਜ਼ਿ ਜਉਦਾਇ ਰੀਜਾ।੧੨੨॥
ਜੈਸੇ ਸਰਪ ਕੁੰਡਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਖਜਾਨੇ ਊਪਰਾ। ੮

ਰੁਹਾਮ ਬਿਜ਼ਦ ਤੀਰ ਖ਼ਬਰਸ ਨਿਯਾਫ਼ਤ॥
ਰੁਹਬਾ ਤੀਰ ਜਦ ਮਾਰਿਆ ਛਤ੍ਰਾਮਤੀ ਨੇ ਸੁਭਟ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਕੁਛ ਖਬਰ ਨ ਰਹੀ

ਕਿ ਤੁਰਮਸ ਬ ਬਰਖ਼ਾਸਤ ਪਰਮਸ ਨਯਾਫ਼ਤ॥੧੨੩
ਜੋ ਭਰਮ ਉਸਦਾ ਉਠ ਗਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਧਰਮ ਦੀ ਖਬਰ ਨਾ ਰਹੀ। ਬੇਹੋਸ਼ ਹੋਇਆ

ਬਿਜ਼ਦ ਦੂੰ ਦੁਆਮ ਕੈਬਰੇ ਨਾਜ਼ਨੀ॥
ਮਾਰਿਆ ਜੋੜਾ ਰੁਹਬਾ ਤੀਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਰਾਜੇ ਚੋ॥

ਬਖ਼ੁਰਦੀਦ ਸ਼ਾਹ ਰਗ ਬਿਅਫ਼ਤਦ ਜ਼ਮੀ॥੧੨੪
ਪੀਤਾ ਜੀਅ ਦਾ ਰਗ ਦਾ ਖੂਨ ਤੀਰ ਨੇ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਡਿਗ ਪਿਆ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰ

ਬਿਦਾਨਸਤ ਕਿ ਈ ਮਰਦ ਪਸ ਮੁਰਦਹ ਗਸ਼ਤ॥
ਛਤ੍ਰਾਮਤੀ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਜੋ ਏਹ ਆਦਮੀ ਅਧ ਮੋਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ॥

ਬਿਅਫ਼ਤਾਦ ਬੂਮ ਹਮ ਚੁਨੀ ਸ਼ੇਰ ਮਸਤ॥੧੨੫॥
ਡਿਗਿਆ ਭੂਮਿ ਉਪਰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦੇ ਜੈਸੇ ਸਿੰਘ ਮਸਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥

ਕਿ ਅਜ਼ ਰਥ ਬਿਆਮਦ ਬਰਾਮਦ ਜ਼ਿਮੀ॥
ਛਤ੍ਰਾਮਤੀ ਜੋ ਰਥ ਸੇ ਆਈ ਉਪ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦੇ ਰਾਜੇ ਸੁਭਟ ਸਿੰਘ ਪਾਸ॥

ਖ਼ਰਾਮੀਦਹ ਸ਼ੁਦ ਪੈਕਰੇ ਨਾਜ਼ਨੀ॥੧੨੬॥
ਟਹਲਦਾ ਹੋਇਆ ਸਰੀਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ॥(ਆ॥) ਛਤ੍ਰਾਮਤੀ

ਯਕੇ ਦਸਤ ਬਰ ਦਾਸ਼ਤ ਯਕ ਪਿਆਲਹ ਆਬ॥
ਸਾਥ ਇਕ ਹਥ ਦੇ ਉਠਾਇਆ ਇਕ ਪਿਆਲਾ ਪਾਣੀ ਦਾ

ਬਨਿਜ਼ਦੇ ਸ਼ਹ ਆਮਦ ਚੁ ਪਰਾਂ ਉਕਾਬ॥੧੨੭॥
ਪਾਸ ਰਾਜੇ ਸੁਭਟ ਸਿੰਘ ਦੇ ਆਈ ਜੈਸੇ ਉਡਣੇ ਵਾਲਾ ਉਕਾਬ ਹੁੰਦਾ ਹੈ

ਬਗੋਯਦ ਕਿ ਐ ਸ਼ਾਹ ਆਜ਼ਾਦ ਮਰਦ॥
ਛਤ੍ਰਾਮਤੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਏ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਪਿਆਰੇ ਮਰਦ॥

ਚਰਾ ਖ਼ੁਫ਼ਤਹ ਹਸਤੀ ਤੁ ਦਰ ਖ਼ੂਨੋ ਗਰਦ॥੧੨੮
ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਸੁਤਾ ਹੈਂ ਤੂੰ ਵਿਚ ਖੂਨ ਅਤੇ [illegible]॥

ਹੁਮਾਂ ਜਾਨ ਜਾਨੀ ਤੁ ਅਮਨੇ ਜ਼ੁਮਾਂ॥
ਹੇ ਜੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਹਾਂ ਨਵੀਨ

ਬਦੀਦਨ ਤੁਰਾ ਆਮਦ ਮੁਈ ਜਮਾਂ।੧੨੯॥
ਵਾਸਤੇ ਵੇਖਣੇ ਦੇ ਆਈਆਸੇ ਵੈਂ ਵੇਲੇ।

ਬਗੋਯਦ ਕਿ ਐ ਬਾਨੂਏ ਨੇਕ ਬਖਤ।
ਰਾਜਾ ਸੁਭਟ ਸਿੰਘ ਕੈਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਏ ਇਸਤ੍ਰੀ ਭਲੇ ਭਾਗਾਂਵਾਲੀ।

ਚਰਾ ਤੋ ਬਿਆਮਦ ਦਰੀ ਜਾਇ ਸਖਤ।੧੩੦॥
ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਤੂੰ ਆਈ ਵਿਚ ਇਸ ਜਾਗਾ ਸਖਤ ਦੇ।

ਅਗਰ ਮਰਦੁਹ ਬਾਸ਼ੀ ਬਿਯਾਰੇ ਮਲਾਜ਼।
ਛਤ੍ਰਾਂਮਤੀ ਕੈਂਹਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਮਰ ਗਿਆ ਹੋਵੇਂ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਲੋਥ ਲੈ ਜਾਵਾਂ।

ਵਗਰ ਜ਼ਿੰਦਹ ਹਸਤੀ ਬ ਯਜ਼ਦਾਂ ਸੁਪਾਸ।੧੩੧॥
ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ ਹੋਵੇਂ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਾਂਗੀ

ਅਜ਼ਾਂ ਗੁਫਤਨੀਹਾਂ ਖੁਸ਼ ਆਮਦ ਸਖੁਨ।
ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਕਹਿਣੇ ਜੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਸੁਖਨ ਪਸੰਦ ਆਇਆ

ਬਗੋਯਦ ਕਿ ਐ ਨਾਜ਼ਨੀ ਸੀਮ ਤਨ।੧੩੨॥
ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕੇ ਕੈਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਏ ਇਸਤ੍ਰੀ ਚਾਂਦੀ ਜੈਸੇ ਸਰੀਰ ਵਾਲੀ

ਹਰਾਂ ਕਸ ਕਿ ਖ਼ਾਹੀ ਬਗੋ ਮਨ ਦਿਹਮ।
ਜੋ ਕੁਛ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਸੇ ਮੰਗੇ ਮੰਗ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਦੇਵਾਂ

ਕਿ ਐ ਜ਼ੋਰ ਦਿਲ ਮਨ ਗੁਲਾਮੇ ਤੁਅਮ।੧੩੩॥
ਛਤ੍ਰਾਂਮਤੀ ਸੇ ਰਾਜੇ ਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਐ ਜੋਰ ਦਿਲ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਗੁਲਾਮ ਹਾਂ

ਖੁਦਾਵੰਦ ਬਾਸ਼ੀ ਤੁ ਐ ਕਾਰ ਸਖਤ।
ਛਤ੍ਰਾਂਮਤੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਮਾਲਕ ਹੋਵੇਂ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਇਸ ਕੰਮ ਸਖਤ ਵਿਚ।

ਕਿ ਮਾਰਾ ਬਯਕ ਬਾਰ ਕੁਨ ਨੇਕ ਬਖਤ।੧੩੪॥
ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਇਕ ਬਾਰ ਕਰ ਨੇਕ ਨਸੀਬੇ ਵਾਲੀ (ਅ:) ਸਾਦੀ ਕਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ

ਬਿਜਦ ਪਸਤ ਪਾ ਓ ਕਸਾਂ ਦਸੁ ਬਚਸਮ।
ਡੋਰਿਆਂ ਪਿਛੋਂ ਪਠਦੇ ਪੈਰਾਂ ਸੇ ਪਕੜ ਕੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਨੇਤ੍ਰ

ਹਮਹ ਰਫਤੁ ਸਾਹਿ ਪੇਸੀਨ ਰਸਮ।੧੩੫॥
ਤਮਾਮ ਪਿਛਲੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਕੀ ਰੀਤਿ ਕੀਤੀ (ਅ:) ਵਿਆਹ ਕਰ ਲਿਆ।

ਕਿ ਅਫਤਾਦ ਬਰ ਰਬ ਬਿਯਾਵੁਰਦ ਵਜਾਂ।
ਪਿਆ ਊਪਰ ਰਬ ਦੇ ਅਤੇ ਲਿਆਈ ਰਾਜਨੂੰ ਛੜਆਤੀ ਆਪਣੇ ਡੇਰੇ।
ਬਿਜ਼ਦੰਦ ਨੌਬਤ ਸ਼ਹਿ ਸ਼ਾਹੇ ਜ਼ਮਾਂ ॥੧੩੬॥
ਬਜਾਏ ਨੌਬਤਾਂ ਨਗਾਰੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹੋਂ ਕੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਛੜਆਤੀ ਦੇ ਬਾਪ ਨੇ॥
ਬਹੋਸ਼ ਅੰਦਰਾਮਦ ਦੁ ਚਸ਼ਮਸ਼ ਕੁਸ਼ਾਦ।
ਰਾਜਾ ਸੂਰਤ੍ਰਧਸਿੰਘ ਨੂੰ ਹੋਸ਼ਆ ਈ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਨੇਤ੍ਰ ਖੋਲੇ।
ਬਗੋਯਦ ਕਿ ਰਾਜਾਇ ਮਾਰਾ ਨਿਹਾਦ ॥੧੩੭॥
ਰਾਜ ਕੇਹਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਕਿਥੇ ਲਿਆ ਰਖਿਆ ਹੈ।
ਬਗੋਯਦ ਤਰਾ ਜਫਰ ਜੰਗ ਯਾਫਤਮ।
ਛੜਆਤ੍ਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਮੈ ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਜੁਧ ਮੇ ਜਿਤਿਆ ਹੈ।
ਬਕਾਰੇ ਸ਼ੁਮਾਂ ਕਤ ਖੁਦਾ ਯਾਫਤਮ ॥੧੩੮॥
ਵਿਚ ਕੰਮ ਦੇ ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਖੌਂਵਿੰਦ ਬਣਾਇਆ ਹੈ।
ਪਸ਼ੇਮਾਂ ਸ਼ੁਦ ਸਖੁਨ ਗੁਫਤਨ ਫਜ਼ੂਲ।
ਛੜੀਅਤੀ ਨੇ ਕਹਾ ਸ਼ਰਮਿੰਦੇ ਹੋਈਦਾ ਹੈ ਬਹੁਤ ਬਾਤਾਂ ਕਰਨੇ ਨਾਲ ਹੁਣ ਚੁਪ ਕਰੀਏ
ਹਰਾਂ ਕਸ ਤੁ ਗੋਈ ਕਿ ਬਰ ਮਨ ਕਬੂਲ ॥੧੩੯॥
ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਜੋ ਕੁਛ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੂੰ ਕਹੇਂ ਮੈਨੂੰ ਕਬੂਲ ਹੈ।
ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਯਾ ਜਾਮ ਫੈਰੋਜ਼ ਫਾਮ।
ਦੇਹ ਸੁਖਦਈਆ ਪਿਆਲਾ ਫੀਰੋਜ਼ੀ ਰੰਗ ਵਾਲਾ (ਅਰਥ:) ਸੁਖਾਂ ਨਿਧਾਨ
ਕਿ ਮਾਰਾ ਬਕਾਰ ਅਸਤ ਰੋਜ਼ੇ ਤਮਾਮ ॥੧੪੦॥
ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਹਮੇਸ਼ਾ।
ਤੁ ਮਾਰਾ ਬਿਦਿਹ ਤਾ ਸ਼ਵਮ ਤਾਜ਼ਹ ਦਿਲ।
ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਦੇਹ ਤਾਂ ਹੋਵਾਂ ਮੈਂ ਕਰਾਰ ਦਿਲ ਵਾਲਾ
ਕਿ ਗੌਹਰ ਬਿਆਰੇਮ ਆਲੂਦਹ ਗਿਲ ॥੧੪੧॥
ਜੋ ਮੋਤੀ ਲਿਆਵਾਂ ਮੈਂ ਚਿਕੜ ਸੇ ਬਾਹਰ ਕਾ। (ਅਰਥ:) ਹੇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ
ਰਾਤ ਪੁਜ ਵਿਚ ਤਿਕਾਸਤ ਜੋ ਵੇਹਾ ਹੈ ਵੇਹ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੀ ਤੂੰ ਹੈ ਮੈਂ ਧਰਮ ਵਾਨ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਕਥਾ ਤੈਸੇ
ਕੀਆ ਅਬ ਰਾਜੇ ਨੇ ਅਧਕ ਵਾਕ ਕਹਾ ਥਾ ਜੋ ਤਿਸ ਨੇ ਕੈਸਾ ਫਲ ਪਾਇਆ ਤੈਸੇ ਤੂੰ ਭੀ ਪਾਵੇਂਗਾ।

ਹਿਕਾਯਤ ਪੰਜਵੀਂ ਚਲੀ।

ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ।

ਤੁਈ ਰਹਨੁਮਾਓ ਤੁਈ ਦਿਲਕੁਸ਼ਾਇ।
ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰਹੀਂ ਰਸਤਾ ਵਿਖਲਾਣੇਵਾਲਾ ਹੈਂ ਅਤੇ ਤੂੰਹੀ ਦਿਲਦੇ ਖੋਲਣੇਵਾਲਾ ਹੈਂ।
ਤੁਈ ਦਸਤਗੀਰਿ ਅੰਦਰ ਹਰਦੋ ਸਰਾਇ।੧।
ਤੂੰਹੀ ਹਥਦੇ ਪਕੜਨੇਵਾਲਾ ਹੈ ਵਿਚ ਲੋਕ ਅਤੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦੇ ਘਰਦੇ।
ਤੁਰਜ਼ਾਕ ਰੋਜ਼ੀ ਦਿਹੋ ਦਸਤਗੀਰ।
ਤੂੰਹੀ ਰਿਜ਼ਕ ਕੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਹੈ ਤੂੰ ਰੋਜ਼ੀ ਕੇ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਹੈ ਹਥਦੇ ਪਕੜਨੇਵਾਲਾ ਹੈਂ।
ਕਰੀਮੇ ਖ਼ਤਾ ਬਖਸ਼ ਦਾਨਸ਼ ਪਜ਼ੀਰ।੨।
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਕਰਨੇਵਾਲਾ ਅਪਰਾਧਾਂ ਕੇ ਬਖਸ਼ਣੇਵਾਲਾ ਹੈ ਬੁਧਦੇ ਬਖ਼ਸ਼ਣੇਵਾਲਾ ਹੈ।
ਹਿਕਾਯਤ ਸ਼ੁਨੀਦਮ ਯਕੇ ਕਾਜ਼ੀਅਸ਼।
ਕਹਾਣੀ ਸੁਣੀ ਹੈ ਹਮਨੇ ਇਕ ਕਾਜ਼ੀ ਦੀ।
ਕਿ ਬਰਤਰ ਨਦੀਦਮ ਕਜ਼ੋ ਦੀਗਰਸ਼।੩।
ਜੋ ਉਸਸੇ ਵਡਾ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹਮਨੇ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ
ਯਕੇ ਖ਼ਾਨਹ ਓ ਬਾਨੂਏ ਨੌ ਜਵਾਂ।
ਇਕ ਉਸਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜੁਵਾ ਅਵਸਥਾ ਥੀ
ਕਿ ਕੁਰਬਾਂ ਸ਼ਵਦ ਹਰਕਸੇ ਨਾਜ਼ੁਦਾ।੪।
ਜੋ ਕੁਰਬਾਨ ਹੋ ਜਾਵੇ ਉਸ ਊਪਰ ਹਰ ਇਕ ਇਸਤ੍ਰੀ।
ਕਿ ਸੋਸਨ ਸਰੇਰਾ ਫਰੋ ਮੇ ਜ਼ਦਹ।
ਸੋਸਨੀ ਫੁਲ ਨੇ ਸਿਰ ਕੇ ਤਾਈਂ ਮਾਰਿਆ ਹੈ। (ਅ:)
ਗੁਲੇ ਲਾਲਹ ਰਾ ਦਾਗ਼ ਬਰ ਦਿਲ ਸ਼ੁਦਹ।੫।
ਗੁਲ ਲਾਲੇ ਦੇ ਫੁਲ ਦੇ ਤਾਈਂ ਕਾਲਾ ਦਾਗ਼ ਊਪਰ ਦਿਲ ਦੇ ਹੋਇਆ ਹੈ।
ਕਜ਼ਾਂ ਸੂਰਤੇ ਮਾਹ ਰਾ ਬੀਮ ਸ਼ੁਦਾ।
ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੀ ਸੂਰਤ ਸੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੇ ਤਾਈਂ ਭੈ ਹੋਇਆ।

ਗਸੂਕੋ ਸੇਖਤਨ ਅਜ਼ ਮੀਆਂ ਨੀਮ ਸਵਾ ॥੬॥
ਗੁਸੇ ਸੇ ਜਾਗਦੀਆਂ ਅਤੇ ਦਰੀਆਨ ਤੇ ਅਧਾਰੋਈਆਂ।

ਬਕਾਰ ਅਜ਼ ਸੂਏ ਖ਼ੁਫ਼ਤਨ ਬੇਰੂੰ ਰਵਦ।
ਵਾਸਤੇ ਕਿਸੀ ਕਿਮ ਦੇ ਘਰੋਂ ਸੇ ਬਾਹਰ ਜਾਵੇ।

ਬਦੋਸੇ ਜ਼ੁਲਫ਼ ਸੋ ਸੁੰਬਲ ਸਵਦ ॥੭॥
ਉਸਦੇ ਮੋਢੇ ਪਰ ਜ਼ੁਲਫ਼ਾਂ ਲਟਕਦੀਆਂ ਦੇਖ ਕੇ ਸੁੰਬਲ ਵਖਾਦਾ ਹੈ।

ਗਰ ਆਬੇ ਬਦਰੀਆ ਬਸੋਯਦ ਰੁਖ਼ਸਾ।
ਜੇਕਰ ਪਾਣੀ ਦਰੀਆ ਦੇ ਵਿਚ ਮੂੰਹ ਧੋਵੇ ਓਹ ਇਸਤ੍ਰੀ।

ਹਮਾ ਖ਼ੁਸ਼ ਮਾਹੀ ਸ਼ਵਦ ਗ਼ਾਲ ਰੁਖ਼ਸਾ ॥੮॥
ਤਮਾਮ ਕੰਡੇ ਮਛੀਆਂ ਦੇ ਫੁਲ ਹੋ ਜਾਵਨ ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਪਰਤਾਪ ਕਰਕੇ।

ਬਖ਼ੁਮ ਓਫ਼ਤਾਦਹ ਹਮਾਂ ਸਾਯਹ ਆਬ। (ਖ਼ੁਮਾਰਾ ਬਦੋ ਮਦਦਾ ਨਾਮ ਹੈ।)
ਵਿਚ ਮਟੀ ਦੇ ਉਸਦਾ ਪਇਆ ਹੈ ਪਰਛਾਵਾਂ ਉਸ ਪਾਣੀ ਦਾ

ਜ਼ਿ ਮਸਤੀ ਸ਼ਵਦ ਨਾਮ ਨਰਗਸ ਸ਼ਰਾਬ ॥੯॥
ਬਸਬਬ ਮਸਤੀ ਦੇ ਹੋਇਆ ਹੈ ਨਾਮ ਉਸਦਾ ਨਰਗਸ ਸਰਾਬ।

ਬਦੀਦਸ਼ ਯਕੇ ਰਾਜਹ ਨੌਜਵਾਂ।
ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਇਕ ਰਾਜਾ ਸੁੰਦਰ ਜੁਵਾ ਅਵਸਥਾ ਵਾਲਾ ਦੇਖਿਆ ਨਾਮ ਸਬਲ ਸਿੰਘ।

ਕਿ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ ਅਸਤ ਜ਼ਾਹਰ ਜਹਾਂ ॥੧੦॥
ਜੋ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਜਹਾਨ ਵਿਚ ਹੈ।

ਬਗੁਫ਼ਤਾ ਕਿ ਐ ਰਾਜਏ ਨੇਕ ਬਖ਼ਤ।
ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਜੋ ਐ ਰਾਜੇ ਭਲੇ ਨਸੀਬੇ ਵਾਲੇ।

ਤੁ ਮਾਰਾ ਬਿਦਿਹ ਜਾਇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਤਖ਼ਤ ॥੧੧॥
ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਤਾਈਂ ਦੇਹ ਜਾਗਾ ਨੇੜੇ ਤਖਤ ਦੇ। (ਅਰਥਾਤ) ਆਪਣੀ ਰਾਣੀ ਬਣਾਉ।

ਨਖ਼ੁਸਤੀਂ ਸਰੇ ਕਾਜ਼ੀਆ ਦੂਰ ਤੁਰਾਸਤ।
ਪਹਿਲਾਂ ਸਿਰ ਕਾਜ਼ੀ ਦਾ ਲਿਆਉ ਤੂੰ ਵਢਕੇ।

ਵਜ਼ਾਂ ਪਸ ਕਿ ਈਂ ਖ਼ਾਨਹ ਮਾ ਅਜ਼ ਤੁਰਾਸਤ ॥੧੨॥
ਉਸ ਤੇ ਪਿਛੇ ਏਹ ਘਰ ਮੇਰਾ ਸਭ ਤੇਰਾ ਹੈ।

ਸੁਨੀਦੀ ਸੁਖਨ ਰਾ ਦਿਲ ਅੰਦਰ ਨਿਹਾਦਾ।
ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਏਹ ਗਲ ਸੁਣੀ ਉਸਕੋ ਤਾਈ ਅੰਦਰ ਦਿਲ ਦੇ ਰਖਿਆ।
ਨ ਰਾਜੇ ਦਿਗਰ ਪੇਸ ਅਉਰਤ ਕੁਸਾਦਾ॥੧੩॥
ਨਹੀ ਭੇਤ ਦੂਸਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਅਗੇ ਖੋਲਿਆ।
ਬਵਕਤੇ ਸੁਹਰਰਾ ਚੁਖੁਸ ਖੁਫਤਹ ਦੀਦਾ।
ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਖਸਮ ਨੂੰ ਜੋ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਤਾ ਹੋਇਆ ਵੇਖਿਆ
ਬਿ ਜਦ ਤੇਗ ਖੁਦ ਦਸਤ ਸਰ ਓ ਬੁਰੀਦਾ॥੧੪॥
ਮਾਰੀ ਤਲਵਾਰ ਆਪਣੇ ਹਥ ਨਾਲ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਕਟਿਆ।
ਬੁਰੀਦਹ ਸਰ ਓ ਰਾ ਰਵਾਂ ਜਾਇ ਗਸਤਾ।
ਕਟਕੇ ਸਿਰ ਉਸਦੇ ਤਾਈ ਤੁਰ ਪਈ ਉਸੀ ਜਾਗਾ ਨੂੰ।
ਦਰਾਂ ਜਾ ਸੁਬਲ ਸਿੰਘ ਕਿ ਬਿਨਸਸਤਹ ਅਸਤਾ॥੧੫॥
ਜਿਸ ਜਾਗਾ ਰਾਜਾ ਸੁਬਲ ਸਿੰਘ ਜੋ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।
ਤੁ ਗੁਫਤੀ ਮਰਾ ਹਮ ਚੁਨੀ ਕਰਦਹ ਆਮਾ।
ਕਾਜੀ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਤੂੰ ਜੈਸਾ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ ਐਸਾ ਹੀ ਮੈਨੇ ਕੀਤਾ।
ਬ ਪੇਸੇ ਤੁਈਂ ਸਰ ਮਨ ਆਵੁਰਦਹ ਆਮਾ॥੧੬॥
ਅਗੇ ਤੇਰੇ ਇਹੁ ਸਿਰ ਲਿਆਂਈ ਹਾਂ ਮੈ
ਅਗਰ ਸਰ ਤੁ ਖਾਹੀ ਸਰਤੂ ਮੇ ਦਿਹਮਾ।
ਜੇਕਰ ਤੂ ਸਿਰ ਮੇਰਾ ਮੰਗੇ ਤਾਂ ਮੈ ਭੀ ਦਿੰਦੀ ਹਾਂ।
ਬਜਾਨੋ ਦਿਲੇ ਬਰ ਤੁ ਆਸਕ ਸੁਦਮਾ॥੧੭॥
ਸਾਥ ਜਾਨ ਅਤੇ ਦਿਲ ਦੇ ਮੈ ਤੇਰੇ ਉਪਰ ਆਸਕ ਹੋਈ ਹਾਂ।
ਕਿ ਇਮ ਸਬ ਕੁਨ ਆਂ ਅਹਦ ਤੋ ਬਸਤ ਹਣੀ।
ਜੋ ਅੱਜ ਦੀ ਰਾਤ ਕਰ ਤੂੰ ਜੋ ਤੈ ਕਰਾਰ ਕੀਤਿਆ ਥੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥ।
ਬਗਮਜਹ ਚਸਮ ਜਾਂਨ ਮਨ ਕੁਸਤਹ ਈ॥੧੮॥
ਸਾਥ ਕਟਾਖਸ਼ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਕੁਠੀ ਹੈ ਤੈਨੇ
ਚੁ ਦੀਦਸ ਸਰੇ ਰਾਜਏ ਨੌਜਵਾਂ।
ਜਦੋ ਵੇਖਿਆ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਰਾਜੇ ਜੁਵਾ ਅਸਤਾਂ ਵਾਲੇ ਨੇ।

ਬਤਰਸੀਦ ਵ ਗੁਫਤਾ ਕਿ ਐ ਬਦ ਨਿਸ਼ਾਂ।੧੯।
ਕੰਬਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਜੋ ਹੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਭੈੜੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਵਾਲੀਏ।

ਚੁਨਾਂ ਬਦ ਤੂ ਕਰਦੀ ਖ਼ੁਦਾਵੰਦ ਖ਼ੇਸ਼।
ਐਸਾ ਕੁਕਰਮ ਕੀਤਾ ਤੈ ਖਸਮ ਆਪਣੇ ਨਾਲ।

ਕਿ ਮਾਰਾ ਚਿ ਯਾਰੀ ਅਜ਼ੀ ਕਾਰ ਖ਼ੇਸ਼।੨੦।
ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਕਿਆ ਲਿਆਵੇਂਗੀ ਤੂੰ ਇਸ ਸੇ ਬੁਰਾ ਕੰਮ

ਜ਼ਿ ਤੋ ਦੋਸਤੀ ਮਨ ਬਬਾਜ਼ ਆਮਦਮ।
ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸੇ ਮੈ ਬਿਨਾਹੀ ਅਘਾਤਾ।

ਜ਼ਿ ਕਰਦਾਹ ਤੁ ਮਨ ਦਰ ਨਿਯਾਜ਼ ਆਮਦਮ।੨੧।
ਕਰਤਬਾਂ ਤੇਰਿਆਂ ਸੇ ਮੈ ਵਿਚ ਭੈ ਦੇ ਆਇਆ ਹਾਂ।

ਚੁਨੀਂ ਬਦ ਤੂ ਕਰਦੀ ਖ਼ੁਦਾਵੰਦ ਕਾਰ।
ਐਸਾ ਖੋਟ ਕੀਤਾ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਲਕ ਨਾਲ

ਮਰਾ ਕਰਦਾਹ ਬਾਸ਼ੀ ਚਿਨੀਂ ਰੋਜ਼ ਗਾਰ।੨੨।
ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਭੀ ਕਰੇਗੀ ਤੂੰ ਐਸਾ ਹੀ ਹਾਲ।

ਬਅੰਦਾਖ਼ਤ ਸਰਰਾਂ ਦਰਾਂਜਾਂ ਜਿ ਦਸਤ।
ਸੁਟਿਆ ਸਿਰ ਦੇ ਤਾਈ ਉਸੀ ਜਾਗਾ ਹਥ ਸੇ।

ਬਰੇ ਸੀਨਹ ਓ ਸਰ ਬਿਜ਼ਦ ਹਰ ਦੁ ਦਸਤ।੨੩।
ਛਾਤੀ ਉਪਰ ਅਤੇ ਸਿਰ ਉਪਰ ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਦੋਨੋ ਹਥ ਮਾਰੇ।

ਮਰਾ ਪੁਸਤ ਦਾਦੀ ਤੁਰਾ ਹਕ ਦਿਹਦ।
ਏਹੁ ਕਿਉਂ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਪਿਠ ਦਿਤੀ ਤੂੰ ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦੇਵੇ।

ਵ ਜਾਂ ਰੋਜ਼ ਮੌਲਾਇ ਕਾਜ਼ੀ ਸ਼ਵਦ।੨੪।
ਜਿਸ ਦਿਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਿਆਉ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ।

ਬਿਅੰਦਾਖ਼ਤ ਸਰ ਖ਼ਾਨਹ ਆਮਦ ਬਬਾਜ਼।
ਸੁਟਿਆ ਸਿਰ ਨੂੰ ਅਤੇ ਘਰ ਨੂੰ ਆਈ ਫੇਰ।

ਬਆਂ ਲਾਸ਼ ਕਾਜ਼ੀ ਬਖ਼ੁਸਪੀਦ ਦਰਾਜ਼।੨੫।
ਜਾ ਬਉਸੀ ਕਾਜ਼ੀ ਦੀ ਲੋਥ ਦੇ ਨਾਲ ਸੁਤੀ ਪੈਰ ਪਸਾਰ ਕੇ।

ਬਿਅੰਦਾਖ਼ਤ ਬਰ ਸਰ ਜ਼ਿ ਖ਼ੁਦ ਦਸਤ ਖ਼ਾਕ।
ਫੇਰ ਉਠਕੇ ਸਿਟੀ ਉਪਰ ਸਿਰ ਆਪਣੇ ਦੇ ਮਿਟੀ ਆਪਣੇ ਹਥੀ।
ਬਗੁਫ਼ਤਾ ਕਿ ਖ਼ੇਜ਼ੇਦ ਯਾਰਾਂ ਪਾਕ। ੨੬॥
ਜਾਬ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਕਿਹਾ ਏ ਪਿਆਰਿਓ ਅਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰੋ ਉਠੋ।
ਚਿ ਬਦ ਕਾਰ ਕਰਦ ਈਂ ਕਸੇ ਸੋਰ ਬਖ਼ਤ।
ਕਿਆ ਬੁਰਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਏਹ ਕਿਸੀ ਬੁਰੇ ਭਾਗਾ ਵਾਲੇ ਨੇ।
ਕਿ ਕਾਜ਼ੀ ਬਜਾਂ ਕੁਸਤ ਯਕ ਜ਼ਖ਼ਮ ਸਖ਼ਤ। ੨੭॥
ਜੋ ਕਾਜ਼ੀ ਨੂੰ ਜਾਨ ਸੇ ਮਾਰਿਆ ਇਕ ਫਟ ਭਾਰੀ ਨਾਲ।
ਬਹਰ ਜਾਂ ਕਿ ਯਾਬੇਦ ਖ਼ੂੰਨਸ ਨਿਸਾਂ।
ਫਿਰ ਜਿਸ ਜਾਗਾ ਦੇ ਪਉ ਤੁਸੀ ਲਹੂ ਦੀਆ ਨਿਸਾਨੀਆਂ।
ਹੁਮਾਂ ਰਾਹ ਗੀਰੇਦ ਹਮਹ ਮਰਦਮਾਂ। ੨੮॥
ਓਹੀ ਰਸਤਾ ਪਕੜਿਆ ਸਭ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨਾਲ।
ਬ ਆਂ ਜਾ ਜਹਾਂ ਖ਼ਲਕ ਇਸਤਾਦਹ ਕਰਦ।
ਵਿਚ ਉਸ ਜਾਗਾ ਦੇ ਲੋਕ ਖਲਕਤ ਦੇ ਖੜੇ ਜਾ ਕੀਤੇ।
ਬਜਾਏ ਸਰ ਕਾਜ਼ੀ ਅਫ਼ਤਾਦਹ ਕਰਦ। ੨੯॥
ਵਿਚ ਜਿਸ ਜਾਗਾ ਦੇ ਸਿਰ ਕਾਜ਼ੀ ਦਾ ਸਿਟਵਾਈ ਤੇਈ ਥੀ।
ਬਿਦਾਨਿਸਤ ਹਮਹ ਔਰਤੋ ਮਰਦਮਾਂ।
ਜਾਣਿਆਂ ਸਭ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਅਤੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੇ।
ਕਿ ਈਂ ਰਾ ਬੁਕੁਸਤਹ ਅਸਤ ਰਾਜਹ ਹੁਮਾਂ। ੩੦॥
ਜੋ ਇਸ ਕੇ ਤਾਈ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਇਸੀ ਰਾਜੇ ਨੇ।
ਗਿਰਿਫ਼ਤੰਦ ਓਰਾ ਬਬਸਤੰਦ ਸਖ਼ਤ।
ਪਕੜਿਆ ਉਸ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਅਤੇ ਬੰਨ੍ਹ ਲਿਆ ਸਾਥ ਕਰੜਾਈ ਦੇ।
ਬਜਾਏ ਜਹਾਂਗੀਰ ਬਿਨਸ਼ਸਤਹ ਤਖ਼ਤ। ੩੧॥
ਜਿਸ ਜਾਗਾ ਜਹਾਂਗੀਰ ਬੈਠਾ ਥਾ ਇਦਾਲਤ ਦੇ ਤਖ਼ਤ ਉਤੇ ਲੈ ਗਏ।
ਬਗੁਫ਼ਤੰਦ ਕਿ ਈਂ ਰਾ ਹਵਾਲਹ ਕੁਨਦ।
ਜਹਾਂਗੀਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਜੋ ਇਸ ਕੇ ਤਾਈ ਇਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕਰੋ।

ਬ ਦਿਲ ਹਰ ਚਿ ਦਾਰਦ ਮੁਜਾਇਸ ਵਿਹਦਾ। ੩੨॥
ਵਿਚ ਦਿਲਦੇ ਜੋਕੁਛ ਰਖੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੋਰਾਜ਼ਾਨੂੰ ਤਾੜਨਾਕਰੇ।

ਬ ਫਰਮੂਦ ਜਲਾਦ ਰਾ ਸ਼ੇਰ ਬਖਤਾ।
ਹੁਕਮ ਦਿਤਾ ਚੰਡਾਲਕੋਤਾਈ ਬੁਰੇਭਾਗਾਂ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀਨੇ।

ਕਿ ਈ ਸਰ ਜੁਦਾ ਕੁਨ ਬ ਯਕ ਜ਼ਖਮ ਸਖਤਾ। ੩੩॥
ਜੋ ਇਸਰਾਜਾਦਾ ਸਿਰ ਜੁਦਾ ਕਰ ਸਾਥ ਇਕ ਫਟ ਕਰੜੇਦੇ।

ਚੁ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਰਾ ਦੀਦ ਆਂ ਨਉ ਜਵਾਂ।
ਜਦੋ ਤਲਵਾਰਕੋਤਾਈ ਦੇਖਿਆ ਉਸਰਾਜੇ ਜੁਵਾ ਅਵਸਤਾਵਾਲੇਨੇ।

ਬ ਲਰਜ਼ਹ ਦਰਾਮਦ ਚੁ ਸਰਵੇ ਗਿਰਾ। ੩੪॥
ਵਿਚ ਕੰਬਣੇਦੇ ਆਇਆ ਜੈਸੇ ਸਰੂ ਬਾਗਾਂਵਿਚ ਕੰਬਦਾਹੈ॥ (ਅ:) ਸਰੂ ਵਾਂਗੂੰ ਡਰਿਆ।

ਬਗੁਫਤਾ ਕਿ ਮਨ ਕਾਰ ਬਦ ਕਰਦਹ ਅਮ।
ਰਾਜਾਨੇਕਿਹਾ ਜੋ ਮੈਨੇ ਕੰਮ ਬੁਰਾ ਕੀਤਾਹੈ।

ਬ ਕਾਰੇ ਤੁਮਾਂ ਤੌਰ ਖ਼ੁਦ ਕਰਦਹ ਅਮ। ੩੫॥
ਵਿਚ ਤੇਰੇ ਕੰਮਦੇ ਆਪਣਾ ਸੁਭਾਉ ਕੀਤਾਹੈ ਮੈਨੇ।

ਨਮੂਦਹ ਇਸ਼ਾਰਤ ਬ ਚਸ਼ਮੇ ਬਆਂ।
ਕੀਤੀਸਾਥ ਨੇਤ੍ਰਾਂਦੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਜੋ ਇਸ ਇਸਤ੍ਰੀਨੂੰ।

ਕਿ ਏ ਬਾਨੂਏ ਸਰਵਰੇ ਬਾਨੂਆਂ। ੩੬॥
ਜੋਏ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਰਦਾਰ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਦੀਏ

ਜਿ ਹੁਕਮੇ ਤੁਮਾਂ ਮਨ ਖਤਾ ਕਰਦਹ ਅਮ।
ਜੋਤੇਰੇ ਹੁਕਮਸੇ ਮੈਨੇ ਤਕਸੀਰ ਕੀਤੀਹੈ।

ਕਿ ਕਾਰ ਈ ਬ ਬੇ ਮਸਲਹਤ ਕਰਦਹ ਅਮ। ੩੭
ਜੋ ਏਹ ਕੰਮਾ ਬਿਨਾ ਸਲਾਹਦੇ ਕੀਤਾਹੈ ਮੈਨੇ

ਖਲਾਸਮ ਬਿਦਿਹ ਅਹਦ ਕਰਦਮ ਕਬੂਲ।
ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਖਲਾਸੀਦੇਹ ਜੋ ਕੌਲ ਮੈਂ ਕਬੂਲ ਕਰਦਾਹਾ

ਕਿ ਅਹਦੇ ਖ਼ੁਦਾ ਅਸਤੁ ਕਸਮੇ ਰਸੂਲ। ੩੮॥
ਜੋ ਸੁਗੰਦ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀਹੈ ਅਤੇ ਸੁਗੰਧ — ਪੈਗੰਬਰਦੀ ਹੈ।

ਗੁਨਾਹ ਬਖ਼ਸ਼ ਤੋ ਮਨ ਖ਼ਤਾ ਕਰਦਹ ਅਮ॥
ਤੂੰ ਭੁੱਲ ਬਖ਼ਸ਼ ਮੇਰੀ ਮੈਂਨੇ ਤਕਸੀਰ ਕੀਤੀ ਹੈ॥

ਕਿ ਈ ਜਿਗਰ ਜਾਨਮ ਗ਼ੁਲਾਮੇ ਤੂਅਮ॥੩੯॥
ਜੋ ਏ ਜਿਗਰ ਅਤੇ ਜਾਨ ਮੇਰੀ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਟਹਲੀਆ ਹਾਂ

ਬਗੁਫ਼ਤਾ ਗਰੀ ਰਾਜਹ ਪੈ ਸਦ ਕੁਸ਼ਮ॥
ਇਸ ਤ੍ਰੀਨੇ ਕਿਹਾ ਜੇਕਰ ਇਸ ਜੈਸੇ ਰਾਜੇ ਪਾਂਜਸੈ ਮਾਰਾਂ ਮੈਂ॥

ਨ ਕਾਜ਼ੀ ਮਰਾ ਜ਼ਿੰਦਹ ਦਸਤ ਆਮਦਮ॥੪੦॥
ਨਹੀ ਕਾਜ਼ੀ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਜੀਵਦਾ ਹਥ ਆਵੇਗਾ ਮੈਨੂੰ॥

ਕਿ ਓ ਕੁਸ਼ਤਹ ਸ਼ੁਦ ਚਰਾਂ ਈਰਾਂ ਕੁਸ਼ਮ॥
ਜੋ ਓਹ ਤਾਂ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਇਸ ਕੇ ਤਾਈ ਮਾਰਾਂ ਮੈਂ॥

ਕਿ ਖ਼ੂਨੇ ਅਜ਼ੀ ਬਰ ਸਰੇ ਖ਼ੁਦ ਕੁਨਮ॥੪੧॥
ਜੋ ਖ਼ੂੰਨ ਇਸਦਾ ਊਪਰ ਸਿਰ ਆਪਣੇ ਦੇ ਕਰਾਂ ਮੈਂ॥

ਚਿ ਖ਼ੁਸ਼ਤਰ ਕਿ ਈਰਾ ਖ਼ਲਾਸੀ ਦਿਹਮ॥
ਕਿਆ ਬਹੁਤ ਭਲਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਕੇ ਤਾਈ ਖ਼ਲਾਸੀ ਦੇਵਾਂ ਮੈਂ॥

ਵ ਮਨ ਹਜ਼ਰਤੇ ਕਾਬਹ ਅਲਹ ਰਵਮ॥੪੨॥
ਅਤੇ ਮੈ ਦਰਗਾਹ ਕਾਬੇ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਨੂੰ ਚਲੀ ਜਾਵਾਂ ਮੈਂ॥

ਬਗੁਫ਼ਤ ਈ ਸੁਖ਼ਨ ਰਾ ਵ ਕਰਦਸ਼ ਖ਼ਲਾਸ॥
ਕਹਾ ਏਸ ਬਾਤ ਕੇ ਤਾਈ ਅਤੇ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਛਡ ਦਿਤਾ॥

ਬ ਖ਼ਾਨਹ ਖ਼ੁਦ ਆਮਦ ਜ਼ਮੇ ਕਰਦ ਖ਼ਾਸ॥੪੩॥
ਵਿਚ ਘਰ ਆਪਣੇ ਦੇ ਆਈ ਅਕਠੀ ਕੀਤੀ ਰੋਕੜ ਆਈ॥

ਬਬਸਤੰਦ ਬਾਰੇ ਤਯਾਰੀ ਕੁਨਦ॥
ਬੰਨੇ ਭਾਰ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਅਤੇ ਤ੍ਰਿਆਰੀ ਕਰਦੀ ਹੈ॥

ਕਿ ਓ ਜ਼ੂਦ ਮਰਾ ਕਾਮ ਗਾਰੀ ਦਿਹਦ॥੪੪॥
ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਦਿਲ ਦਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ॥

ਦਰੇਗ਼ਾ ਅਜ਼ ਕਬੀਲਹ ਜੁਦਾ ਮੇ ਸ਼ਵਮ॥
ਅਫ਼ਸੋਸ ਹੈ ਜੋ ਕਬੀਲੇ ਸੇ ਜੁਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹਾਂ ਮੈਂ॥

ਅਗਰ ਜ਼ਿੰਦਹ ਬਾਜ਼ਮ ਬਬਾਜ਼ ਆਮਦਮ ॥੪੫॥
ਜੇਕਰ ਜੀਵਦੀ ਰਹੀ ਮੈਂ ਫੇਰ ਆਵਾਂਗੀ ਮੈਂ।

ਮਤਾਏ ਨਕਦ ਜਿਨਸ ਮਰਾ ਬਾਰ ਬਸਤ।
ਪਦਾਰਥ ਰੋਕੜ ਦੇ ਅਤੇ ਜਿਨਸਾਂ ਦੇ ਤਾਈ ਬਾਰ ਬੰਨੇ।

ਰਵਾਨਹ ਸੂਏ ਕਾਬਹ ਅੱਲਹ ਸ਼ੁਦਹ ਅਸਤ ॥੪੬॥
ਰਵਾਨਾ ਤਰਫ ਕਾਬੇ ਖੁਦਾ ਦੇ ਹੋਈ ਹੈਂ।

ਚੁ ਸ਼ੌਹਰ ਬਰਾਮਦ ਦੁਸੇ ਮੰਜ਼ਲਸ਼।
ਜਦੋਂ ਸ਼ੌਹਰ ਆਈ ਦੋ ਚਾਰ ਮੰਜ਼ਲਾਂ ਉਸ ਥਾਣੇ ਤੋਂ ਹੇ ਇਸਤ੍ਰੀ।

ਬਿ ਯਾਦ ਆਮਦਹ ਖ਼ਾਨਹ ਜਾਂ ਦੋਸਤਸ਼ ॥੪੭॥
ਵਿਚ ਯਾਦ ਦੇ ਆਇਆ ਘਰ ਉਸ ਪਿਆਰੇ ਰਾਜੇ ਦਾ।

ਬ ਬਾਜ਼ ਆਮਦਹ ਨੀਮ ਸ਼ਬ ਖ਼ਾਨਹ ਆਂ।
ਫੇਰ ਆਈ ਹੈ ਅਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਘਰ ਉਸੀ ਰਾਜੇ ਦੇ।

ਚਿ ਨਿਆਮਤ ਅਜ਼ੀਮੋ ਚਿ ਦੌਲਤ ਗਿਰਾ ॥੪੮॥
ਕਿਆ ਪਦਾਰਥ ਭਾਰੀ ਅਤੇ ਕਿਆ ਦੌਲਤ ਤਾਈ ਸਾਥ ਲਿਆਈ ਸੀ।

ਬਿਦਾਨਸਤ ਆਲਮ ਕਜ਼ਾਂ ਜਾਇ ਗਸ਼ਤ।
ਜਾਣਿਆ ਜਗਤ ਨੇ ਜੋ ਕਿਸ ਥਾਂ ਗਈ ਓਹ ਇਸਤ੍ਰੀ।

ਚਿ ਦਾਨਦ ਕਿ ਕਸ ਹਾਲ ਬਰ ਸਰ ਗੁਜ਼ਸ਼ਤ ॥੪੯
ਕੌਣ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿਆ ਹਾਲ ਉਪਰ ਸਿਰ ਉਸਦੇ ਗੁਜ਼ਰਿਆ।

ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਯਾ ਪਿਆਲਹ ਫ਼ੈਰੋਜ਼ ਫ਼ਾਮ।
ਦੇਹ ਤੇ ਸੁਖਦਈਆ ਪਿਆਲਾ ਫੀਰੋਜ਼ੇ ਰੰਗ ਦਾ।

ਕਿ ਮਾਰਾ ਬਕਾਰ ਅਸਤ ਦਰ ਵਕਤ ਆਮ ॥੫੦॥
ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਵਿਚ ਹਰ ਵੇਲੇ ਦੇ

ਬਮਨ ਦਿਹ ਕਿ ਖ਼ੁਸ਼ ਤਰ ਦਿਮਾਗ਼ੋ ਕੁਨਮ।
ਸਾਥ ਮੇਰੇ ਦਿਹੁ ਜੋ ਬਹੁਤ ਭਲਾ ਬੁਧੀ ਦੇ ਕੋ ਕਰਾਂ ਮੈਂ।

ਕਿ ਰੌਸ਼ਨ ਤਬੇ ਚੂੰ ਚਰਾਗ਼ੋ ਕੁਨਮ ॥੫੧॥
ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਵਾਲਾ ਸੁਭਾਉ ਮਸੀਂਦ ਮਸਾਲ ਦੀ ਕਰਾਂ ਮੈਂ। (ਅਰਥਾਤ)

ਤੇ ਔਂਗੇ ਤੇਰੇ ਉਪਰ ਜਾਨੂੰ ਕੁਛ ਅਫਸੋਸ ਨਹੀ ਹੋਊ ਜੇ ਤੇਰੇ ਵਡੇ ਭੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਹੈਨ ਜੇਹਾ ਕਿ ਇਸ ਹਿਕਾਯਤ ਸੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥

ਹਿਕਾਯਤ ਛੀਵੀਂ ਚਲੀ

ੴ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ॥

ਖੁਦਾਵੰਦ ਬਖਸਿੰਦ ਏ ਦਿਲ ਕੁਸਾਇ॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਖਸਣੇ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਦਿਲ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ॥
ਰਜਾ ਬਖਸ ਰੋਜੀ ਦਿਹੋ ਰਹਨੁਮਾਇ॥੧॥
ਖੁਸੀ ਕੇ ਬਖਸੀਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਰੋਜੀ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਰਸਤੇ ਦੇ ਦਿਖਲਾਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ॥
ਨ ਫੌਜੋ ਨ ਫਰਸੋ ਨ ਫਰੋਰੋ ਨ ਫੂਰਾ॥
ਨਾ ਫੌਜ ਨਾ ਗਲੀਚੇ ਨਾ ਪਰਭਤਾ ਨਾ ਜੋਰ ਹੋਵੇ
ਖੁਦਾਵੰਦ ਬਖਸਿੰਦਹ ਜਾਹਰ ਜਹੂਰਾ॥੨॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਪ੍ਰਗਟ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੈ ਉਸ ਦਾ॥
ਹਿਕਾਯਤ ਸੁਨੀਦੇਮ ਦੁਖਤਰ ਵਜੀਰਾ॥
ਕਥਾ ਸੁਣੀ ਹੈ ਹਮਨੇ ਪੁਤ੍ਰੀ ਵਜੀਰ ਕੀ॥
ਕਿ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ ਸਤ ਰੋਸਨ ਜਮੀਰਾ॥੩॥
ਜੋ ਸੋਹਣਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲੀ ਦਿਲ ਦੀ ਹੈ॥
ਵਜਾਂ ਕੈਸਰੇ ਸਾਹ ਰੂਮੀ ਕੁਲਾਹ॥
ਉਸ ਦਾ ਬਾਦਸਾਹ ਨਾਮ ਕੈਸਰ ਰੂਮ ਦੀ ਟੋਪੀ ਰਖਦਾ ਸੀ॥
ਦਰਖਸਿੰਦਹ ਸਮਸੇ ਚੁ ਰਖਸਿੰਦਹ ਮਾਹ॥੪॥
ਚਮਕਣੇ ਵਾਲਾ ਸੂਰਜ ਦੀ ਮਾਨਿੰਦ ਪ੍ਰਕਾਸਵਾਨ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਜੈਸਾ
ਯਕੇ ਰੋਜ ਰੈਸਨ ਬਰਾਮਦ ਸਿਕਾਰ॥
ਇਕ ਦਿਨ ਰੈਸਨ ਨਾਮ ਬਾਦਸਾਹ ਵਾਸਤੇ ਸਿਕਾਰ ਦੇ ਆਇਆ॥
ਹਮਹ ਯੂਜ ਅਜ ਬਾਜ ਬਹਰੀ ਹਜਾਰ॥੫॥
ਤਮਾਮ ਚਿਤ੍ਰੇ ਅਤੇ ਬਾਜ ਅਤੇ ਬਹਰੀਆਂ ਹਜਾਰਾਂ ਨਾਲ ਲਈਆਂ॥

ਬ ਪ੍ਰਹਨੇ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਬਨਖ਼ਜੀਰਗਾਹਾ।
ਵਿਚ ਮੈਦਾਨ ਦੇ ਆਇਆ ਵਾਸਤੇ ਸਕਾਰ ਖੇਲਣੇ ਦੇ।
ਬਿਜ਼ਦ ਗੋਰ ਆਹੂ ਬਸੇ ਸ਼ੇਰ ਸ਼ਾਹਾ। ੬।।
ਮਾਰੇ ਗੋਰਖਰ ਅਤੇ ਹਰਨ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ੇਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ।
ਦਿਗਰ ਸ਼ਾਹ ਮਸ਼ਰਿਕ ਦਰ ਆਮਦ ਦਲੇਰ।।
ਦੂਸਰਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਚੜ੍ਹਦੇ ਦਾ ਆਇਆ ਦਲੇਰ ਹੋ ਕੇ।
ਚਰਖ਼ਸ਼ਿੰਦਹ ਮਾਹੇ ਚੁ ਗੁਰਰਿੰਦਹ ਸ਼ੇਰ। ੭।।
ਜੈਸੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲਾ ਹੋਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਨਿੰਦ ਗਜਣੇ ਵਾਲੇ ਸਿੰਘ ਦੀ।
ਦੁ ਸ਼ਾਹੇ ਦਰਾਮਦ ਬ ਯਕ ਜਾਇ ਸਖ਼ਤ।
ਦੋਨੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਆਏ ਵਿਚ ਇਕ ਅਸਥਾਨ ਸਖ਼ਤ ਦੇ।
ਕਿਰਾ ਤੇਗ ਯਾਰੀ ਦਿਹਦ ਨੇਕ ਬਖ਼ਤ। ੮।।
ਕਿਸ ਕੇ ਤਾਈਂ ਤਲਵਾਰ ਮਦਦ ਦੇਵੇ ਭਲਿਆਈ ਨਸੀਬ ਦੀ।
ਕਿਰਾ ਰੋਜ਼ ਇਕਬਾਲ ਯਾਰੀ ਦਿਹਦ।
ਕਿਸ ਕੇ ਤਾਈਂ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤਾਪ ਦਾ ਮਿਤ੍ਰਾਈ ਦੇਵੇ।
ਕਿ ਅਜ਼ਦਾਂ ਕਿਰਾ ਕਾਮ ਗਾਰੀ ਦਿਹਦ। ੯।।
ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਿਸ ਕੇ ਤਾਈਂ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਪੂਰਾ ਕਰੇ।
ਬ ਜੰਬਸ ਦਰਾਮਦ ਦੁ ਸ਼ਾਹੇ ਦਲੇਰ।
ਵਿਚੋਂ ਗੁਸੇ ਦੇ ਆਏ ਦੋਨੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸੂਰਮੇ।
ਕਿ ਬਰ ਆਹੂਏ ਯਕ ਬਰਾਮਦ ਦੁ ਸ਼ੇਰ। ੧੦।।
ਜੈਸੇ ਊਪਰ ਇਕ ਹਰਨ ਦੇ ਆਉਣ ਦੋ ਸਿੰਘ।
ਬ ਗ਼ੁੱਰੀਦਨ ਆਮਦ ਦੁ ਅਬਰੇ ਸਿਯਾਹਾ।
ਵਿਚ ਗਜਣੇ ਦੇ ਆਏ ਦੋਨੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਘਟਾ ਸਿਆਹ ਦੀ ਤਰਾਂ।
ਸਿਨਾਨੇ ਸਿਅੰਦਾਖ਼ਤ ਨੇਜ਼ਹ ਚੁਕਾਹਾ। ੧੧।।
ਨੋਕਾਂ ਸਿਟੀਆਂ ਨੇਜ਼ਿਆਂ ਦੀਆਂ ਜੈਸੇ ਘਾਹ ਦੇ ਫੂਲ ਸਿਟੀਦੇ ਹੈਂ।
ਚੁਨਾਂ ਤੀਰ ਬਾਰਾਨ ਪਰਾਂ ਸ਼ੁਦਾਹਾ।
ਜੈਸੇ ਤੀਰਾਂ ਦੀ ਬਰਖਾ ਪਰਾਂ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਹੋਈ ਹੈ।

ਜਿਮੀ ਆਸਮਾਂ ਪੁਰ ਜਿ ਕਲ ਭਾਸ ਸੁਦਹਾ।੧੨॥
ਪ੍ਰਿਥੀ ਅਤੇ ਅਕਾਸ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਭਿਲਾਵਾਂ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਚਕਾ ਚਾਕ ਬਰਖਾਸਤ ਨੇਜੇ ਸਿਨਾ।
ਸਬਦ ਉਠਦੇ ਹੈ ਨੇਜਿਆਂ ਦੇ ਅਤੇ ਤਲਵਾਰਾਂ ਦੇ।

ਯਕੇ ਰੁਸਤਖੇਜ ਅਜ ਬਰਾਮਦ ਜਹਾਂ॥੧੩॥
ਇਕ ਪ੍ਰਲੈਕਾਲ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ।

ਚੁ ਸੂਰੇ ਸਰਾਫੀਲ ਦਾਮ ਮੇ ਜਦਹਾ।
ਜੈਸੇ ਸੂਰ ਸਰਾਫੀਲ ਨੇ ਵਜਾਇਆ ਹੈ। (ਅਰਥ) ਸੂਰ ਸਿੰਙ ਦਾ ਵਾਜਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸਰਾਫੀਲੀ ਵਜਾਵੇਗਾ ਪ੍ਰਲੈ ਰੋਜਨੂੰ

ਕਿ ਰੋਜੇ ਕਿਆਮਤ ਬਹਮ ਮੇਜਦਹਾ।੧੪
ਜੋ ਦਿਨ ਪ੍ਰਲੈਕਾਲ ਦਾ ਅਜ ਕਠਾ ਹੋਰਿਆ ਹੈ।

ਬੁਰੋ ਜਸ ਦਰਾਮਦ ਬ ਅਰਬੀ ਸਿਪਾਹਾ।
ਭਾਜ ਖਾਣ ਵਾਲੀ ਇਹ ਅਰਬ ਦੀ ਫੌਜ

ਬ ਗਾਲਬ ਦਰਾਮਦ ਹੁਮਾਂ ਗਾਰਬ ਸਾਹਾ।੧੫॥
ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਇਆ ਓਹੀ ਉਦ ਦਾ ਬਾਦਸਾਹ।

ਕਿ ਤਨਹਾ ਬਿਮਾਂਦਹ ਅਸਤ ਸ਼ਾਹੇ ਅਰਬਾ।
ਜੋ ਕਲਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਬਾਦਸਾਹ ਅਰਬ ਦਾ

ਬ ਵਕਤੇ ਚੁ ਪੇਸੀਨ ਸਮਸ ਚੂੰ ਗਰਬਾ।੧੬॥
ਵਿਚ ਵੇਲੇ ਸੰਧਿਆ ਦੇ ਸੂਰਜ ਜੈਸੇ ਛੈਂਦਾ ਹੈ।

ਚੁ ਤਾਬਸ ਨਮਾਨਦ ਸੁਵਦ ਦਸਤਗੀਰਾ।
ਜਦੋ ਤੇਜ ਉਜਾਲੇ ਨਾ ਰਹੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕੈਦੀ

ਚੁ ਦੁਜਦੇ ਸੁਵਦ ਵਕਤ ਸੁਬਹ ਰਾ ਅਸੀਰਾ।੧੭॥
ਜੈਸੇ ਚੋਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਵੇਲੇ ਫਜਰ ਦੇ ਕੈਦ

ਬ ਬਸਤੰਦ ਬੁਰਦੰਦ ਸਹ ਨਿਜਦ ਸਾਹਾ।
ਬੰਨਿਆ ਅਤੇ ਲੈ ਗਏ ਬਾਦਸਾਹ ਨੂੰ ਪਾਸ ਬਾਦਸਾਹ ਦੇ।

ਚੁ ਮਾਹ ਅਫਕਨੇ ਹਮਚੁ ਬੁਰਦੰਦ ਮਾਹਾ।੧੮॥
ਜੈਸੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਨੂੰ ਸਿਟਣੇ ਵਾਲਾ ਰਾਹੁ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਨੂੰ ਸੂਰਜ ਪਾਸ

ਬਖ਼ਾਨਹ ਖ਼ਬਰ ਆਮਦਹ ਸ਼ਾਹ ਬਸਤ॥
ਵਿਚ ਘਰਦੇ ਖ਼ਬਰ ਆਈ ਜੋ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਬਾਦਸ਼ਾਹ॥

ਤਮਹ ਕਾਰ ਵੁਜ਼ਦੀ ਵ ਮਰਦੀ ਗੁਜ਼ਸਤ॥੧੯॥
ਤਮਾਮ ਕੰਮ ਚੋਰੀ ਅਤੇ ਸੂਰਮਤਦੇ ਹੋ ਚੁਕੇ ਕੋਈ ਪੇਸ਼ ਨਾ ਗਈ॥

ਨਸ਼ਸਤੰਦ ਬਮਜਲਸ ਜ਼ਿ ਦਾਨਾਇ ਦਿਲਾ॥
ਬੈਠੇ ਵਿਚ ਸਭਾਦੇ ਸਿਆਣੇ ਚਿਤਵਾਲੇ॥

ਸੁਖ਼ਨ ਰਾਂਦ ਜ਼ਿ ਪਿਨਹਾਂ ਵ ਜ਼ਾ ਸ਼ਾਹ ਖ਼ਿਜ਼ਲਾ॥੨੦॥
ਗੱਲਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਚੋਰੀਂ ਚੋਰੀ ਅਤੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਝੂਠੇ-ਸ਼ਰਮਿੰਦੇ

ਚੁ ਬਿਸ਼ਨੀਦ ਈ ਖ਼ਬਰ ਦੁਖ਼ਤਰ ਵਜ਼ੀਰ॥
ਜਦੋਂ ਸੁਣੀ ਏਹ ਖਬਰ ਬੇਟੀ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਨੇ॥

ਬਬਸਤੰਦ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਜੁਸਤੰਦ ਤੀਰ॥੨੧॥
ਬੰਨ੍ਹੀ ਤਲਵਾਰ ਲਕ ਨਾਲ ਅਰ ਢੂੰਡੇ ਤੀਰ

ਬਪੋਸ਼ੀਦ ਜ਼ਰ ਬਫ਼ਤ ਰੂਮੀ ਕਬਾਇ॥
ਪੈਹਨੀ ਸੁਨੈਰੀ ਬਣੀ ਹੋਈ ਰੂਮਦੀ ਪੁਸ਼ਾਕ॥

ਬਜ਼ੀ ਬਰ ਨਸ਼ਸਤੋ ਬਿਆਮਦ ਬਜਾਇ॥੨੨॥
ਉੱਪਰ ਘੋੜੇਦੀ ਜੀਨਦੇ ਬੈਠੀ ਤੇ ਆਈ ਵਿਚ ਜਾਗਾਦੇ॥

ਰਵਾਂ ਸ਼ੁਦ ਬਸੂਏ ਸ਼ਾਹ ਮਗ਼ਰਬ ਚੁ ਬਾਦ॥
ਤੁਰ ਪਈ ਤਰਫ਼ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਏਦੀ ਮਾਨਿੰਦ ਪਵਣਦੀ ਛੇਤੀ॥

ਕਮਾਨੇ ਕਿਆਨੀ ਬਤਰਕਸ਼ ਨਿਹਾਦ॥੨੩॥
ਕਮਾਨੋ ਫਲਕ ਕੈਆਂ ਵਾਲੇਦੇ ਚਿਲੇ ਤੀਰ ਰੱਖਿਆ॥

ਬਪੇਸ਼ੇ ਸ਼ਹੇ ਮਗ਼ਰਬ ਆਮਦ ਦਲੇਰ॥
ਅਗੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਲੈਂਦੇਦੇ ਆਈ ਸੂਰਮਤ ਨਾਲ

ਚੁ ਗ਼ੱਰੀਦਹ ਅਬਰੇ ਚੁ ਦਰਰਿੰਦਹ ਸ਼ੇਰ॥੨੪॥
ਜੈਸੇ ਗਜਣੇ ਵਾਲਾ ਬਦਲ ਅਤੇ ਜੈਸੇ ਬਡਣੇ ਵਾਲਾ ਸਿੰਘ

ਦੁਆ ਕਰਦ ਕਿ ਐ ਸ਼ਾਹ ਆਜ਼ਾਦ ਬਖ਼ਤ॥
ਉਸਤਤ ਕੀਤੀ ਜੇ ਐ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਖ਼ੁਸ਼ਹਾਲ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ॥

ਸਜ਼ਾਵਾਰ ਦੇਹੀਮੁ ਸਾਇਆਨ ਤਖ਼ਤਾ ।੨੫॥
ਲਾਇਕ ਮੁਕਟ ਦੀ ਅਤੇ ਲਾਇਕ ਸਿੰਘਾਸਣ ਦੀ ਹੈ।

ਮਰਾ ਕਾਜ਼ੀਯਾਂ ਆਮਦ ਅਜ਼ ਬਹਰ ਕਾਹ।
ਮੇਰੇ ਕਾਜ਼ੀ ਆਇਹਾ ਵਾਸਤੇ ਘਾਹ ਦੇ।

ਦੁਸੇ ਸੁਦ ਸਵਾਰੋ ਯਕ ਅਜ਼ ਸ਼ਕਲ ਸ਼ਾਹ। ੨੬॥
ਦੋ ਤਿਨ ਸੌ ਘੋੜ ਚੜੇ ਅਤੇ ਇਕ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਸਰੂਪ ਵਾਲਾ

ਕਿ ਬਿਹਤਰ ਹੁਮਾਂ ਨਸਤ ਆਰਾ ਬਿਦਿਹ।
ਜੋ ਭਲਿਆਈ ਏਹੋ ਹੈ ਉਨਾਕੇ ਤਾਈ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਦੇਵੇਂ।

ਵਗਰਨਹ ਖ਼ੁਦਸ ਮੌਤ ਬਰ ਸਰ ਬਿਨਹ। ੨੭॥
ਜੇਕਰ ਨਹੀ ਦਿੰਦਾ ਤਾਂ ਆਪਣੀ ਮੌਤ ਸਿਰ ਉੱਪਰ ਰਖਲੈ।

ਸੁਨੀਦੀ ਸੁਖ਼ਨ ਸ਼ਾਹ ਪੌਲਾਦ ਤਨ।
ਸੁਣੀ ਜਦ ਏਹ ਬਾਤ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸਾਰ ਜੈਸੇ ਸਰੀਰ ਵਾਲੇਨੇ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ਸੇ।

ਬ ਲਰਜ਼ੀਦ ਬਰ ਖ਼ੁਦ ਚੁ ਬਰਗੇ ਸਮਨ। ੨੮॥
ਕੰਬਿਆ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿਚ ਜੈਸੇ ਕਣੀ ਦਾ ਪਤਾ ਹਿਲਦਾ ਹੈ।

ਸੁਨੀਦੀ ਕਿ ਮਨ ਸ਼ਾਹ ਗਰ ਈ ਸੁਖ਼ਨ।
ਸੁਣੀ ਜੇਕਰ ਮੇਰੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਏਹ ਬਾਤ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ਨੇ ਕਿਹਾ।

ਹੁਮਾਨਾ ਤੁਰਾ ਬੇਖ਼ ਬਰਕੰਦ ਬੁਨ। ੨੯॥
ਨਿਆਰੇ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਜੜ੍ਹ ਅਤੇ ਮੂਲ ਪਟੇਗਾ।

ਚੁਨਾਂ ਜੰਗ ਕਰਦੰਦ ਈ ਕਾਹੀਯਾਂ।
ਅੱਗਰ ਬਡੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਸੋਚਾ। ਐਸਾ ਜੁਧ ਕੀਤਾ ਹੈ ਇਨਾ ਘੁਸਿਆਰਾਨੇ।

ਨ ਦਾਨਮ ਮਗਰ ਸ਼ਾਹ ਬਾਸ਼ਦ ਜਵਾਂ। ੩੦॥
ਮੈਂ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਸ਼ਾਇਦ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਏਨੂ ਬੀ ਡਾਢਾ ਹੋਊ।

ਨ ਦਾਨਮ ਕਸੇ ਸ਼ਾਹ ਹਸਤਮ ਸ਼ੁਵਾਂ।
ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਮੈ ਜੇ ਕੋਈ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਜੋਰਾਵਰ ਹੋਊ।

ਕਿ ਆਰਾ ਬਗੀਰ ਦ ਦਹਿ ਸਾਯੀਦਰਾਂ। ੩੧॥
ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਪਕੜ ਲਿਆਵੇ ਸਮੀਂਦਰਾਂ ਸੇ।

ਜ਼ਿਪੋਸੀਨਹ ਏ ਸ਼ਹ ਵਜ਼ੀਰਾਂ ਬੁਖ਼ਾਂਦਾ।
ਆਗੇ ਵਜ਼ੀਰਕੇ ਤਾਈ ਬਾਦਸ਼ਾਹਨੇ ਬੁਲਾਇਆ
ਸੁਖ਼ਨ ਹਾਇ ਪੋਸੀਦ ਬਾਓ ਬਰਾਂਦਾ। ੩੨॥
ਬਾਤਾਂ ਛਿਪੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਓਨਾਂਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀਆਂ।
ਤੁ ਦੀਦੀ ਚੁਨਾਂ ਕਾਹੀਆਂ ਜ਼ੀਰਾ ਕਰਦਾ।
ਤੁਸਾਂ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਐਸਾ ਜੁਧ ਪਾਹੀਆਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਹੈ।
ਕਿ ਅਜ਼ ਮੁਲਕ ਪਜਦਾਂ ਬਰਾਵੁਰਦ ਗਰਦਾ। ੩੩॥
ਜੋ ਵਾਹਗੁਰੂ ਦੇ ਦੇਸ ਸਾਰੇ ਵਿਚੋ ਧੂੜ ਉਡਾ ਦਿਤੀ ਹੈ।
ਮਬਾਦਾ ਕੁਨਦ ਤਾਖ਼ਤ ਬਰ ਮੁਲਕ ਸਖ਼ਤਾ।
ਐਸਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਦੌੜਨਾ ਕਰੇ ਮੁਲਕ ਨੂੰ ਡਾਢੀ ਤਰ੍ਹਾ।
ਦਿਹਮ ਕਾਹੀਯਾਂ ਰਾ ਅਜ਼ਾਂ ਨੇਕ ਬਖ਼ਤਾ। ੩੪॥
ਤਾਤੇ ਦੇਵਾਂ ਮੈ ਪਾਹੀਆਂ ਕੇ ਤਾਈ ਇਸ ਭਲੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੇ ਨੂੰ
ਹੁਮਾਂ ਸਾਹ ਮਹ ਬੁਸੀਆਂ ਪੇਸ਼ ਖ਼ਾਂਦਾ।
ਉਸੀ ਬਾਦਸਾਹਨੇ ਕੈਦੀਆਂ ਨੂੰ ਆਗੇ ਆਪਣੇ ਸਦਿਆ
ਹਵਾਲਹ ਨਮੂਦਸ਼ ਕਿ ਓਰਾ ਨਿਸਾਂਦਾ। ੩੫॥
ਵਜ਼ੀਰਦੀ ਬੇਟੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਬੈਠਾਲਕੇ
ਤੁ ਆਜ਼ਾਦ ਗਸ਼ਤੀ ਅਜ਼ੀ ਸਹਲ ਚੀਜ਼ਾ।
ਤੂੰ ਛੁਟ ਗਿਆ ਇਸ ਚੀਜ਼ ਸੇ ਸੁਖਾਲਾ ਹੀ।
ਬਗੀਰ ਏ ਬਿਰਾਦਰ ਤੁ ਅਜ਼ ਜਾਂ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾ। ੩੬॥
ਪਕੜ ਐ ਭਾਈ ਤੂੰ ਤਾ ਜਾਨ ਤੋ ਭੀ ਪਿਆਰਾ ਹੈ।
ਜ਼ਨੇ ਪੇਚ ਦਸਤਾਰ ਰਾ ਤਾ ਬਦਾਦਾ।
ਇਸ ਤ੍ਰੀਨੇ ਪਗੜੀ ਕੇ ਤਾਈ ਖੁਲ੍ਹਕੇ ਦੀਨਿਆ
ਦਿਗਰ ਦਸਤ ਬਰ ਮੁਸਤ ਤੇਗਸ ਨਿਹਾਦਾ। ੩੭॥
ਦੂਸਰਾ ਹਥ ਉਪਰ ਕਬਜ਼ੇ ਤਲਵਾਰ ਦੇ ਰਖਿਆ
ਬਿਜ਼ਦ ਤਾਜ਼ੀਆਨਹਿ ਬਹਰਿ ਹਰ ਚਾਰਾ।
ਮਾਰੇ ਕੋਰੜੇ ਹਰ ਇਕ ਨੂੰ ਚਾਰ ਚਾਰ

ਬਗੁਫਤਾ ਕਿ ਵੈ ਬੇਖਬਰ ਬੇਮੁਰਾਦਾ ॥੩੮॥
ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਓਹ ਬੇਖਬਰ ਹੈ ਅਤੇ ਬੇਮੁਰਾਦ ਹੈ।
ਕਿ ਆਮਦ ਦਰੀਂ ਜਾਂ ਫਜ਼ਾਂ ਕਾਹ ਨੇਸਤ।
ਕਿਉਂ ਆਏ ਏਥੇ ਭੂ ਥਰੀ ਜਗਾਹ ਘਾਹ ਨਹੀਂ ਥਾ।
ਕਿ ਏਜ਼ਦ ਗੁਵਾਹ ਅਸਤ ਯਜ਼ਦਾਂ ਯਕੇਸਤ। ੩੯
ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇਕ ਹੈ।
ਦਰੋਗੇ ਮਰਾ ਬਰ ਗੁਫ਼ਰੇ ਗੁਵਾਹ ਸਤ।
ਝੂਠ ਮੇਰੇ ਕੇ ਤਾਂਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ।
ਬਿਰੋਜ਼ਦ ਕਿ ਮਾਰਾ ਪਨਾਹੇ ਖੁਦਾਸਤ। ੪੦॥
ਅਤੇ ਕੈਂ ਦੀ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੇ ਤਾਂਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਆਸਰਾ ਹੈ
ਰਿਹਾਈ ਦਿਹਦ ਖੁਦ ਖੁਦਾਵੰਦ ਤਖਤ।
ਛੁਟਣਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਆਪ ਆੱਪਣੇ ਬਾਦਸਾਹ ਸਿੰਘਾਸਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ।
ਵਿਦਾ ਰਾਸਤ ਜੋ ਮੰਜਲੋ ਜਾਏ ਸਖਤ। ੪੧॥
ਤੁਰ ਪਈ ਉਸ ਅਸਥਾਨ ਕਠਨ ਅਤੇ ਜਾਗਾ ਕਠਨ ਥੀ।
ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਆ ਸਾਗਰੇ ਸਬਜ਼ ਪਾਨਾ।
ਦੇਹ ਐ ਸੁਖਦਾਈਆ ਪਿਆਲਾ ਹਰੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ (ਅ) ਸੁਖਨਿਧਾਨ
ਕਿ ਸਾਹਿਬ ਸਊਰ ਅਸਤ ਜ਼ਾਹਰ ਜਹਾਨਾ। ੪੨॥
ਜੋ ਮਾਲਿਕ ਸ੍ਰੁਧੀ ਦਾ ਹੈ ਪ੍ਰਗਟ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ।
ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਆ ਜਾਮ ਫੇਰੋਜ਼ ਰੰਗਾ।
ਦੇਹ ਐ ਸੁਖਦਾਈਆ ਪਿਆਲਾ ਫੀਰੋਜ਼ੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ।
ਕਿ ਦਰ ਵਕਤਿ ਸਬੂਹੇ ਖਸੇ ਰੋਜ਼ ਜੰਗਾ। ੪੩
ਜੋ ਵਿਚ ਵੇਲੇ ਰਾਤ ਦੇ ਸੁੱਝੇ ਹੈ ਅਤੇ ਭੁੱਲਾਂ ਹੈ ਦਿਨ ਜੁੱਧ ਦੇ। (ਅਰਥਾਤ)
ਹੇ ਐ ਰੰਗ ਨਸੇਬ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਰਾਹੇ ਤਾਂ ਸਾਹੀ ਬਾਦਸਾਹੀ ਦੀ ਅਕਲ ਲਕੜੀ ਨੂੰ
ਚ ਪਾ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਬਾਦਸਾਹ ਕੈਦੀ ਨੂੰ ਛੁਡਾ ਲਿਆਵੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦਾ ਕਿਸੀ ਨੂੰ
ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੀ ਬਣਾ ਬੈਠਾ ਹੈਂ ਤੇਰੀ ਅਕਲ ਪਰ
ਪੜਦਾ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਪਾਪਾ ਦਾ ਸਤੁ ਸੰਗ ਕਰ ਤਾਂ ਤੇਰਾ ਪੜਦਾ ਦੂਰ ਹੋਵੇਗਾ।

ਚਲੀ ੧ ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ॥

ਖੁਦਾਵੰਦ ਬਖ਼ਸ਼ਿੰਦ ਏ ਬੇ ਸ਼ੁਮਾਰ॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਬੇਅੰਤ ਹੈ॥
ਕਿ ਜ਼ਾਹਿਰ ਜ਼ਹੂਰ ਅਸਤ ਸਾਹਿਬ ਦਿਯਾਰ॥੧॥
ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਪਸਾਰਾ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਅਤੇ ਮਾਲਿਕ ਹੈ ਦੇਸਾਂ ਦਾ॥
ਤਬੀਅਤ ਬਹਾਲ ਅਸਤ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ॥
ਸਭਾਉ ਉਸ ਦਾ ਬਹਾਲ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰੂਪ ਸੁੰਦਰ ਹੈ॥
ਚੁ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ ਅਸਤ ਫ਼ਜ਼ੀਲਤ ਕਮਾਲ॥੨
ਕਿਆ ਹੀ ਰੂਪ ਸੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਅਤੇ ਖੂਬੀਆਂ ਪੂਰਣ ਹੈਂ॥
ਕਿ ਅਸਫੰਦਯਾਰ ਅਜ਼ ਜਹਾਂ ਰਖ਼ਤ ਬੁਰਦ॥
ਜਦੋਂ ਇਸਫੰਦਯਾਰ ਅਸਬਾਬ ਸੰਸਾਰ ਥੀਂ ਲੈ ਗਿਆ (ਅਰਥ) ਜਦੋਂ ਇਸਫੰਦਯਾਰ ਚਲਾਣਾ ਕਰ ਗਿਆ॥
ਨਿਸ਼ਬ ਨਾਮ ਏ ਖ਼ੁਦ ਬ ਬਹਮਨ ਸਪੁਰਦ॥
ਅਪਨੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਸ਼ਾਹ ਬਹਮਨ ਕੋ ਸੌਂਪ ਗਿਆ॥
ਅਜ਼ਾਂ ਦੁਖ਼ਤਰੇ ਹਾਮਰੂ ਪਰੀ ਰੂਇ ਹੁਮਾਈ॥ ਪਰੀ ਦੇ ਮੁਖ
ਉਸ ਬਹਮਨ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਇਕ ਲੜਕੀ ਥੀ ਮਾਨਿੰਦ ਉਡਣੇ ਵਾਲੇ ਹੁਮਾ
ਚੁ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ ਅਸਤ ਦੌਲਤ ਫ਼ਿਜ਼ਾਈ॥੪
ਕਿਆ ਰੂਪ ਸੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਉਸ ਦਾ ਅਤੇ ਧਨ ਦੇ ਵਧਾਉਣੇ ਵਾਲੀ॥
ਚੁ ਬਹਮਨ ਸ਼ੁਦ ਅਜ਼ ਈਂ ਜਹਾਂ ਬੁਰਦ ਰਖ਼ਤ॥
ਜਦੋਂ ਬਹਮਨ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਭੀ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਥੀਂ ਅਸਬਾਬ ਲੈ ਗਿਆ (ਅਰਥ) ਬਹਮਨ ਭੀ ਮਰ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ
ਬਦੁਖ਼ਤਰ ਸਪੁਰਦੰਦ ਆਂ ਤਾਜ ਤਖ਼ਤ॥
ਸਾਹਬਜ਼ਾਦੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਤਾਜ ਮੁਕਟ ਅਤੇ ਸਿੰਘਾਸਣ॥
ਨਿਸ਼ਸਤੰਦ ਬਰ ਤਖ਼ਤ ਰਾਨੀ ਹੁਮਾਈ॥
ਬੈਠੀ ਉਪਰ ਸਿੰਘਾਸਣ ਰੂਮ ਦੇ ਓਹ ਹੁਮਾਂ ਜੈਸੀ ਸੁੰਦਰ॥
ਕਿ ਬੁਸਤਾਂ ਬਹਾਰ ਅਸਤ ਸੁੰਦਰ ਫ਼ਿਜ਼ਾਈ॥੬॥
ਜੋ ਬਾਗ਼ ਬਹਾਰ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ਰੂਪ ਦੇ ਵਧਾਉਣ ਵਾਲੀ ਹੈ॥

ਚੂ ਬਰਗਸ਼ਤ ਬਰਵੈ ਜ਼ਿ ਦਹ ਸਾਲ ਗਾਰ।
ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਹੋਂਦਾ ਬਰਸ ਹੋਏ
ਕਿ ਪੈਦਾ ਸ਼ੁਦਹ ਸਬਜ਼ ਵੈ ਨੌ ਬਹਾਰ। ੭॥
ਜੋ ਜਮਪਈ ਹੈ ਹਰਿਆਈ ਨਵੀਨ ਜੁਆਨੀ ਦੀ ਉਸਨੂੰ
ਬਹਾਰੇ ਜਵਾਨੀ ਬਨੌਬਤ ਰਸੀਦ।
ਮੌਸਮ ਜੁਆਨੀ ਦੀ ਜਦੋਂ ਵਾਰੀ ਪਹੁੰਚੀ
ਚੂ ਬੁਸਤਾਂ ਗੁਲੇ ਸੁਰਖ਼ ਬੇਰੂੰ ਕਸ਼ੀਦ। ੮॥
ਜਿਵੇਂ ਬਾਗ ਦੇ ਫੁਲ ਦੀ ਲਾਲੀ ਬਾਹਰ ਕਢੀ
ਬਹੁਸਨ ਆਮਦਸ਼ ਤੂਤੀਏ ਨੌ ਬਹਾਰ।
ਸਾਬ ਜੁਵਾ ਅਵਸਥਾ ਦੇ ਆਈਆ ਸ੍ਰੂਫਾਨਵੀਨ (ਅ) ਫੂਲ
ਚੁ ਮਾਹੇ ਕਿ ਬਰਖ਼ੁਦ ਕੁਨਦ ਨੌ ਬਹਾਰ। ੯॥
ਜੈਸੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਰੂਪ ਆਪਣੇ ਕਰਦਾ ਹੈ ਨਵੀਨ ਰੌਣਕ
ਮਿਜ਼ਾਜਸ਼ ਜ਼ਿ ਤਿਫ਼ਲੀ ਬਰੂੰ ਦਰ ਰਸੀਦ।
ਸੁਭਾਉ ਲੜਕੀਆਂ ਵਾਲਾ ਉਸਦੀ ਬਾਹਰ ਗਿਆ
ਸ਼ੁਦਨੀ ਜ਼ਿ ਆਗਾਜ਼ ਬਰਵੈ ਕਸ਼ੀਦ। ੧੦॥
ਜੁਵਾ ਅਵਸਥਾ ਨੇ ਉਸ ਰੂਪ ਆਵਣਾ ਕੀਤਾ
ਫ਼ਿਰਾਮੁਸ਼ਦ ਅਜ਼ੋ ਹਾਲ ਤਿਫ਼ਲੀ ਮਿਜ਼ਾਜ।
ਰਹੀ ਗਈ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਹਾਲਤ ਲੜਕੀਆਂ ਵਾਲੇ ਸੁਭਾਉ ਦੀ।
ਬਹਾਰੇ ਜਵਾਨੀ ਦਰਆਮਦ ਬ ਬਾਜ਼। ੧੧॥
ਰੁਤ ਜੁਵਾ ਅਵਸਥਾ ਦੀ ਆਈ ਫੇਰ ਉਸ ਰੂਪ
ਕਿ ਬਿਨਸ਼ਸਤ ਬਰ ਤਖ਼ਤਿ ਸ਼ਾਹਨ ਸ਼ਹੀ।
ਜੋ ਬੈਠ ਗਈ ਉਹ ਸਿੰਘਾਸਣ ਸਾਹਨਸਾਹੀ ਦੇ
ਚੂ ਕਲਮ ਅੰਦਰ ਆਵੇਖ਼ਤ ਕਾਗਜ਼ ਮਹੀ। ੧੨॥
ਵਿਚ ਕਲਮ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਂਦਾ ਕਾਗਜ਼ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦਾ
ਨਜ਼ਰ ਕਰਦ ਬਰ ਬਚਹ ਗੌਹਰ ਨਿਗਾਰ।
ਨਿਗਾਹ ਕੀਤੀ ਉਹ ਬੇਟੇ ਜੁਆਹਰੀ ਦੇ

ਕਿ ਬੁਰਦ ਅੰਦਰੂਨਸ ਬਵਕਤੇ ਗੁਬਾਰਾ॥੧੩॥
ਜੋ ਲੈ ਗਈ ਉਸਨੂੰ ਅੰਦਰ ਧੌਲਗਾਰੇ ਵਕਤ ਰਾਤ ਦੇ

ਬਿਆਵੇਖਤ ਬਾਓ ਦੂ ਸੇ ਚਾਰ ਮਾਹਾ।
ਲਿਪਟੀ ਸਾਖ ਉਸਦੇ ਦੋ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ

ਕਿ ਸਿਕਮਸ ਫਰੋਮਾਦ ਅਜ਼ ਤੁਖਮਿ ਸਾਹਾ॥੧੪॥
ਜੋ ਗਰਭ ਠੈਰ ਗਿਆ ਹੁਆ ਨੂੰ ਬੀਰਜ ਜੋਹਰੀ ਦੇ ਬੇਟੇ ਸੇ

ਚੁ ਨਹ ਮਾਹ ਗਸਤਹ ਬਆਂ ਬਿਸਤਨੀ॥
ਜਦੋਂ ਨੌ ਮਹੀਨੇ ਹੋਏ ਹੈ ਗਰਭ ਹੋਏ ਨੂੰ

ਬਕੋਸਸ ਦਰਾਮਦ ਫਰੋ ਖਸਤਨੀ॥੧੫॥
ਵਿਚ ਖਿਚਣੇ ਦੇ ਆਈਆਂ ਨਾੜੀ ਛੱਲੇ ਤਨ ਵਾਲੀ ਦੀਆਂ

ਤਵੱਲਦ ਸੁਦਹ ਕੋਦਕੇ ਸੀਰ ਖਾਰਾ॥
ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਬਚੂੰਕਾ ਦੁਧ ਦੇ ਪੀਵਣੇ ਵਾਲਾ

ਕਿ ਖੁਦ ਸਾਹ ਸਾਹ ਅਫਕੁਨੋ ਨਾਮ ਦਾਰਾ॥੧੬॥
ਜੋ ਆਪ ਸਾਹ ਥਾ ਅਤੇ ਬਾਦਸਾਹ ਨੂੰ ਸਿਟਣੇ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਨਾਅਵਾਲਾ ਥਾ

ਕਿ ਜਾਹਰ ਨ ਕਰਦੰਦ ਸਿਰਰੇ ਜਹਾਂ।
ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਨਾ ਕੀਤਾ ਭੇਦ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ

ਬਸੰਦੂਕ ਓਰਾ ਨਿਹਾਂ ਦਾਸਤ ਆਂ॥੧੭॥
ਵਿਚ ਸੰਦੂਕ ਦੇ ਉਸਕੇ ਤਾਈ ਬੈਠਾਇਆ

ਜਿ ਮੁਸਕੋ ਫਿਤਰ ਅੰਬਰ ਅਵੇਖਤੰਦਾ।
ਜੋ ਮੁਸ਼ਕ ਅਤੇ ਇਤ੍ਰ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕੰਬਰ ਉਸ ਉਪ੍ਰ ਛਿੜਕਿਆ

ਬਰੋ ਊਦ ਅਜ਼ ਜਾਫਰਾਂ ਰੇਖਤੰਦਾ॥੧੮॥
ਫੇਰ ਉਸ ਉਪ੍ਰ ਮੁਸ਼ਕ ਊਦ ਅਤੇ ਕੇਸਰ ਪਾਇਆ।

ਬਦਸਤ ਅੰਦਰੂੰ ਦਾਸਤ ਓਰਾ ਅਕੀਕਾ।
ਵਿਚ ਉਸਦੇ ਹਥਦੇ ਅੰਦਰ ਅਕੀਕ ਸੁਚਾ ਰਖਿਆ

ਰਵਾਂ ਕਰਦ ਸੰਦੂਕ ਦਰਯਾ ਅਮੀਕਾ॥੧੯॥
ਤੋਰ ਦਿਤਾ ਸੰਦੂਕ ਨੂੰ ਵਿਚੋਂ ਦਰਿਆ ਭਾਰੀ ਦੇ॥

ਫਤੂੰ ਕਰਦ ਓਰਾ ਬਜਨਦ ਜਾਮਹ ਚਾਕ।
ਤੋੜਕੇ ਸੰਦੂਕ ਦੇ ਤਾਂਈ ਹੁਮਾਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਪੜੇ ਨੂੰ ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ (ਅ) ਪਤ੍ਰ ਦੇ ਰੁਖ

ਨ ਮੁੰਨਦ ਅਸਤ ਬਰ ਸੂਏ ਰਿਅਜ਼ਦਾਂਨਿ ਪਾਕ।
ਫੇਰ ਨਜ਼ਰ ਕਰੀ ਉੱਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਦੁਤੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਦੇ

ਨਸਸਤੰਦ ਬਰ ਰੋਦ ਲਬ ਗਾਜ਼ੀਰਾਂ।
ਬੈਠੇ ਹੋਏ ਥੇ ਉੱਪਰ ਕਿਨਾਰੇ ਦਰਿਆ ਦੇ ਛੀਂਬੇ।

ਨਜ਼ਰ ਕਰਦ ਸੰਦੂਕ ਦਰੀਆਂ ਰਵਾਂ। ੨੧॥
ਵੇਖਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੰਦੂਕ ਦੇ ਤਾਂਈ ਜਾਂਦਾ ਦਰਿਯਾ ਵਿਚ।

ਹਮੀ ਖ਼ਾਸਤ ਕਿ ਓਰਾ ਬਦਸਤ ਆਵਰੀਦ।
ਏਹੁ ਇੱਛਾ ਕੀਤੀ ਜੋ ਉਸਕੇ ਤਾਈ ਵਿੱਚ ਹਥਾਂ ਦੇ ਲੈ ਆਈਏ।

ਕਿ ਸੰਦੂਕ ਬਸਤਹ ਸ਼ਿਕਸਤ ਆਵਰੀਦ। ੨੨॥
ਕਿ ਸੰਦੂਕ ਬੰਨੇ ਹੋਏ ਦੇ ਤਾਂਈ ਤੋੜਨੇ ਵਿਚ ਲੈ ਆਈਏ।

ਬੁਬਾਜ਼ੂ ਬਕੋਸ਼ਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਅਜ਼ਾਂ।
ਜਦੋਂ ਸਾਥ ਹਥਾਂ ਦੀ ਮੇਹਨਤ ਨਾਲ ਪੁਜੇ।

ਬਦਸਤ ਦਰਾਮਦ ਮਤਾਏ ਗਿਰਾਂ। ੨੩॥
ਵਿੱਚ ਹਥ ਦੇ ਆਈ ਦੌਲਤ ਭਾਰੀ। (ਅਰਥਾਤ) ਸੰਦੂਕ।

ਸ਼ਿਕਸਤੰਦ ਮੁਹਰਸ਼ ਬਰਾਏ ਮਤਾਇ।
ਭੰਨੀ ਮੋਹਰ ਵਾਸਤੇ ਪਦਾਰਥ ਦੇ।

ਪਦੀਦ ਆਮਦਹ ਜ਼ਾਂ ਚੁ ਰਖ਼ਸ਼ਿੰਦਹ ਮਾਹ। ੨੪
ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਉਸ ਥਾਂ ਵਿਚੋਂ ਜੈਸੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਚਮਕਣੇ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਵ ਜ਼ਾਂ ਗਾਜ਼ਿਰਾਂ ਖ਼ਾਨਹ ਫ਼ਰਜ਼ੰਦ ਨੇਸਤ।
ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਧੋਬੀਆਂ ਦੇ ਘਰ ਲੜਕਾ ਜੋ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਖ਼ੁਦਾ ਮਨ ਪਿਸਰ ਦਾਦ ਈਂ ਹਮ ਬਸੇਸਤ। ੨੫॥
ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਹਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬੇਟਾ ਦਿਤਾ ਹੈ ਏਹ ਬਹੁਤ ਭਲਾ ਹੈ।

ਬਿਯਾਵੁਰਦ ਓਰਾ ਬਗੀਰਿ ਫ਼ਤ ਆਂ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ।
ਲਿਆਂਦਾ ਉਸ [illegible] ਲੜਕੇ ਦੇ ਤਾਂਈ ਅਤੇ ਲਿਆ ਉਸ ਫ਼ਕੀਰ ਦੇ ਤਾਂਈ।

ਸੁਕਰਨ ਕਰਦ ਅਜ਼ਦਾਂ ਨਿਯਾਜ਼ਮ ਅਗੀਕ੍ਰਾ॥੨੬
ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਧੰਨਬਾਦ ਕੀਤਾ ਜੋ ਬੇਅੰਤ ਹੈ।

ਕੁਨਦ ਪਰਵਰਿਸ਼ ਹਾਮੂ ਪਿਸਰ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾ।
ਕਰਦੇ ਹੈਂ ਪਾਲਨਾ ਉਸ ਕੀੜੇ ਤਾਂਈਂ ਜੈਸੇ ਬੇਟਾ ਆਪਣਾ ਅਜੀਜ਼ਾ।

ਬਫ਼ਜ਼ਲੇ ਖ਼ੁਦਾ ਕਿਬਲਾ ਕਾਬਾ ਕਰੀਮਾ।੨੭॥
ਸਾਥ ਆਦਰ ਕੀਤੀ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਿਬਲਾ ਕਾਬੇ ਵਾਲੇ ਦਾਤੇ ਦੇ।

ਚੁ ਬੂਗਜ਼ਸ਼ਤ ਬਰ ਵੈ ਦੁ ਸੇ ਸਾਲ ਮਾਹਾ।
ਜਦੋਂ ਗੁਜ਼ਰ ਗਏ ਉਪਰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਦੋ ਤਿੰਨ ਵਰ੍ਹੇ ਅਤੇ ਮਹੀਨੇ।

ਕਜ਼ੋ ਦੁਖ਼ਤਰੇ ਖ਼ਾਨਾ ਆਵਰਦ ਸ਼ਾਹਾ।੨੮॥
ਧੋਬੀ ਆਂਦੀ ਲੜਕੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਘਰ ਵਿੱਚ ਲੈ ਆਈ ਲੜਕੇ ਨੂੰ।

ਨਜ਼ਰ ਕਰਦ ਬਰ ਵੈ ਹੁਮਾਏ ਅਜ਼ੀਮਾ।
ਨਜ਼ਰ ਕੀਤੀ ਉੱਪਰ ਉਸ ਲੜਕੇ ਦੇ ਹੁਮਾ ਵੱਡੀ ਨੇ (ਅ:) ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਬੇਟੀ ਨੇ

ਬਯਾਦ ਆਮਦਸ਼ ਪਿਸਰ ਗਾਜ਼ਰ ਕਰੀਮਾ।੨੯
ਵਿੱਚ ਯਾਦ ਦੇ ਆਇਆ ਬੇਟਾ ਧੋਬੀ ਕਰੀਮ ਦਾ।

ਬਪੁਰਸੀਦ ਓਰਾ ਕਿ ਐ ਨੇਕ ਜ਼ਨ।
ਪੁੱਛਿਆ ਉਸ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਜੋ ਐ ਭਲੀਏ ਇਸਤ੍ਰੀਏ।

ਕੁਜਾ ਯਾਫ਼ਤੀ ਪਿਸਰ ਖ਼ਸ ਪੋਸ਼ ਤਨ।੩੦॥
ਕਿਥੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤੈਨੂੰ ਬੇਟਾ ਤੁੱਛ ਸੁਭਾਉ ਤੇ ਸੁਭ ਸਰੀਰ ਵਾਲਾ।

ਬਿਦਾਨੇਮ ਖ਼ਾਨੇਮ ਸ਼ਨਾਸੇਮ ਮਨਾ।
(ਦਿਲ ਵਿਚ ਕਿਹਾ) ਜੋ ਮੈਂ ਜਾਣਦੀ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਹੀ ਪਛਾਣਦੀ ਹਾਂ।

ਯਕੇ ਮਨ ਸ਼ਨਾਸੇਮ ਨ ਦੀਗਰ ਸੁਖ਼ਨਾ।੩੧॥
ਇਕ ਮੈਂ ਪਛਾਣਦੀ ਹਾਂ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ।

ਦ ਦੀਗਰ ਮਰਦਮ ਬਿਖ਼ਾਹਿਦ ਕਜ਼ੋ।
ਦੂਜੇ ਆਦਮੀ ਚਾਹਿਆ ਉਸਨੂੰ ਜੋ ਕਿਸ ਘਰ ਦੀ ਲੜਕੀ ਹੈ।

ਕਿ ਅਜ਼ ਖ਼ਾਨਏ ਗਾਜ਼ਰਾਂ ਅਸ ਅਜ਼ੋ।੩੨॥
ਮਲੂਮ ਕੀਤਾ ਜੋ ਧੋਬੀਆਂ ਦੇ ਘਰ ਦੀ ਹੈ ਲੜਕੀ ਜੋ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਸਾਥ ਲਿਆਈ ਸੀ

ਬਖ਼ਾਂਦੰਦ ਓਰਾ ਬਬਸਤੰਦ ਸਖ਼ਤਾ।
ਸਦਿਆ ਉਸ ਧੋਬੀ ਕੇ ਤਾਈ ਅਤੇ ਬੰਨਿਆ ਕਰੜਾ ਕਰਕੇ

ਬਿਪੁਰਸੀਦ ਓਰਾ ਕਿ ਐ ਨੇਕ ਬਖ਼ਤਾ। ੩੩॥
ਫੇਰ ਪੁਛਿਆ ਉਸ ਧੋਬੀ ਦੇ ਤਾਈ ਜੋ ਐ ਭਲੇ ਭਾਗਾਂਵਾਲੇ

ਬਗੋਯਮ ਤੁਰਾ ਹਮ ਚੁਨੀ ਯਾਫ਼ਤੇਮਾ।
ਧੋਬੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸਾਬਤ ਤੇਰੇ ਕਹਾਂ ਮੈਂ ਜੋ ਸਪ੍ਰਕਾਰ ਮੈਨੂੰ ਏਹ ਲੜਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ

ਨਮਾਯਮ ਬਤੋ ਹਾਲ ਚੂੰ ਸਾਖ਼ਤੇਮਾ। ੩੪॥ ਆਖੇ
ਦਿਖਲਾਵਾਂ ਮੈਂ ਸਾਬਤ ਤੇਰੇ ਹਾਲ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਮੈਨੇ

ਕਿ ਸਾਲੇ ਫ਼ਲਾਂ ਮਾਹ ਦਰ ਵਕਤ ਸ਼ਾਮਾ।
ਜੋ ਫਲਾਣੇ ਵਰਸ ਅਤੇ ਫਲਾਣੇ ਮਹੀਨੇ ਸੰਧਿਆ ਦੇ ਸਮੇ

ਕਿ ਈ ਕਾਰ ਰਾ ਕਰਦਹ ਅਮਨ ਤਮਾਮਾ। ੩੫॥
ਜੋ ਮੈ ਏਹ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਗਿਰਫ਼ਤੇਮ ਸੰਦੂਕ ਦਰ ਯਾ ਅਮੀਕਾ।
ਫੜਿਆ ਮੈਨੇ ਸੰਦੂਕ ਨੂੰ ਦਰਿਆ ਡੂੰਗੇ ਵਿਚੋ

ਯਕੇ ਦੁਰਤ ਜੋ ਯਾਫ਼ਤਮ ਈ ਅਕੀਕਾ। ੩੬॥
ਇਕੁ ਇਸ ਦੇ ਢਬ ਵਿਚੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਮੈਨੂੰ ਹਕੀਕ

ਬਦੀਦੰਦ ਗੌਹਰ ਗਿਰਿਫ਼ਤੰਦ ਜ਼ਾਂ।
ਦੇਖਿਆ ਮੋਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਧੋਬੀ ਸੇ ਲੈ ਕੇ

ਸ਼ਨਾਸੰਦ ਕਿ ਈ ਪਿਸਰ ਹਸਤ ਆਂ ਹੁਮਾਂ। ੩੭॥
ਪਛਾਣਿਆਂ ਜੋ ਏਹੁ ਪੁਤ੍ਰ ਉਹ ਹੈ ਮੇਰਾ ਹੈ ਹੁਮਾਨੇ

ਬਰੋ ਤਾਜ਼ਹ ਸ਼ੁਦ ਸ਼ੀਰ ਪਿਸਤਾਨ ਅਜ਼ੋ।
ਉਸ ਦੇ ਜਿੰਮਿਆਂ ਆਇਆ ਦੁਧ ਥਣਿਆਂ ਵਿਚੋ

ਬਿਜ਼ਦ ਸੀਨਹ ਖ਼ੁਦ ਹਰਦੋ ਦਸਤਾਂ ਅਜ਼ੋ। ੩੮
ਮਾਰੇ ਛਾਤੀ ਆਪਣੀ ਉਪਰ ਦੋਨੋ ਹਥ ਹੁਮਾਂਨੇ

ਸ਼ਨਾਸੰਦ ਅਜ਼ੋ ਹਰਦੋ ਲਬ ਬਰ ਕੁਸ਼ਾਦਾ।
ਪਛਾਣਿਆ ਜੋ ਉਸ ਬਾਲਕ ਦੇ ਦੋਨੋ ਹੋਠ ਖੁਲ੍ਹੇ ਗਏ ਹੈ

ਕਿ ਜ਼ਾਹਰ ਨ ਕਰਦਸ਼ ਦਿਲ ਅੰਦਰ ਨਿਹਾਦ ॥੩੯॥
ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਨਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਏਹ ਭੇਦ ਦਿਲ ਵਿਚ ਹੀ ਰੱਖਿਆ

ਦਿਗਰ ਰੋਜ਼ ਰਫ਼ਤੰਦ ਨੌਜਹ ਫ਼ਲਾਂ ॥
ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਗਈ ਇਸਦੀ ਪੇਸ਼ੀ ਫਲਾਨੇ ਦੀ ॥

ਮਰਾ ਖ਼ਾਬ ਦਾਦਹ ਬਜ਼ੁਰਗੇ ਹੁਮਾ ॥੪੦॥
ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਬੁਜ਼ਰਗ ਨੇ ਉਸ ਵੇਲੇ

ਤੁਰਾ ਮਨ ਕਿ ਫ਼ਰਜ਼ੰਦ ਬਖ਼ਸ਼ੀਦਹ ਅਮ ॥
ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ ਜੋ ਹਮਨੇ ਬੇਟਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ

ਚਰਾਗੇ ਕਿ ਆਂਰਾ ਦਰਖ਼ਸ਼ੀਦਹ ਅਮ ॥੪੧॥
ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕੈ ਆਦਾ ਏਹ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੈ
ਦੀਵਾ ਕੈ ਆਦਾ

ਜ਼ਿ ਗੰਜੋ ਜ਼ਰੋ ਜੌਹਰੋ ਤਖ਼ਤ ਦਾਦ ॥
ਅਤੇ ਸੋਨੇ ਸੇ ਅਤੇ ਮੋਤੀਆਂ ਸੇਂ ਅਤੇ ਸਿੰਘਾਸਨ
ਖ਼ਜ਼ਾਨੇ ਸੇ

ਵਜ਼ਾਂ ਪਿਸਰ ਰਾ ਖ਼ਾਨਹ ਖ਼ੁਦ ਨਿਹਾਦ ॥੪੨॥
ਅਤੇ ਉਸ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਅਪਣੇ ਘਰ ਵਿਚ ਰੱਖਿਆ

ਬਗੁਫ਼ਤਸ਼ ਕਿ ਈਂ ਰਾ ਮਨ ਦਰਯਾਫ਼ਤਮ ॥
ਇਸ ਲੜਕੇ ਦੇ ਤਾਈਂ ਮੈਂ ਨੇ ਢੂੰਡਿਆ ਸੋ ਪਾਇਆ ਹੈ
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਜੋ

ਕਿ ਦਾਰਾ ਬਨਾਮਸ਼ ਅਜ਼ੋ ਸਾਖ਼ਤਮ ॥੪੩॥
ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਮੈਂ ਇਸਦਾ ਨਾਮ ਦਾਰਾ ਰੱਖਿਆ

ਕਿ ਸ਼ਾਹੀ ਜਹਾਂ ਰਾ ਬਦੋ ਮੇ ਦਿਹਮ ॥
ਜੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਕੇ ਤਾਈਂ ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ

ਵਜ਼ਾਂ ਤਾਜ ਇਕਬਾਲ ਬਰਸਰ ਨਿਹਮ ॥੪੪॥
ਇਸਦੇ ਸਿਰ ਉਪ ਰਖਦੀਗਾਂ ਮੈਂ
ਅਤੇ ਮੁਕਟ ਭਾਗਾਂ ਦਾ

ਮਰਾ ਖ਼ੁਸ਼ਤਰ ਆਮਦ ਅਜ਼ਾਂ ਸੂਰਤਸ਼ ॥
ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਭਲੀ ਪਸੰਦ ਆਈ ਹੈ ਸੂਰਤ ਇਸਦੀ

ਕਿ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ ਅਸਤ ਖ਼ੁਸ਼ ਸੂਰਤਸ਼ ॥੪੫॥
ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲਾ ਰੂਪ ਹੈ ਅਤੇ ਭਲੀ ਸੂਰਤ ਹੈ ਇਸਦੀ ॥

ਕਿ ਅਜ ਸਾਹ ਓ ਚੂੰ ਖਬਰ ਯਾਫਤਸਾ।
ਜੋ ਬਾਦਸਾਹੀ ਜੋ ਉਸਨੇ ਜਦੋਂ ਖਬਰ ਪਾਈ।

ਕਿ ਦਾਰਾਬ ਨਾਮਸ ਮੁਕਰਰਾਂ ਨੁਮੂਦਸਾ।੪੬।
ਜੋ ਦਾਰਾਬ ਨਾਮ ਉਸਦਾ ਮੁਕਰਰ ਹੋਇਆ।

ਅਜਾਂ ਸੇਰ ਮਰਦ ਸਾਹ ਦਾਰਾਇ ਦੀਨਾਂ।
ਉਸੀ ਸੇਰਦੀ ਉਲਾਦ ਜੋ ਹੋਇਆ ਹੈ ਦਾਰਾ ਧਰਮ ਵਾਲਾ (ਅਰਥਾਤ) ਦਾਰਾ ਜੋ ਫਰਜੰਦ ਸਾਹਜਹਾਨ ਦਾ ਗਿਣਦੇ ਹੈ ਉਸੀ ਕਾ ਬੇਟਾ ਹੈ।

ਹਕੀਕਤ ਸਨਾਸ ਅਸਤ ਐਨੁਲ ਯਕੀਨਾ।੪੭।
ਹਕੀਕਤਾਂ ਦੇ ਪਛਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈਸੀ ਅਤੇ ਪੂਰੀ ਪਰਤੀਤ ਵਾਲਾ ਹੈਸੀ।

ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਯਾ ਸਾਗਰੇ ਸੁਰਖ ਫਾਮ।
ਦੇਹ ਐ ਸੁਖਦਈਆ ਪਿਆਲਾ ਲਾਲ ਰੰਗ ਵਾਲਾ।

ਕਿ ਮਾਰਾ ਬਕਾਰ ਅਸਤ ਵਕਤੇ ਮੁਦਾਮ।੪੮।
ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਹਰ ਵੇਲੇ।

ਬਿਦਿਹ ਪਿਆਲਹ ਫੇਰੋਜਹ ਰੰਗੀਨ ਰੰਗ।
ਦੇਹ ਪਿਆਲਾ ਫੀਰੋਜੇ ਦੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾ ਰੰਗਿਆ ਹੋਇਆ।

ਕਿ ਮਾਰਾ ਖੁਸ ਆਮਦ ਬਸੇ ਵਕਤ ਜੰਗ।੪੯।
ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਭਲਾ ਆਇਆ ਹੈ ਮਤਲਬ ਕਰਕੇ ਵੇਲੇ ਲੜਾਈ ਦੇ। (ਹੇ ਔਰੰਗੇ) ਤੂੰ ਬਿਚਾਰਕੇ ਦੇਖ ਤੁਸੀ ਕੀਦੀ ਉਲਾਦ ਹੋ ਫੇਰ ਐਡਾ ਗਰਬ ਕਿਉਂ ਕਰਦੇ ਹੋ ਅਗਾ ਪਿਛਾ ਦੇਖੋ ਤੁਸਾਡੇ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਕੀ ਵਰਤਾਰਾ ਹੈ ਈਰਾਨ ਵਿਚ ਤਾਂ ਬੇਟੀ ਨਾਲ ਬੀ ਸਾਦੀ ਕਰਲੈਂਦੇ ਹੈਨ - ਜਿਸਨੂੰ ਭੁਲ ਹੋਵੇ ਉਨਾਂ ਦੀ ਤਵਾਰੀਖ ਦੇਖ ਲਵੋ।

ਹਿਕਾਯਤ ਬਾਰਵੀ ਚਲੀ

ੴ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ।

ਖੁਦਾਵੰਦ ਬਖਸਿੰਦ ਏ ਦਿਲ ਕਰਾਰ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਬਖਸੀਸ ਦਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਅਰਾਮ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ।

ਰਜਾ ਬਖਸ ਰੋਜੀ ਦਿਹੋ ਨਉ ਬਹਾਰ।੧।
ਖੁਸੀ ਦੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਰਿਜਕ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਫੁਲਤਾ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਨਵੀਨ ਬਹਾਰ ਦੀ।

ਕਿ ਮੀਰ ਅਸਤ ਪੀਰ ਅਸਤੁ ਹਰਦੋ ਜਹਾਂ ।
ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੈ ਪੀਰਾਂ ਫ਼ੀਨਤਾਂ (ਅ:) ਬ੍ਰਿਧ ਸੇ ਬ੍ਰਿਧ ਹੈ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਦਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ।
ਖੁਦਾਵੰਦ ਬਖਸ਼ਿੰਦਹ ਹਰ ਜਕ ਅਮਾਂ । ੨ ।।
(ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਸਾਹਿਬ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਕਰਨੇਵਾਲਾ ਹੈ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸੁਖ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ।
ਹਿਕਾਯਤ ਸ਼ੁਨੀਦੇਮ ਸ਼ਾਹੇ ਅਜ਼ੀਮਾ ।
(ਸਾਹਿਬ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਂ) ਕਥਾ ਸੁਣੀ ਹੈ ਹਮਨੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਅਜ਼ੀਮ ਦੀਆ
ਕਿ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ ਅਸਤ ਸਾਹਿਬ ਕਰੀਮਾ । ੩
ਜੋ ਰੂਪ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਹਿਬ ਦਾਤ ਦਾ ਹੈ । (ਅ:) ਮਾਲਕ ਹੈ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਦਾ ।
ਕਿ ਸੂਰਤ ਜਮਾਲ ਅਸਤੁ ਹੁਸਨਲ ਤਮਾਮਾ ।
ਜੋ ਸਰੀਰ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰੂਪ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਪੂਰਣ ਹੈ ।
ਹਮੇ ਰੋਜ਼ ਅਸਾਇਸ਼ ਰੋਦ ਜਾਮਾ । ੪ ।।
ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿਣੇਵਾਲਾ ਰਾਗ ਅਤੇ ਪਿਆਲੇ ਸੇ ।
ਕਿ ਸਰਹੰਗ ਦਾਨਸ਼ ਜਿ ਫ਼ਰਜ਼ਾਨਗੀ ।
ਜੋ ਸੂਰਮਾ ਹੈ ਅਕਲ ਸੇ ਅਤੇ ਬੁਧੀ ਸੇ ।
ਕਿ ਅਜ਼ ਮਸਲਹਤ ਮੌਜ ਮਰਦਾਨਗੀ । ੫ ।।
ਜੋ ਭੁਲਿਆਈ ਸੇ ਲਹਿਰਾਂ ਸੂਰਮਤ ਦੀਆਂ 'ਮਾਰ ਦਾ ਸੀ ।
ਦੁਜਾਂ ਬਾਨੂਏ ਹਮਚੁ ਮਾਹੇ ਜਵਾਂ ।
ਉਸਦੀ ਇਕ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੀ ਜੈਸਾ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਪੂਰਨਮਾਸ਼ੀ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ।
ਕਿ ਕੁਰਬਾਂ ਸ਼ਵਦ ਹਰ ਕਸੇ ਨਾਜ਼ਦਾਂ । ੬ ।।
ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਉਸ ਉਪਰੋਂ ਵਾਰਨੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਸਭ ਕੋਈ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪਵਾਲਾ ।
ਕਿ ਖ਼ੁਸ਼ਰੰਗ ਖ਼ੁਸ਼ਖੋਇ ਓ ਖ਼ੁਸ਼ ਜਮਾਲਾ ।
ਕਿਉਂ ਜੋ ਭਲਾ ਰੰਗ ਅਤੇ ਭਲਾ ਸੁਭਾਉ ਉਸਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਭਲਾ ਰੂਪ ।
ਖ਼ੁਸ਼ ਆਵਾਜ਼ ਖ਼ੁਸ਼ ਖ਼ਾਰਗੀ ਖ਼ੁਸ਼ ਖ਼ਿਆਲਾ । ੭ ।।
ਭਲੀ ਬੋਲੀ ਅਤੇ ਭਲੀ ਚਾਲ ਅਤੇ ਭਲਾ ਖਿਆਲ ਸੀ ਉਸਦਾ ।
ਬਦੀਦਨ ਕਿ ਖ਼ੁਸ਼ ਖੋਇ ਖ਼ੂਬੀ ਜਹਾਂ ।
ਸਭ ਵੇਖਣੇ ਦੇ ਜੋ ਭਲੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਭਲਿਆਈ ਵਾਲੀ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਥੀ

ਜਿ ਹਰਫਤ ਕਰਦਨ ਖ਼ੁਸ਼ੋਖ਼ੁਸ਼ ਜ਼ਬਾਂ। ੮॥
ਜਦੋ ਬੋਲਣਾ ਕਰਦੀ ਜੀ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਸੁਭ ਬੋਲ ਦੀਜੀ ਰਸਨਾ
ਦੁ ਪਿਸਰਸ ਅਜ਼ਾਂ ਬੂਦ ਚੂੰ ਸਮਸ ਸੁਮਾਹਾ।
ਜੋ ਪੁਤ੍ਰ ਉਸਦੇ ਥੇ ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਹੁੰਦੇ ਹੈ
ਕਿ ਰੌਸ਼ਨ ਤਬੀਯਤ ਹਕੀਕਤ ਗਵਾਹਾ। ੯॥
ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲਾ ਦਿਲ ਥਾ ਉਨਕਾ ਅਤੇ ਹਕੀਕਤ ਦੇ ਜਾਨਣੇ ਵਾਲੇ
ਕਿ ਗੁਸਤਾਖ ਦਸਤ ਅਸਤ ਚਾਲਾਕ ਜੰਗਾ।
ਜੋ ਹਥ ਦੇ ਦਲੇਰ ਹੈਸਨ ਅਤੇ ਚਾਲਾਕ ਹੈਸਨ ਜੁਧ ਵਿਚ
ਬਵਕਤੇ ਤਰਦੱਦ ਚੁ ਸ਼ੇਰੇ ਨਿਹੰਗਾ। ੧੦॥
ਵੇਲੇ ਜੁਧ ਦੇ ਜੈਸੇ ਸ਼ੇਰ ਅਤੇ ਸੀਸਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਐਸੇ ਸੂਰਮੇ
ਦੁ ਪੀਲ ਅਫਕਨੋ ਹਮ ਚੁ ਸ਼ੇਰ ਅਫਕਨ ਅਸਤ।
ਦੋਨੋ ਹੀ ਹਾਥੀ ਨੂੰ ਜਿਤਣੇ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਜੈਸੇ ਸ਼ੇਰ ਨੂੰ ਜਿਤਣੇ ਵਾਲੇ
ਬਵਕਤੇ ਵਗਾਂ ਸ਼ੇਰ ਰੋਈ ਤਨ ਅਸਤ। ੧੧॥ ਦੋਨੋ
ਵੇਲੇ ਜੁਧ ਦੇ ਸ਼ੇਰ ਖ਼ੁਲਾ ਦੀ ਜੰਜੀਰ ਵਾਲੇ ਹੈਸਾ।
ਯਕੇ ਖ਼ੂਬਰੋ ਓ ਦਿਗਰ ਤਨ ਚੁ ਸੀਮਾ।
ਇਕ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਦੂਸਰਾ ਚਾਂਦੀ ਜੈਸੇ ਸਰੀਰ ਵਾਲਾ
ਦੁ ਸੂਰਤ ਸਜ਼ਾਵਾਰ ਆਜ਼ਮ ਅਜ਼ੀਮਾ। ੧੨॥
ਦੋਨੋ ਹੀ ਜੁਵਾ ਅਵਸਥਾ ਦੇਖਣੇ ਜੋਗ ਅਤੇ ਵਡੇ ਸੇ ਵਡੇ
ਫ਼ਜਾਂ ਮਾਦਰੇ ਬਰਕਸ਼ ਆਸ਼ੁਫਤਹ ਗਸ਼ਤਾ।
ਉਨਾ ਦੀ ਮਾਈ ਉਪ੍ਰ ਕਿਸੀ ਆਦਮੀ ਦੇ ਮੋਹਤੀ ਹੋ ਗਈ
ਚੁ ਮਰਦ ਅਸਤ ਗੁਲ ਹਮ ਚੁਨੀ ਗੁਲਪਰਸਤਾ। ੧੩॥ ਐਈ
ਓਹ ਪੁਰਖ ਭੀ ਕਿਆ ਫੁਲ ਜੈਸਾ ਸੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਐਸੇ ਨੂੰ ਫੁਲ ਭੀ ਪੂਜਦੇ ਹੈ
ਸ਼ਬੰਗਾਹ ਦੁਰਖ਼ਾਬ ਗਾਹ ਆਮਦੀਂਦਾ।
ਰਾਤ ਦੇ ਵੇਲੇ ਜਦੋ ਸੌਣੇ ਦੇ ਵਾਸਤੇ ਪਲੰਘਾਂ ਉਪ੍ਰ ਆਏ
ਕਿ ਜ਼ੋਰਾਆਵਰਾਂ ਦਰ ਨਿਗਾਹ ਆਮਦੀਂਦਾ। ੧੪
ਜੋ ਬਲਵਾਨ ਵਿਚ ਦੇਖਣੇ ਦੇ ਆਏ

ਬੁਖਾਦੀਂਦ ਪਸ ਪੋਸ ਖ਼ੁਰਦੇ ਕਲਾਂ।
ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਖਾਧਿਆ ਅਗੇ ਪਿਛੇ ਦੋਨਾਂ ਬੇਟਿਆਂ ਨੂੰ

ਓ ਰੋਦ ਰਾਮਸ ਗਿਰਾਂ ਰਾਹੂਮਾਂ।੧੫॥
ਸ਼ਰਾਬ ਅਤੇ ਰਾਗ ਦੋਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਤਾਈ ਮਸਤ ਕੀਤਾ

ਕਿ ਦਾਨਿਸਤ ਕਿ ਅਜ਼ ਮਸਤੀ ਅਸ ਮਸਤ ਗਸਤਾ।
ਜਾਣਿਆ ਉਨਾਂ ਦੀ ਮਾਨੇ ਜੋ ਮਸਤੀ ਸ਼ਰਾਬ ਸੇ ਓਹ ਮਸਤ ਹੋਗਏ ਹੈਂ

ਬਿਜ਼ਦ ਤੇਗ ਖ਼ੁਦ ਦਸਤ ਹਰਦੋ ਸਿਕਸਤਾ।੧੬॥
ਉਨਾਂ ਦੀ ਮਾਨੇ ਮਾਰੀ ਤਲਵਾਰ ਆਪਣੇ ਹਥ ਨਾਲ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਸਿਟਿਆ

ਬਿਜ਼ਦ ਹਰਦੋ ਦਸਤਸ ਸਰੇ ਖ਼ੇਸ ਜ਼ੋਰਾ।
ਅਤੇ ਫੇਰ ਮਾਰੇ ਦੋਨੋ ਹਥ ਆਪਣੇ ਸਿਰ ਉਪਰ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ

ਬਜ਼ੁੰਬਸ ਦਰਾਮਦ ਬੁਕਰਦੰਦ ਸ਼ੋਰਾ।੧੭॥
ਟਪਣ ਲਗੀ ਅਤੇ ਰੌਲਾ ਪਾਕੇ ਸ਼ੋਰ ਕੀਤਾ

ਬਗੋਯਦ ਕਿ ਏ ਮੁਸਲਮਾਨਾ ਨ ਪਾਕਾ।
ਆਖਦੀ ਹੈ ਜੋ ਏ ਮੁਸਲਮਾਨੋ ਅਪਵਿਤ੍ਰੋ

ਚਿਰਾਂ ਚੂੰ ਕਿ ਕੁਸਤੀ ਅਜ਼ੀ ਜਾਮਹ ਚਾਕਾ।੧੮॥
ਕਿਆ ਹੂਆ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮਾਰੇ ਇਨਾ ਦੇ ਕਪੜੇ ਫਾਟੇ ਕਹੁ ਤੂੰ

ਬਖ਼ੁਰਦੰਦ ਮੈ ਹਰਦੋ ਆਂ ਗਸ਼ਤ ਮਸਤਾ।
ਪੀਤੀ ਸ਼ਰਾਬ ਦੋਹਾਨੇ ਅਤੇ ਮਸਤ ਹੋਏ

ਗਿਰਫ਼ਤੰਦ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਪੋਲਾਦ ਦਸਤਾ।੧੯॥
ਫੜੀ ਫੁਲਾਦੀ ਤਲਵਾਰ ਵਿਚ ਹਥ ਦੇ

॥੧੩॥ ਕਿ ਈਰਾ ਬਿਜ਼ਦ ਆਂ ਬ ਈਹਾਂ ਜ਼ਦੰਦਾ।
ਜੋ ਇਸ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਤਾਈ ਮਾਰਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਤਾਈ ਮਾਰਿਆ

ਬਦੀਦਹ ਮਰਾ ਹਰਦੂ ਈ ਕੁਸਤਹ ਅੰਦਾ।੨੦॥
ਮੇਰੇ ਨੇਤ੍ਰਾਂ ਦੇ ਸਾਮਣੇ ਏਹ ਦੋਨੋ ਹੀ ਮੋਏ ਹੈ

ਦਰੇਗ਼ਾ ਮਰਾ ਜਾਂ ਜ਼ਿਮੀ ਹਮ ਨ ਦਾਦਾ।
ਅਫਸੋਸ ਹੈ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਨੇ ਭੀ ਵੇਹਲ ਨਹੀ ਦਿਤਾ

ਨ ਦਹਲੀਜ ਦੋਜਖ਼ ਮਰਾ ਰਾਹ ਕੁਸਾਦਾ ॥ ੨੧ ॥
ਨਾ ਨਰਕ ਦੇ ਦਰਵਾਜੇ ਨੇ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਰਸਤਾ ਦਿੱਤਾ ।

ਦੁ ਚਸਮੇ ਮਰਾ ਬੀਂ ਚਿ ਗਰਦੀਦ ਬੀਂ ।
ਦੋਹਾਂ ਨੇਤ੍ਰਾ ਮੇਰਿਆਂ ਦੇ ਦੇਖਦੇ ਦੇਖਦੇ ਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ।

ਕਿ ਈਂ ਦੀਦਹ ਖ਼ੂੰਨਿ ਈਂ ਦੀਦ ਬੀਂ ॥ ੨੨ ॥
ਜੋ ਇਨਾ ਨੇਤ੍ਰਾ ਨੇ ਐਂ ਖੂਨਿ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ।

ਬਿਹਜ਼ ਮਨ ਤੁਨੇ ਤਰਕ ਦੁਨੀਆਂ ਕਨਮ ।
ਭਲੀ ਹੈ ਏ ਬਾਤ ਮੈਨੂੰ ਛਡਣਾ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾਰੀ ਦਾ ਕਰਾਮੇ ।

ਫਕੀਰੇ ਸੁਦਮ ਮੁਲਕ ਚੀਂ ਮੇਰਵਮ ॥ ੨੩ ॥
ਅਤੀਤ ਹੋਵਾਂ ਮੈਂ ਅਤੇ ਚੀਨ ਦੇ ਮੁਲਖ ਨੂੰ ਤੁਰ ਜਾਵਾਂ ਮੈਂ ।

ਬਗੁਫਤ ਈਂ ਸੁਖਨ ਰਾ ਕੁਨਦ ਜਾਮਹ ਚਾਕ ।
ਕਹਾ ਇਸ ਬਾਤ ਕੇ ਤਾਂਈ ਅਤੇ ਕਪੜੇ ਫਾੜਦੀ ਹੈ ।

ਰਵਾਂ ਸੁਦ ਸੂਏ ਦਸਤ ਖਤ ਚਾਕ ਚਾਕ ॥ ੨੪ ॥
ਤੁਰ ਗਈ ਤਰਫ਼ ਬਣ ਦੀ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਘਾਉ ਕੀਤੇ ਬਾਉ ਬਾਉ ।

ਕਿ ਓ ਜਾ ਬਦੀਦ ਖ਼ੁਸ ਖਾਬਗਾਹ ।
ਜੋ ਉਸਨੇ ਉਸ ਜਾਗਾ ਭਲੀ ਸੁੰਦਰ ਅਸਬਾਬ ਦੇਖਿਆ ।

ਨਸਸਤਹ ਅਸਤ ਬਰ ਗਾਉ ਬਾਜਨ ਚਮਾਹ ।
ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਉਪਰ ਬੈਲ ਦੇ ਸਿਵਜੀ ਸਾਥ ਪਾਰਬਤੀ ਦੇ [illegible] ੨੫

ਬਪੁਰਸੀਦ ਓਰਾ ਕਿ ਏ ਨੇਕ ਜਨ । ਰੌਦ੍ਰਮਾਦੀ ਮਸਤਕ
ਸਿਵਜੀ ਨੇ ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਤਾਈ ਪੁਛਿਆ ਜੋ ਏ ਭਲੀ ਲੋਕਾ ।

ਹੁਮਾਊਂ ਦਰਖ਼ਤੇ ਚੁ ਸਰਵੇ ਚਮਨ ॥ ੨੬ ॥
ਸੁੰਦਰ ਬਿਰਛ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਜੈਸੇ ਸਰੂ ਬਾਗ ਮੇਂ ਸੁੰਦਰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਐਸੇ ਸੋਭ

ਕਿ ਹੂਰੇ ਪਰੀ ਤੋ ਚੁ ਨੂਰੇ ਜਹਾਂ । ਤੂੰ ਪਾਵਤੀ ਹੈਂ ।
ਕਿਆ ਤੂੰ ਅਪਛਰਾ ਹੈ ਅਥਵਾ ਪਰੀ ਹੈ ਕਿਆ ਤੂੰ ਸੂਰਜ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ

ਕਿ ਮਾਹੇ ਫਲਕ ਆਫਤਾਬੇ ਯਮਾਂ ॥ ੨੭ ॥
ਕਿਆ ਤੂੰ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਅਕਾਸ ਦਾ ਹੈ ਅਥਵਾ ਸੂਰਜ ਯਮਨ ਵਲਾਇਤ ਦਾ ਹੈ ।

ਨੇ ਹੂਰੇ ਪਰੀ ਆਮ ਨੇ ਨੂਰੇ ਜਹਾਂ।
ਨਾਮੇ ਅਪਛਰਾਂ ਹਾਂ ਨਾਮੇ ਪਰੀ ਹਾਂ ਨਾਮੇ ਸੂਰਜ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹਾਂ।
ਮਨਾਮ ਦੁਖਤਰੇ ਸ਼ਾਹ ਜਾਂ ਬਿਲਾਸਤਾਂ। ੨੮॥
ਮੈਂ ਹਾਂ ਬੇਟੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਾ ਬਲਖ਼ਸਤਾਨ ਵਾਲੇ ਦੀ।
ਬ ਪੁਰਸਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਪਰਸਤਸ ਨਮੂਦਾ।
ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਪੁਛ ਕੇ ਜਾਣਿਆ ਤਾ ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਵਜੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕੀਤੀ
ਬ ਨਿਜ਼ਦਸ਼ ਜ਼ੁਬਾਂ ਰਾ ਬ ਫ਼ੁਰਸਤ ਕਸੂਦਾ। ੨੯॥
ਪਾਸ ਜਾਕੇ ਸ਼ਿਵਜੀ ਦੇ ਅਧੀਨਗੀ ਨਾਲ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ।
ਬਦੀਦਨ ਤੁਰਾ ਮਨ ਬਸ ਆਜ਼ੁਰਦਹ ਆਮ।
ਸ਼ਿਵਜੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ ਦੇਖਕੇ ਮੈ ਅਤ ਸੋਕ ਕਰਕੇ ਦੁਖੀ ਹੋਇਆ ਹਾਂ
ਬਗੋਈ ਤੂ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਬਖ਼ਸ਼ੀਦਹ ਆਮ। ੩੦॥
ਤੂੰ ਜੋ ਚੀਜ਼ ਕਹੇਂ ਮੈ ਤੈਨੂੰ ਦਿਤੀ ਹੈ।
ਬਗੁਫ਼ਤਾ ਕਿ ਪੀਰੀ ਜਵਾਂ ਮੇ ਸ਼ਵਮ।
ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਮੈ ਬੁਢੀ ਸੇ ਜਵਾਨ ਹੋ ਜਾਵਾਂ।
ਬ ਮੁਲਕੇ ਹਮਾਂ ਯਾਰ ਮਨ ਮੇ ਰਵਮ। ੩੧॥
ਵਿਚ ਮੁਲਕ ਉਸੀ ਪਿਆਰੇ ਆਪਣੇ ਦੇ ਜਾਵਾਂ ਮੈ।
ਬ ਦਾਨਸਤ ਦਾਨੀ ਦਿਗਰ ਈਂ ਦਫ਼ਾ।
ਸ਼ਿਵਜੀ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਤੂੰ ਜਾਣ ਜੇ ਕਰ ਏਹੋ ਭਲਿਆਈ।
ਬ ਯਾਦ ਆਮਦਸ਼ ਬਦ ਤਰੀ ਬੇਵਫ਼ਾ। ੩੨॥
ਵਿਚ ਯਾਦ ਗੀਰੀ ਤੇਰੀ ਦੇ ਆਇਆ ਬਹੁਤ ਬੇਵਫ਼ਾਈ ਕੀਆ।
ਦਰਾਂ ਜਾ ਬਿਆਮਦ ਬਗੀਰਦੇ ਚੁ ਚਾਹ।
ਉਥੇ ਵਰ ਲੈਕੇ ਆਈ ਜਦੋਂ ਖੂਹੇ ਪਾਸ।
ਕਜਾਂ ਜਾਏ ਜ਼ੋ ਬੂਦਨ ਖ਼ਬੀਰ ਗਾਹ। ੩੩॥
ਜਿਥਾ ਉਸਦੇ ਯਾਰ ਦੀ ਸ਼ਕਾਰਗਾਹ ਥੀ।
ਬਸੇਰੇ ਦਿਗਰ ਰੋਜ਼ ਆਮਦ ਸ਼ਿਕਾਰ।
ਵਾਸਤੇ ਸੈਲ ਦੇ ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਉਸਦਾ ਯਾਰ ਆਇਆ।

ਚੂੰ ਮਿਨਕਾਲ ਅਜ਼ ਬਾਸਏ ਨੌ ਬਹਾਰਾ। ੩੪॥
ਜੈਸੇ ਲਾਲ ਚੁੰਜਾਂ ਵਾਲੇ ਬਾਸੇ ਨਵੀਨ ਬਹਾਰ ਵਾਲੇ।
ਕਿ ਬਰਖ਼ਾਸਤ ਪੇਸ਼ਸ ਗ਼ਰਾਵ ਜੁਨੇ ਅਜ਼ੀਮਾ।
ਜੋ ਉਨਿਆਂ ਅਗੋ ਉਸਦੇ ਬਾਰਾਂ ਸਿੰਙਾਂ ਭਾਰੀ।
ਰਵਾਂ ਕਰਦ ਅਸਪ ਹਮਚੁ ਬਾਦੇ ਨਸੀਮਾ। ੩੫॥
ਛਡਿਆ ਘੋੜਾ ਉਸਨੇ ਉਸਦੇ ਪਿਛੇ ਜੈਸੇ ਪਉਣ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।
ਬਸੇ ਦੂਰ ਗਸ਼ਤਸ਼ ਨ ਮਾਂਦਹ ਦਿਗਰ।
ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਚਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਪਾਸ ਨ ਰਹਾ।
ਨ ਆਬੇ ਨ ਤੋਸ਼ਹ ਨ ਅਜ਼ ਖ਼ੁਦ ਖ਼ਬਰ। ੩੬॥
ਨ ਉਸ ਪਾਸ ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਨਾ ਖਾਣ ਦੀ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਨਾ ਆਪਣੀ ਉਸਨੂੰ ਖ਼ਬਰ ਰਹੀ।
ਦਰਾਂ ਓ ਸਵਦ ਬਾਤਨੇ ਨਉ ਜਵਾਂ।
ਬੀਚ ਓਸ ਜਾਗਾ ਦੇ ਰਹਦੀ ਹੈ ਭਲੇ ਸਰੀਰ ਵਾਲੀ ਨਵੀਨ ਜੋਬਨ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ।
ਨ ਹੂਰੇ ਪਰੀ ਆਫ਼ਤਾਬੇ ਜਹਾਂ। ੩੭॥
ਨਾ ਐਸੀ ਅਪਛਰਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ ਸੂਰਜ ਐਸਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
ਬਦੀਦਨ ਵਜਾਂ ਸ਼ਾਹ ਆਸ਼ੁਫ਼ਤਹ ਗਸ਼ਤ।
ਸਾਥ ਦੇਖਣੇ ਉਸਕੇ ਸੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਮੋਹਤ ਹੋਗਿਆ।
ਕਿ ਅਜ਼ ਖ਼ੁਦ ਬੇਖ਼ਬਰ ਰਫ਼ਤ ਵ ਅਜ਼ ਹੋਸ਼ ਦਸਤ। ੩੮
ਕਿਉਂ ਜੋ ਆਪੇ ਤੇ ਸੇ ਖ਼ਬਰ ਨਾ ਰਹੀ ਅਤੇ ਹੋਸ਼ ਹਥ ਤੇ ਚਲੀ ਗਈ।
ਕਿ ਕਸਮੇ ਖ਼ੁਦਾ ਮਨ ਤੁਰਾ ਮੇ ਕੁਨਮਾ।
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕਿਹਾ ਮੈ ਸੁਗੰਧ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਤੇ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਤੂੰ ਰਰ।
ਕਿ ਅਜ਼ ਜਾਨ ਜਾਨੀ ਤੁ ਬਰਤਰ ਕੁਨਮਾ। ੩੯
ਜੋ ਤੂੰ ਜਾਨ ਸੇ ਪਿਆਰੀ ਹੈ ਤੈਨੂੰ ਅਤੇ ਮੈ ਤੈਨੂੰ ਪਟਰਾਣੀ ਕਰੂੰਗਾ।
ਉਜ਼ਰ ਕਰਦ ਓ ਚੂੰ ਦੂ ਸੇ ਚਾਰ ਬਾਰ।
ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਦੋ ਤਿੰਨ ਚਾਰ ਵੇਰੀ ਮੋੜ ਕੀਤਾ।
ਹਮ ਆਖ਼ਰ ਬਗੁਫ਼ਤਨ ਵਜ਼ਾਂ ਕਰਦ ਕਾਰ। ੪੦॥
ਭੀ ਓੜਕ ਨੂੰ ਸਾਥ ਕਹਣੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਓਹੀ ਕੰਮ ਕੀਤਾ।

ਬਬੀਂ ਗਰਦਸੇ ਬੇਵਫਾਈ ਜ਼ਮਾਨਾ॥
ਵੇਖ ਫਿਰਨਾ ਬੇਵਫਾਈ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ ਨੂੰ

ਕਿ ਖੂੰਨੇ ਸਤਾਦਸ ਨਮਾਦਸ ਨਿਸਾਂਨਾ॥ ੪੧॥
ਜੋ ਖੂੰਨ ਉਸ ਊਪਰ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਕੋਈ ਨਿਸਾਨੀ ਨਾ ਰਹੀ॥

ਕੁਜਾ ਸਾਹ ਕੈਖੁਸਰਵੇ ਜਾਮ ਜਮਾ॥
ਕਿਥੇ ਹੈ ਬਾਦਸਾਹ ਕੈਖਿਸਰੋ ਅਤੇ ਕਿਥੇ ਜਮਸੇਦ ਅਤੇ ਕਿਥੇ ਹੈ ਸੁਲੇਮਾਨ

ਕੁਜਾ ਸਾਹ ਅਹਮਦ ਮੁਹਮਦ ਖਤਮਾ॥ ੪੨॥
ਕਿਥੇ ਹੈ ਅਹਮਦ ਸਾਹ ਕਿਥੇ ਹੈ ਮੁਹਮਦ ਸਭ ਮਰ ਮੁਕੇ

ਫਰੇਦੂੰ ਕੁਜਾ ਬਹਮਨ ਇਸਫੰਦ ਯਾਰ॥
ਫਰੇਦੂੰ ਕਿਥੇ ਗਿਆ ਬਹਮਨ ਕਿਥੇ ਹੈ ਅਸਫੰਦ ਯਾਰ ਕਿਥੇ ਹੈ

ਨ ਦਾਰਾਬ ਦਾਰਾ ਦਰਾਮਦ ਸੁਮਾਰਾ॥ ੪੩॥
ਨ ਦਾਰਾਬ ਰਿਹਾ ਨ ਦਾਰਾ ਹੀ ਰਿਹਾ ਕਿਸੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ

ਕੁਜਾ ਸਾਹ ਅਸਕੰਦਰੋ ਸੇਰ ਸਾਹ॥
ਕਿਥੇ ਗਿਆ ਸਾਹ ਸਿਕੰਦ੍ਰ ਅਤੇ ਸੇਰ ਸਾਹ ਕਿਥੇ ਹੈ॥

ਕਿ ਯਕ ਹਮ ਨ ਮਾਂਦ ਅਸਤ ਜਿੰਦਹ ਬਜਾਹ॥ ੪੪
ਜੋ ਇਕ ਭੀ ਜੀਵਦਾ ਨਹੀ ਰਿਹਾ ਹੈ ਪਿਰਥੀ ਊਪਰ ਅਸਥਿਰ

ਕੁਜਾ ਸਾਹ ਤੈਮੂਰ ਬਾਬਰ ਕੁਜਾ ਸਤ॥
ਕਿਥੇ ਹੈ ਤੈਮੂਰ ਸਾਹ ਅਤੇ ਬਾਬਰ ਕਿਥੇ ਹੈ॥

ਹੁਮਾਂਯੂ ਕੁਜਾ ਸਾਹ ਅਕਬਰ ਕੁਜਾ ਸਤ॥ ੪੫॥
ਹੁਮਾਯੂ ਕਿਥੇ ਹੈ ਅਕਬਰ ਸਾਹ ਕਿਥੇ ਹੈ॥ (ਤਾਤੇ ਤੇਰਾ ਭੀ ਕੁਛ ਨਹੀ ਰਹੇਗਾ ਧਰਮ ਰਖ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਜਾਵੇ॥

ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਯਾ ਸੁਰਖ ਰੰਗੇ ਫਰੰਗਾ॥
ਦੇਹ ਸੁਖਈਆ ਪਿਆਲਾ ਲਾਲ ਰੰਗ ਫਿਰੰਗ ਵਾਲਾ॥

ਖੁਸ ਆਮਦ ਮਰਾ ਵਕਤ ਜਦ ਤੇਗ ਜੰਗਾ॥ ੪੬॥
ਖੁਸ਼ ਆਇਆ ਹੈ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਵਕਤ ਤਲਵਾਰ ਮਾਰਨੇ ਜੁੱਧ ਦੇ॥

ਬਮਨ ਦਿਹ ਕਿ ਖੁਦ ਦਰ ਪਜੋਹਸ ਕੁਨਮ॥
ਸਾਖੀ ਮੈ ਦੇਹ ਜੋ ਆਪਣੇ ਤਾਈ ਢੂੰਢਣਾ ਕਰਾ ਮੈ॥

ਬਤੇਗ ਆਜ਼ਮਾਈ ਜੋ ਕੋਹਸ਼ੁਕਨਾਮਾ।੪੭॥

ਸਾਥ ਤਲਵਾਰ ਪਰਤਾਉਣੇ ਦੇ ਆਪਣਾ ਦਬਦਬਾ ਕਰਾਮੋ।(ਅ:) ਨਾਮਰੂਪੀ ਪਿਆਲਾ ਪੀਕੇ ਸਭਨਾ ਉਪਰ ਹੁਕਮ ਕਰੀਏ। ਤੇ ਔਰੰਗੇ ਦੇਖ ਜਦ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਹੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਲਟਾਹੀ ਕੰਮ ਉਸਨੂੰ ਸੁੱਝਦਾ ਹੈ ਚਾਹੇ ਮਹਾਂਦੇਵ ਦਾ ਭੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੋਂ ਦੂਸਨ ਹੋਇਆ ਫੇਰ ਬੀ ਉਸਨੇ ਖੋਟਾ ਕੰਮ ਤੋਂ ਮੰਗਿਆ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੂੰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੋਕੇ ਖੋਟੇਹੀ ਕੰਮ ਕੀਤੇ ਹੈ ਦੇਖਣੇ ਬਾਪ ਤੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਤ੍ਰ ਨੂੰ ਕੈਦ ਕਰਕੇ ਮਾਰਿਆ ਹੈ

ਹਿਕਾਯਤ ਨਾਵੀ ਚਲੀ

੧ਓ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ॥

ਕਮਾਲਸ਼ ਕਰਾਮਾਤ ਆਜ਼ਮ ਕਰੀਮਾ।
ਸੰਪੂਰਣ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ ਕਰਾਮਾਤ ਅਤੇ ਸਭ ਥੀ ਵਡਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦਾਤਾ ਹੈ।

ਰਜ਼ਾ ਬਖਸ਼ ਰਾਜ਼ਕ ਰਹਾਕੋ ਰਹੀਮਾ।੧॥
ਭਾਣੇ ਦੇ ਬਖਸ਼ਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਰਿਜ਼ਕ ਦੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਖੁਲਾਸੀ ਦੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ।

ਬਜ਼ਾਕਰ ਦਿਹੰਦਈ ਜ਼ਮੀਨੋ ਜ਼ਮਾਨਾ।
ਸਾਥ ਭਜਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਇਵਦਾ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇਹੁ ਪ੍ਰਿਥੀ ਅਤੇ ਆਕਾਸ਼

ਮਲੂਕੋ ਮਲਾਯਕ ਹਮਹ ਆਂ ਜਹਾਨਾ।੨॥
(ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਾਲਕ ਹੈ) ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਂ ਅਤੇ ਦੇਵਤਿਆਂ ਅਤੇ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਦਾ।

ਹਿਕਾਯਤ ਸੁਨੀਦੇਮ ਸ਼ਾਹੇ ਫਿਰੰਗ।
ਕਥਾ ਸੁਣੀ ਹੈ ਹਮਨੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਫਿਰੰਗ ਦੀ।

ਕਿ ਬਾ ਜ਼ਨ ਨਸ਼ਸਤੰਦ ਬਰਸਤੇ ਪਲੰਗ।੩॥
ਜੋ ਸਾਥ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਉਪਰ ਮੰਜੇ ਦੇ

ਨਜ਼ਰ ਕਰਦ ਬਰ ਬਚਹ ਗੋਹਰ ਨਿਗਾਰ।
ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਉਪਰ ਬੇਟੇ ਜੌਹਰੀ ਦੇ।

ਬਦੀਦਨ ਹੁਮਾਯੂੰ ਜਵਾਂ ਉਸਤਵਾਰ।੪॥
ਸਾਥ ਦੇਖਣੇ ਸੁਭ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਟ ਪੁਸ਼ਟ

ਬਵਕਤੇ ਸ਼ੁਬ ਓਰਾ ਬਖਾਂਦੰਦ ਪੇਸ਼।
ਵਿਚ ਵਖਤ ਰਾਤ ਦੇ ਉਸਕੇ ਤਾਂਈ ਬੁਲਾਇਆ ਆਪਣੇ ਪਾਸ।

ਬਦੀਦਨ ਹੁਮਾਯੂੰ ਬੁਬਾਲਾਇ ਬੇਸਾ।੫॥
ਸਾਬ ਦੇਖਣੇ ਸੁਭ ਅਤੇ ਵਡਾ ਸੁੰਦ੍ਰਾ।
ਬਿਆਵੇਖਤ ਬਾਓ ਹਮਾਹ ਯਕ ਦਿਗਰਾ।
ਲਪਟੀ ਸਾਬ ਓਸਦੇ ਤਮਾਮ ਤਰਾਂ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਨਾਲਾ।
ਕਿ ਜਾਹਰ ਸਵਦ ਹੋਸ਼ ਹੈਬਤ ਹੁਨਰਾ।੬॥
ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਵੇ ਅਕਲ ਅਤੇ ਭੈ ਦੂਰ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਦਾਨਾਈ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇ।
ਯਕੇ ਮੂਇ ਚੀਰਾ ਬੁਖਾਵੰਦ ਪੇਸਾ।
ਇਕ ਨਾਈ ਕੇਤਾਈ ਸਦਿਆ ਆਪਣੇ ਪਾਸਾ।
ਕਿ ਅਜ਼ ਮੂਇ ਚੀਨੀ ਬਰਾਵਰਦ ਰੇਸਾ।੭॥
ਜੋ ਮੋਚਨੇ ਨਾਲੋਂ ਇਸਦੇ ਸਭ ਰੋਮ ਉਸਨੇ ਪਟ ਸਿਟੇ।
ਬਰੋਹਰ ਕਿ ਬੀਨਦ ਨ ਦਾਨਦ ਸੁਖਨਾ।
ਊਪਰ ਉਸਦੇ ਜੋ ਕੋਈ ਦੇਖੇ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਵਾਰਤਾ।
ਕਿ ਅਜ਼ ਰੋਇ ਮਰਦੇ ਸੁਦਹ ਸ਼ਕਲ ਜ਼ਨਾ।੮॥
ਜੋ ਆਦਮੀ ਦੇ ਮੂੰਹ ਸੇ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ।
ਬਿਦੀਦੰਦ ਹਰਕਸ ਕਿ ਈਂ ਹਮ ਜ਼ਨ ਅਸਤਾ।
ਜਾਣ ਲਿਆ ਸਭਨਾ ਨੇ ਜੋ ਏਹ ਭੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ।
ਕਿ ਦਰ ਪੈਕਰੇ ਚੂੰ ਪਰੀ ਰੌਸ਼ਨ ਅਸਤਾ।੯॥
ਜੋ ਵਿਚ ਸੂਰਤ ਦੇ ਮਾਨਿੰਦ ਪਰੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲੀ ਹੈ।
ਬਦੀਦੰਦ ਓਰਾ ਯਕੇ ਰੋਜ਼ ਸ਼ਾਹਾ।
ਦੇਖਿਆ ਉਸ ਮਰਦ ਕੇ ਤਾਈ ਇਕ ਦਿਨ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ।
ਕਿ ਮਕਬੂਲ ਸੂਰਤ ਚੁ ਰਖਸ਼ਿੰਦਹ ਮਾਹਾ।੧੦॥
ਜੋ ਪਰਵਾਣੀਕ ਸੂਰਤ ਹੈ ਮਾਨਿੰਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦੀ।
ਬਿਪੁਰਸੀਦ ਓਰਾ ਕਿ ਏ ਨੇਕ ਬਖਤਾ।
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਉਸ ਕੇ ਤਾਈ ਜੋ ਏ ਭਲੇ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੀਏ।
ਸਜ਼ਾਵਾਰ ਸ਼ਾਹ ਅਸਤ ਸ਼ਾਯਾਨ ਤਖਤਾ।੧੧॥
ਲਾਇਕ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਅਤੇ ਲਾਇਕ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਹੈਂ ਤੂੰ।

ਕਿ ਜ਼ਨੇ ਤੋ ਕੂਦਾਮੀ ਕਿਰਾ ਦੁਖਤਰੀ।
ਜੋ ਤੂੰ ਕਿਸਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈਂ ਅਤੇ ਕਿਸਦੀ ਤੂੰ ਪੁਤ੍ਰੀ ਹੈਂ।
ਕਿ ਮੁਲਕੇ ਕਿਰੱਤੋ ਕਿਰਾ ਖ਼ਾਹਰੀ॥੧੨॥
ਜੋ ਕੇਹੜੇ ਮੁਲਕਦੀ ਹੈ ਤੂੰ ਅਤੇ ਕਿਸਦੀ ਤੂੰ ਭੈਣ ਹੈਂ।
ਬਨਜ਼ਰ ਅੰਦਰੂ ਬਹਰਹਮੰਦ ਆਮਦਸ਼ਾ।
ਵਿਚ ਨਜ਼ਰ ਦੇ ਤੂੰ ਭਾਗਾਂ ਵਾਲੀ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈਂ ਤੂੰ।
ਬਦੀਦਨ ਸ਼ਹੇ ਦਿਲ ਪਸੰਦ ਆਮਦਸ਼ਾ॥੧੩॥
ਦੇਖਣੇ ਮੇਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਦਿਲ ਨੂੰ ਭਾਉਂਦੀ ਹੈਂ।
ਸ਼ਬੇ ਗਾਹ ਬੁਰਦਸ਼ ਦਰੂੰ ਖ਼ਾਨਹ ਖ਼ੇਸ਼।
ਰਾਤ ਦੇ ਵਕਤ ਲੈ ਗਿਆ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿਚ।
ਕਨੀਜ਼ਕ ਯਕੇ ਰਾ ਬਖ਼ਾਵੰਦ ਪੇਸ਼॥੧੪॥
ਇਕ ਟੈਹਲਣ ਕੇ ਤਾਈਂ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਸਦਿਆ।
ਬਿਗੁਫ਼ਤਹ ਕਿ ਏ ਸਰਵ ਕਦ ਸੀਮਤਨ।
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕਿਹਾ ਜੋ ਏ ਸਰੂ ਜੈਸੇ ਕਦ ਵਾਲੀਏ ਅਤੇ ਪਾਰੇ ਜੈਸੇ ਤਨ ਵਾਲੀਏ
ਚਰਾਗ਼ੇ ਫ਼ਲਕ ਆਫ਼ਤਾਬੇ ਯਮਨ॥੧੫॥
ਦੀਵਾ ਅਕਾਸ਼ ਦੀ ਹੈਂ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਯਮਨ ਦੀ ਹੈਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਨੇ ਦੇਖਿ ਆ ਹੈ।
ਵਜ਼ਾਂ ਬਹਰ ਮਾਰਾ ਬਿਤਪੂਸੀਦ ਦਿਲਾ।
ਉਸਦੇ ਵਾਸਤੇ ਮੇਰਾ ਦਿਲ ਤਪਦਾ ਹੈ॥
ਕਿ ਮਾਹੀ ਬਿਅਫ਼ਤਾਦ ਅਜ਼ ਆਬ ਗਿਲਾ॥੧੬॥
ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਛੀ ਪਾਣੀ ਸੇ ਬਾਹਰ ਜਾ ਪੈਂਦੀ ਹੈ।
ਬਰੋਏ ਸਬਾ ਪੇਕ ਗੁਲਜ਼ਾਰਮਾ।
ਜਾਹ ਤੂੰ ਏ ਪਵਣ ਜੈਸੇ ਪੈਰਾਂ ਵਾਲੀਏ ਫੁਲਵਾੜੀ ਮੇਰੀ ਨੂੰ।
ਕਿ ਦਰਪੇਸ਼ ਯਾਰੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰਿਮਾ॥੧੭॥
ਜੋ ਅਗੇ ਪਿਆਰੀ ਨਫ਼ਾ ਦੇਵੇਵਾਲੀ ਮੇਰੀ ਦੇ।
ਤੁਗਰਬ ਪੇਸ਼ ਓਰਾ ਬਿਯਾਰੀ ਮਰਾ।
ਏ ਦੂਤੀ ਤੂੰ ਜੇਕਰ ਉਸਕੇ ਤਾਈਂ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਲਿਆਵੇ।

ਕਿਬਖਸ਼ਮ ਸਰੋਸ਼ਸਤਹ ਗੰਜੇ ਤੁਰਾ।੧੮॥
ਜੋ ਬਖਸ਼ੌਂਸ ਕਰਾਂਮੈਂ ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਖਜ਼ਾਨਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ।

ਚੁਵਾਂ ਸ਼ੁਦ ਕਨੀਜ਼ਕ ਸ਼ੁਨੀਦ ਈ ਸੁਖਨ।
ਤੁਰਪਈ ਦਾਸੀ ਜਦੋਂ ਸੁਣੀ ਏਹ ਬਾਤ

ਬਗੋਯਦ ਸੁਖਨ ਰਾ ਜ਼ਿ ਸਰਤਾਬ ਬੁਨ।੧੯॥
ਕਹੇਂਦੀ ਹੈ ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਤਾਈ ਬਾਤ ਆਦ ਸੇ ਅੰਤ ਤੋੜੀ।

ਜ਼ੁਬਾਨ ਈ ਕਨੀਜ਼ਕ ਸ਼ੁਨੀਦੀ ਸੁਖਨ।
ਦੱਸੀਦੀ ਰਸਨਾਬੀ ਜਦ ਸੁਣੀ ਏ ਬਾਤ ਉਸਨੇ।

ਬਿਪੇਚੀਦ ਬਰਖ਼ੁਦ ਜ਼ਿ ਪੋਸ਼ਾਕ ਜ਼ਨ।੨੦॥
ਵਟ ਖਾਦਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਜਿਸਨੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੇ ਕਪੜੇ ਪਾਏ ਹੋਏ ਥੇ।

ਕਿ ਜ਼ਾਹਰ ਕੁਨਾਨੀਦ ਅਸਬਾਬ ਖ਼ੇਸ਼।
ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਊਗਾ ਅਸਬਾਬ ਮੇਰਾ (ਅ:) ਮੇਰਾ ਪਹਰਾਵਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਊਗਾ

ਕਿ ਦੀਦਨ ਜ਼ਹਾਰਾ ਬਕਿਰਦਾਰ ਖ਼ੇਸ਼।੨੧॥
ਜੋ ਦੇਖੇਗਾ ਜਹਾਨ ਕਰਤਬ ਮੇਰਾ। (ਅ:) ਮੇਰਾ ਫਰੇਬ ਮਾਲੂਮ ਹੋ ਜਾਊਗਾ।

ਬਖ਼ਾਹਦ ਮਰਾ ਸ਼ਾਹ ਏ ਪਯਾਰਮਾ।
ਬੁਲਾਉਂਦਾ ਹੈ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੇ ਪਿਆਰੀਏ।

ਮਰਾ ਮਸਲਹਤ ਦਿਹ ਵਫ਼ਾ ਦਾਰਮਾ।੨੨॥
ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਸਲਾਹ ਦੱਸ ਨਿਭਣੇ ਵਾਲੀਏ ਮੇਰੀਏ।

ਤੁਰੋਈ ਮਨ ਈਂਜਾ ਗੁਰੇਜ਼ਾਂ ਸ਼ਵਮ।
ਤੂੰ ਰਹੇ ਤੁਮੈਂ ਇਥੋਂ ਭਜ ਜਾਵਾਂਗੀ।

ਕਿ ਈਮਾਰੋਜ਼ ਅਜ਼ ਜਾਇ ਖ਼ੇਜ਼ਾਂ ਸ਼ਵਮ।੨੩॥
ਜੋ ਆਪਣੀ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਸੇ ਉਠ ਜਾਵਾਂਗੀ।

ਨ ਤਰਸੀ ਇਲਾਜੇ ਤੁਰਾ ਮਨ ਕੁਨਮ।
ਨਹੀਂ ਡਰਦੂ ਤੇਰਾ ਇਲਾਜ ਕਰਦੀ ਹਾਂ ਮੈਂ (ਅ:) ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ ਤੂੰ ਡਰ ਨਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਇਲਾਜ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਬਦੀਦਨ ਦਰਜ਼ਾਂ ਚਾਰ ਮਾਹੇ ਨਿਹਮ।੨੪॥
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਦੇਖ ਵੇਖੇ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਰਹੂੰਗੀ ਮੈਂ।

ਚੁ ਖੁਸਪੀਦ ਯਕ ਜਾਇ ਚੁ ਬੇਖਬਰਾਂ।
ਜਦੋਂ ਸੁਤੀਆਂ ਇਕ ਜਾਗਾ ਬੇਖਬਰ ਹੋਕੇ।

ਖਬਰ ਗਸਤਹ ਸੁਦ ਸਾਹ ਓ ਸੇਰ ਨਰਾਂ। ੨੫।।
ਖਬਰ ਕਰਨੇ ਗਈ ਬਾਦਸਾਹ ਸੇਰ ਨਰ ਨੂੰ।

ਦਹਾਨੇ ਸੁਨੀਦ ਈ ਕਨੀਜਕ ਸੁਖਨ।
ਬਾਂਦੀ ਦੀ ਜੁਬਾਨੀ ਸੁਣੀ ਏਹ ਬਾਤ

ਬ ਜੇਬਸ ਬਲਰਜੀਦ ਸਰ ਤਾ ਬ ਬੁਨ। ੨੬।।
ਸਾਥ ਗੁੱਸੇ ਦੇ ਕੰਬਿਆ ਸਿਰ ਪੈਰਾਂ ਤੋੜੀ।

ਬਿਆਮਦ ਕੁਜਾ ਜਾਇ ਓ ਖੁਫਤਹ ਦੀਦ।
ਬਾਦਸਾਹ ਆਇਆ ਜਿਥੇ ਓਹ ਦੋਨੋ ਸੁਤੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਥੀ ਅਤੇ ਦੇਖਿਆ ਉਸਨੂੰ।

ਜਿ ਸਰ ਤਾਂ ਕਦਮ ਹਮ ਚੁ ਮਿਹਰ ਜ ਤਪੀਦ। ੨੭।।
ਸਿਰ ਸੇ ਪੈਰਾਂ ਤੀਕਰ ਮਾਨਿੰਦ ਸੂਰਜ ਦੀ ਤਪ ਗਿਆ।

ਬਿਦਾਨਦ ਕਿ ਈਰਾ ਖਬਰਦਾਰ ਸੁਦ।
ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਜਾਣ ਲਿਆ ਜੋ ਇਸਕੇ ਤਾਈ ਖਬਰ ਹੋਗਈ।

ਬਰੋਜੇ ਅਜਾਂ ਈ ਖਬਰਦਾਰ ਸੁਦ। ੨੮।।
ਉਸੀ ਦਿਨ ਤੇ ਏ ਖਬਰਦਾਰ ਹੋਗਈ। (ਅ:) ਲੌਂਡੀ ਦੇ ਕਹਣੇ ਪਰ ਹੁਸਿਆਰ ਹੋਗਈ।

ਬ ਖੁਸਪੀਦ ਯਕ ਜਾ ਯਕੇ ਖਾਬਗਾਹ।
ਸੁਤੀਆ ਦੋ ਇਕ ਜਾਗਾ ਇਕ ਪਲੰਘ ਊਪਰ।

ਮਰਾ ਦਾਦ ਅਫਤਦ ਨ ਯਜਦਾਂ ਗਵਾਹ। ੨੯।।
ਮੇਰਾ ਦਾਉ ਨਹੀ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ।

ਜੁਦਾ ਗਰ ਬੁਬੀਨਮ ਅਜੀ ਖਾਬਗਾਹ।
ਇਕਲੀ ਜੇਕਰ ਦੇਖਾਂ ਮੈ ਇਸਨੂੰ ਸਉਂਦੀ ਜਾਗਾ ਮੇ।

ਯਕੇ ਜੁਫਤ ਬਾਸਮ ਚੁ ਖੁਰ ਸੈਦ ਮਾਹ। ੩੦।।
ਇਕੋ ਵਾਰੀ ਜੁੜਨੇ ਵਾਲਾ ਹੋਵਾਂ ਮੈ ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ।

ਵਜਾਂ ਰੋਜ ਗਸਤੇ ਬਿਆਮਦ ਦਿਗਰ।
ਓਹ ਦਿਨ ਬਤੀਤ ਹੋਇਆ ਦੂਸਰਾ ਦਿਨ ਆਇਆ।

ਹਮਾਂ ਖ਼ੁਫ਼ਤਹ ਦੀਦੰਦ ਯਕ ਜਾ ਬੁਬਰ। ੩੧॥
ਉਸੀ ਤਰਾਂ ਸੁਤੀ ਤੇਈ ਦੇਖੀ ਆਪਣੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨਾਲ ਉਪਰ ਜਾਗਾ ਦੇ॥

ਦਰੇਗ਼ਾ ਅਜ਼ੀਂ ਗਾਰ ਜੁਦਾ ਯਾਫ਼ਤੇਮ।
(ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕਿਹਾ) ਅਫ਼ਸੋਸ ਇਸ ਸੇ ਜੇਕਰ ਜੁਦੀ ਪਾਉਂਦਾ ਮੈਂ॥

ਯਕੇ ਹਮ ਅਜ਼ ਹੂੰ ਸੇ ਤਨ ਕਰ ਸਾਖ਼ਤੇਮ। ੩੨॥
ਇਕੋ ਹਾਲਾ ਮਾਨਿੰਦ ਜਿਸ ਤਰਦੀ ਕਰਦਾ ਮੈਂ।

ਦਿਗਰ ਰੋਜ਼ ਰਫ਼ਤ ਸ਼ੁ ਸਿਯਮ ਆਮਦਸ਼।
ਦੂਸਰਾ ਦਿਨ ਗਇਆ ਤੀਸਰਾ ਦਿਨ ਆਇਆ।

ਬਦੀਦੰਦ ਯਕ ਜਾਇ ਬਰ ਤਾਫ਼ਤਸ਼। ੩੩॥
ਦੇਖਿਆ ਇਕੋ ਜਾਗਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਦੀ ਆ ਤੇ। (ਅਰਥ) ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੇ ਚੋਰ ਦਾ ਬੇਟਾ ਇਕ ਪਲੰਘ ਪਰ ਸੁਤੇ ਤੇ।

ਬਰੋਜ਼ੇ ਚੁਆਮਦ ਬਦੀਦੰਦ ਜ਼ੁਫ਼ਤ।
ਚੌਥਾ ਦਿਨ ਆਇਆ ਦੇਖਿਆ ਉਨਾਂ ਕੇ ਜੁੜੀਆਂ ਦੋਈਆਂ।

ਬਹੈਰਤ ਫ਼ਰੋ ਰਫ਼ਤ ਵ ਬਾਦਿਲ ਬਗੁਫ਼ਤ। ੩੪॥
ਵਿਚ ਅਫ਼ਸੋਸ ਦੇ ਡੁਬਿਆ ਅਤੇ ਸਾਥ ਦਿਲ ਦੇ ਕਿਹਾ।

ਕਿ ਹੈਫ਼ ਅਸਤ ਆਰਾ ਜੁਦਾ ਯਾਫ਼ਤੇਮ।
ਜੋ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਇਸ ਕੇ ਤਾਈਂ ਕਲੀ ਪਾਉਂਦਾ ਮੈਂ।

ਕਿ ਤੀਰੋ ਕਮਾਂ ਅੰਦਰੂੰ ਸਾਖ਼ਤੇਮ। ੩੫॥
ਜੋ ਤੀਰ ਕਮਾਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਰਦਾ ਮੈਂ। (ਅਰਥ) ਤੀਰ ਕਮਾਨ ਵਾਂਗੂ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੋਗ ਕਰਦਾ।

ਨ ਦੀਦੇਮ ਦੁਸ਼ਮਨ ਕਿ ਦੇਜ਼ਮ ਬਤੀਰ।
ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸਤ੍ਰੂ ਕੋ ਮੈਂਨੇ ਅਤੇ ਨਾ ਫੇਰਤਾ ਸਾਥ ਤੀਰ ਦੇ।

ਨ ਕੁਸ਼ਤਮ ਅਦੂਰਾ ਨ ਕਰਦਮ ਅਸੀਰ। ੩੬
ਨਾ ਮਾਰਿਆ ਮੈਂਨੇ ਸਤ੍ਰੂ ਕੇ ਤਾਈਂ ਅਤੇ ਨਾ ਮੈਂਨੇ ਕੈਦੀ ਕੀਤਾ।

ਸ਼ਸ਼ਮ ਰੋਜ਼ ਆਮਦ ਬਦੀਦਹ ਵਜ਼ਾਂ।
ਛੀਵਾਂ ਦਿਨ ਆਇਆ ਦੇਖਿਆ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ।

ਬਪੇਚਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਬਗੁਫ਼ਤ ਅਜ਼ ਜ਼ੁਬਾਂ। ੩੭॥
ਵਿਚੋਂ ਗੁਸੇ ਦੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਰਸਨਾ ਭੀ ਕਿਹਾ।

ਨਦੀਦੇਮ ਦੂਸਮਨ ਕਿ ਰੋਜੇਮ ਖੂੰ॥
ਨਹੀ ਵੇਖਿਆ ਮੈਨੇ ਸਤ੍ਰੂ ਕੇ ਅਤੇ ਨਹੀ ਉਸਦਾ ਡੁਲਿਆ ਲਹੂ।

ਦਰੇਗਾ ਨ ਕੈਬਰ ਕਮਾਂ ਅੰਦਰੂੰ॥ ੩੮॥
ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਨਹੀ ਕੀਤਾ ਤੀਰ ਅੰਦਰ ਕਮਾਣ ਦੇ।

ਦਰੇਗਾ ਬ ਦੁਸਮਨ ਦਰਾਵੇਖਤਮਾ॥
ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਸੋਂਬ ਸਤ੍ਰੂ ਦੇ ਨਾ ਲਿਪਟਿਆ ਮੈਂ॥

ਦਰੇਗਾ ਨ ਬਾਯਕ ਦਿਗਰ ਰੇਖਤਮਾ॥ ੩੯॥
ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਨਾ ਬਾਬ ਇਕ ਦੂਸਰਾ ਭੇਦੇ ਦੀਇਆ ਮੈਂ॥ (ਅ:) ਮੈਨੇ ਭੋਗਨਾ ਕੀਤਾ।

ਹਕੀਕਤ ਸਨਾਸਦ ਨ ਹਾਲੇ ਦਿਗਰ॥
ਬਾਦਸਾਹ ਹਕੀਕਤ ਨਹੀ ਪਛਾਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਾਲ ਨਹੀ ਪੁਛਦਾ ਜੋ ਕੀ ਭੇਦ ਹੈ ਅਤੇ ਕੌਣ ਹੈ

ਕਿ ਮਾਇਲ ਬਸੇ ਗਸਤ ਓ ਤਾਬਸਰ॥ ੪੦॥
ਜੋ ਮਸਤ ਬਹੁਤ ਹੋਇਆ ਓਹ ਸਿਰ ਪੈਰਾਂ ਤੋੜੀ।

ਬਬੀ ਬੇਖਬਰ ਰਾ ਬਿਕਾਰੇ ਕੁਨਦ॥
ਹੇ ਔਰੰਗੇ) ਦੇਖ ਤੂੰ ਉਸ ਬੇਅਕਲ ਕੇ ਤਾਈ ਜੋ ਕਿਆ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਕਿ ਕਾਰੇ ਬਦਸ ਇਖਤਿਯਾਰੇ ਕੁਨਦ॥ ੪੧॥
ਜੋ ਕੰਮ ਬੁਰਾ ਅਖਤਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਬਬੀ ਬੇਖਿਰਦ ਬਦ ਖੁਰਾਸੀ ਕੁਨਦ॥
ਹੇ ਔਰੰਗ) ਦੇਖ ਤੂੰ ਬੇ ਸਮਝ ਬਦ ਛਿਲਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਕਿ ਬੇਆਬ ਸਰ ਖੁਦ ਤਰਾਸੀ ਕੁਨਦ॥ ੪੨॥
ਜੋ ਬਿਨਾ ਪਾਣੀ ਬੀ ਆਪਣਾ ਸਿਰ ਮੁਨਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਯਾ ਜਾਮ ਸਬਜੇ ਮਰਾ॥
ਦੇਹ ਸੁਖਦਾਈਆ ਪਿਆਲਾ ਹਰੇ ਰੰਗ ਦਾ ਮੇਰੇ ਤਾਈ।

ਕਿ ਸਰ ਬਸਤਹ ਮਨ ਰੀਜ ਬਖਸਮ ਤਰਾ॥ ੪੩॥
ਜੋ ਭਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਖਜਾਨਾ ਮੈ ਬਖਸੀਸ ਕਰਾਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਤਾਈ।

ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਯਾ ਸਾਗਰੇ ਸਬਜ ਫਾਮ॥
ਦੇਹ ਸੁਖਦਾਈਆ ਪਿਆਲਾ ਹਰੇ ਰੰਗਵਾਲਾ॥

ਕਿ ਖਸ਼ਮ ਅਫ਼ਕਨੀ ਵਕਤ ਹਸਤ ਸਬਕਾਮਾ ॥੪੪॥
ਜੋ ਸਤ੍ਰੂ ਆਏ ਜਿਟਣੇ ਦੇ ਵੇਲੇ ਤੂੰ ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰ ਤਮੇਰੇ ਤਾਈ
(ਤੇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ) ਜੈਸੇ ਇਸ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਖ਼ਿਲਾਸ ਮਬੂਤੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਇਸੀ ਤ੍ਰ
ਤੂੰ ਭੀ ਬੇਸ਼ਰਮੀ ਸੇ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਦੇਖਤੇ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਭੀ ਬੁਰਾ ਫਲ ਮਿਲੂਗਾ

ਹਿਕਾਇਤ ਦਸਵੀਂ ਚਲੀ ੧੦

ਕਥਾ ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫ਼ਤਹ ॥

ਗਫ਼ੂਰੇ ਗੁਨਹ ਬਖ਼ਸ਼ ਗਾਫ਼ਲ ਕੁਸ਼ ਅਸਤ ॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਗੁਨਾਹੋਂ ਕੇ ਬਖ਼ਸ਼ਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਭੁਲਿਆ ਹੋਇਆਂ ਕੇ ਤਾਈ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ
ਜਹਾਂਰਾ ਤੁਈ ਬਸਤ ਹਈ ਬੰਦੂ ਬਸਤ ॥੧॥
ਜਹਾਨ ਦਾ ਤੈਂ ਹੀ ਬੰਦੋ ਬਸਤ ਕੀਤਿਆ ਹੈ ॥
ਨ ਪਿਸਰੇ ਨ ਮਾਦਰ ਬਰਾਦਰ ਪਦਰ ॥
ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਦਾ ਨਾਂ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈ ਨਾਂ ਮਾਤਾ ਹੈ ਨਾ ਭਾਈ ਹੈ ਨਾ ਪਿਤਾ ਹੈ
ਨ ਦਾਮਾਦ ਦੁਸ਼ਮਨ ਨ ਯਾਰੇ ਦਿਗਰ ॥੨॥
ਨਾ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਜੁਆਈ ਹੈ ਨਾ ਸਤ੍ਰੂ ਹੈ ਨਾ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਯਾਰ ਹੀ ਹੈ ॥
ਸ਼ੁਨੀਦਮ ਸੁਖ਼ਨ ਸ਼ਾਹ ਮਯੰਦਰ ॥
ਸੁਣੀ ਹੈ ਹਮ ਨੇ ਬਾਤ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਮਾਯੰਦ੍ਰਾ ਦੀ ਅਰਥਾਤ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਕਹਿ ਰਹੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਮ ਨੇ ਮਾਯੰਦ੍ਰਾ ਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਗੱਲ ਸੁਣੀ
ਕਿ ਰੌਸ਼ਨ ਦਿਲੇ ਨਾਮ ਬਰਦਸ਼ ਜ਼ੁਬਾਂ ॥੩॥ ਤੂੰ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ
ਜੋ ਰੌਸ਼ਨ ਦਿਲ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਸੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਥਾ ਵਿਚ ਜ਼ਮਾਨੇ ਦੇ
ਕਿ ਨਾਮਸ ਵਜ਼ੀਰ ਅਸਤ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਊਰ ॥
ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਵਜ਼ੀਰ ਦਾ ਨਾਮ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਊਰ ਸੀ ॥
ਕਿ ਸਾਹਿਬ ਦਿਮਾਗ਼ ਅਸਤ ਜ਼ਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ॥੪॥
ਜੋ ਮਾਲਕ ਮਗ਼ਜ਼ ਹੈ ਪ੍ਰਸਿਧ ਸੰਸਾਰ ਵਿਖੇ
ਕਿ ਪਿਸਰੇ ਅਜ਼ਾਂ ਬੂਦ ਰੌਸ਼ਨ ਜ਼ਮੀਰ ॥
ਜੋ ਬੇਟਾ ਉਸ ਦਾ ਥਾ ਰੋਸ਼ਨ ਦਿਲ

ਕਿ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ ਅਸਤ ਸਾਹਿਬ ਅਮੀਰਾ। ੫॥
ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਲੇ ਸਰੂਪ ਵਾਲਾ ਹੈਸੀ ਮਾਲਕ ਅਮੀਰਾਂ ਦਾ ਸੀ

ਕਿ ਰੌਸ਼ਨ ਦਿਲੋ ਸ਼ਾਹ ਓ ਨਾਮ ਬੂਦਾ।
ਜੋ ਰੌਸ਼ਨ ਦਿਲ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਥਾ

ਅਦੂਰਾ ਜਿ ਮਰਦੀ ਬਰਾਵੁਰਦ ਦੂਦਾ। ੬॥
ਸਤ੍ਰੂਆਂ ਕੋ ਭਾਈ ਸੂਰਮਤ ਸੇ ਬਾਹਰ ਲਿਆਇਆ ਹੂਆ॥ ਅਰਥਾਤ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਉਣ ਧੂੰਏਂ ਨੂੰ

ਵਜ਼ੀਰੇ ਯਕੇ ਬੂਦੋ ਜ਼ੇਹੋਸ਼ਮੰਦਾ। ਲੈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਸ ਨੇ ਸਤ੍ਰੂ ਮਾਰੇ ਥੇ॥
ਵਜੀਰ ਇਕ ਉਸਦਾ ਥੌ ਨਾਮ ਉਸਦਾ ਹੋਸ਼ਮੰਦ ਥਾ

ਰਈਯਤ ਨਿਵਾਜ ਅਸਤ ਦੁਸ਼ਮਨ ਗਜ਼ੀਦਾ। ੭॥
ਪਰਜਾ ਨੂੰ ਦੇ ਰਿਆਉਣੇ ਵਾਲਾ ਤੇ ਸਤ੍ਰੂਆਂ ਨੂੰ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲਾ

ਵਜ਼ਾਂ ਦੁਖਤਰੇ ਹਸਤ ਰੌਸ਼ਨ ਚਰਾਗਾ।
ਉਸ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਇਕ ਪੁਤ੍ਰੀ ਸੀ ਮਾਨਿੰਦਮ ਸ਼ਾਲਦੀ

ਕਿ ਨਾਮੇ ਅਜ਼ਾਂ ਬੂਦ ਰੌਸ਼ਨ ਦਿਮਾਗਾ। ੮॥
ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਉਸਦਾ ਨਾਮ ਥਾ ਰੌਸ਼ਨ ਦਿਮਾਗ

ਬਮਕਤਬ ਸਪੁਰਦੰਦ ਹਰ ਦੋ ਤਿਫ਼ਲਾ।
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਬੇਟਾ ਅਤੇ ਵਜ਼ੀਰ ਨੇ ਬੇਟੀ ਪੜ੍ਹਨੇ ਕੋ ਜੋ ਮਦ੍ਰਸੇ

ਕਿ ਤਿਫ਼ਲਾਨ ਬਸੇ ਰੋਜ਼ ਗੁਜ਼ਸ਼ਤੰਦ ਖ਼ਜਲਾ। ੯॥
ਜੋ ਬਾਲਕ ਬਹੁਤ ਦਿਨ ਹੋਏ ਹੈਂ ਖਰਾਬ

ਨਸ਼ਸਤੰਦ ਦਾਨਾਇ ਮੌਲਾਇ ਰੂਮਾ।
ਇਕ ਦਿਨ ਬੈਠਾ ਦਾਨਾ ਮੁਲਾਣਾ ਰੂਮ ਦਾ

ਕਿ ਦਿਰਮਾਨ ਬਬਖਸ਼ੀਦ ਆਂ ਮਰਜ਼ ਬੂਮਾ। ੧੦॥
ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁ ਲਾਇਤ ਸੇ ਜਿਮੀਨਾ ਵਿਚੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੇ

ਨਿਸ਼ਸਤੰਦ ਦਰਾਂ ਜਾਇ ਤਿਫ਼ਲੇ ਬਸੇ।
ਬੈਠੇ ਉਸ ਜਾਗਾ ਲੜਕੇ ਬਹੁਤ.

ਬਖ਼ਾਂਦੇ ਸੁਖ਼ਨ ਅਜ਼ ਕਿਤਾਬ ਹਰ ਕਸੇ। ੧੧॥
ਪੜ੍ਹਦੇ ਥੇ ਕਹਾਣੀਆਂ ਸਭ ਕਤਾਬਾਂ ਸੇ

ਬਗ਼ਲ ਅੰਦਰ ਆਰੰਦ ਹਰ ਯਕ ਕਿਤਾਬ।
ਵਿਚ ਬਗਲਾਂ ਦੇ ਲਿਆਂਵਦੇ ਹੈਨ ਸਭ ਕਿਤਾਬਾਂ।

ਜ਼ਿ ਤੌਰੇਤ ਅੰਜੀਲੁ ਵਜ਼ ਹੇ ਅਦਾਬ॥੧੨॥
ਤੌਰੇਤ ਅੰਜੀਲ ਅਤੇ ਵਾਸਤੇ ਆਦਾਬ ਸਿਖਣੇ ਕੇ ਹੋਰ ਭੀ ਕਿਤਾਬ।

ਦੁ ਮਕਤਬ ਬਕੁਨੰਦ ਹਫ਼ਤ ਅਜ਼ ਜ਼ੁਬਾਂ।
ਦੋ ਮੰਦ੍ਰਸੇ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਸੇ ਸਤਾਂ ਵਲਾਇਤਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ੁਬਾਨਾਂ ਦੇ

ਯਕੇ ਮਰਦ ਖ਼ਾਂਦੰਦ ਦੀਗਰ ਜ਼ਨਾਂ॥੧੩॥
ਇਕ ਵਿਚ ਲੜਕੇ ਪੜ੍ਹਦੇ ਸਨ ਦੂਸਰੇ ਵਿਚ ਲੜਕੀਆਂ

ਕਿ ਤਿਫ਼ਲਾਂ ਬਖ਼ਾਂਦੰਦ ਮੁੱਲਾਂ ਖ਼ੁਸ਼ਸਾ।
ਲੜਕਿਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦਾ ਸੀ ਮੁੱਲਾਂ ਭੁਲੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲਾ

ਜ਼ਨਾਂ ਰਾ ਬਖ਼ਾਨਦ ਜ਼ਨੇ ਫ਼ਾਜ਼ਲਾ॥੧੪॥
ਲੜਕੀਆਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੀ ਸੀ ਉਸ ਵਿਚ ਦਾਨਵੀ ਇਸਤ੍ਰੀ

ਵਜ਼ੀ ਦਰਮਿਆਂ ਬੂਦ ਦੇਵਾ ਰਜ਼ੀ।
ਉਨਾਦੇ ਵਿਚ ਕੰਧ ਸੀ ਇਕ

ਯਕੇ ਤਰਫ਼ ਆਂ ਬੂਦ ਯਕੇ ਤਰਫ਼ ਈਂ॥੧੫॥
ਇਕ ਪਾਸੇ ਓਹ ਬੀ ਅਤੇ ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਏਹ ਬੀ

ਸਬੂਕ ਬਰਦ ਹਰ ਦੋ ਜ਼ਿਹਰ ਯਕ ਹੁਨਰਾ।
ਸਿਖਾਲੈਂਦੇ ਸੇ ਦੋਨੋ ਹੀ ਸਭ ਵਿਦਿਆ ਨੂੰ

ਇਲਮ ਕਸ਼ਮਕਸ਼ ਕਰਦ ਬਾ ਯਕ ਦਿਗਰ॥੧੬॥
ਵਿਦਿਆ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕਰਦੇ ਸੀ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਨਾਲ

ਸੁਖ਼ਨ ਹਰ ਯਕੇ ਰਾਂਦ ਹਰ ਯਕ ਕਿਤਾਬ।
ਬਾਤ ਸਭ ਕੋਈ ਹੀ ਚਲਾਂਵਦਾ ਸੀ ਹਰ ਇਕ ਕਿਤਾਬ ਦੀ

ਜ਼ੁਬਾਂ ਫ਼ੁਰਸ ਅਰਬੀ ਬਗੋਯਦ ਜਵਾਬ॥੧੭॥
ਬੋਲੀ ਫਾਰਸੀ ਅਤੇ ਅਰਬੀ ਵਿਚ ਕੈਂਦੇ ਸੇ ਉਤ੍ਰ

ਇਲਮ ਰਾ ਸੁਖ਼ਨ ਰਾਂਦ ਬਾ ਯਕ ਦਿਗਰ।
ਵਿਦਿਆ ਦੀ ਬਾਤਾਂ ਕਰਦੇ ਥੇ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਨਾਲ।

ਜਿ ਕਾਮਲ ਜਿ ਜਾਹਿਲ ਜਿ ਨਾਦਰ ਜਿ ਅਮਰਾ॥੧੮
ਕਾਮਲ ਸੇ ਜਾਹਿਲ ਸੇ ਉਮਰਾਹ ਸੇ ਕਵੀਸ਼ਰ ਸੇ ਅਥਾਤ ਕਾਮਲ ਜਾਹਲ ਉਮਦੇ ਕਵੀਸ਼ਰ ਛਤ੍ਰਪਤ੍ਰ ਦੇ ਸੁਣਦੇ ਸੇ

ਕਿ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਇਲਮੋ ਅਲਮ ਬਰ ਕਸ਼ੀਦਾ॥
ਜੋ ਤਲਵਾਰ ਵਿਦਿਆ ਦੀ ਨੂੰ ਖਿਚ ਕੇ ਕਢਿਆ

ਬਹਾਰੇ ਜਵਾਨੀ ਬਹਾਰੋ ਰਸੀਦਾ॥੧੯॥
ਬਸੰਤ ਰੁਤ ਜੁਵਾ ਅਵਸਥਾ ਦੀ ਦੇਹ ਉਪ੍ਰ ਪਹੁੰਚੀ

ਬਹਾਰਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਗੁਲੇ ਬੋਸਤਾਂ॥
ਬਸੰਤ ਰੁਤ ਆਈ ਫੁਲ ਬਾਗੀਚਿਆਂ ਨੂੰ ਅਰਥਾਤ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ਜੁਬਾ ਅਵਸਥਾ ਵਾਲੀ ਹੋਈ

ਬਜੂੰ ਬਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਸ਼ਹੇ ਚੀਸਤਾਂ॥੨੦॥
ਵਿਚ ਜੋਸ ਦੇ ਆਇਆ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਚੀਸਤਾਨ ਦਾ ਅਥਾਤ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਾ ਬੇਟਾ ਜੁਆਨੀ ਵਿਚ ਆਇਆ ਰਾਜ ਦੇ ਕਾਮ ਕਿਆ

ਬਰਖਸ਼ ਅੰਦਰਾਮਦ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਚੀਨਾ॥
ਵਿਚ ਸੈਰ ਕਰਨੇ ਦੇ ਆਇਆ ਸ਼ਾਹਨਸ਼ਾਹ ਚੀਨ ਦਾ

ਬਖੂਬੀ ਦਰਾਮਦ ਤਨੇ ਨਾਜ਼ਨੀਨਾ॥੨੧॥
ਵਿਚ ਖੂਬੀ ਦੇ ਆਇਆ ਤਨ ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ

ਬਖੂਬੀ ਦਰਾਂਮਦ ਗੁਲੇ ਬੋਸਤਾਂ॥
ਵਿਚ ਖੂਬੀ ਦੇ ਆਇਆ ਫੁਲ ਗੁਲਾਬ ਦਾ

ਬਐਸ਼ ਅੰਦਰਾਮਦ ਦਿਲੇ ਦੋਸਤਾਂ॥੨੨॥
ਵਿਚ ਐਸ਼ ਦੇ ਆਇਆ ਦਿਲ ਪਿਆਰਿਆਂ ਦਾ॥

ਜ਼ਿ ਦੇਵਾਰੇ ਸੋ ਅੰਦਰੂੰ ਮੂਸ਼ ਹਸਤਾ॥
ਉਸ ਕੰਧ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਕ ਚੂਹਾ ... ਰਹਿੰਦਾ

ਜ਼ਿ ਦੀਵਾਰ ਓ ਹਮ ਚੁ ਸੂਰਾਖ ਗਸ਼ਤਾ॥੨੩॥
ਕੰਧ ਵਿਚ ਉਸ ਸੇ ਐਸੇ ਹੀ ਛੇਕ ਸਾ ਹੋ ਗਿਆ॥

ਬਦੀਦੇ ਅਜ਼ਾਂ ਅੰਦਰੂੰ ਹਰ ਦੋ ਤਨਾ॥
ਦੇਖਿਆ ਉਸ ਵਿਚੋਂ ਦੋਨੋਂ ਤਨ ਅਥਾਤ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਾ ਬੇਟਾ ਅਤੇ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਲੜਕੀ ਆਪਸ ਵਿਚ ਦੇਖਣਾ।

ਚਰਾਗੇ ਜਹਾਂ ਆਫਤਾਬੇ ਯਮਨਾ॥੨੪॥
ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਯਮਨ ਦਾ

ਚੂਨਾਂ ਇਸ਼ਕ ਆਵੇਖ਼ਤ ਹਰਦੋ ਨਿਹਾਂ॥
ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਵਿਚ ਲਟਕੇ ਦੋਨੋ ਹੀ ਚੁਪਕੇ ਚੁਪਕੇ

ਇਲਮਸ ਰਫਦ ਦਸਤੋ ਹੋਸ਼ ਅਜ਼ ਜਹਾਂ॥੨੫॥
ਜੋ ਵਿਦਿਆ ਹਥ ਸੇ ਗਈ ਅਤੇ ਅਕਲ ਜਗਤ ਦੀ ਭੁਲ ਗਈ ਅਰਥਾਤ ਮਸਤ ਹੋ ਗਏ

ਚੂਨਾ ਹਰਦੋ ਆਵੇਖ਼ਤ ਬਾਹਮ ਵਰਗੇਬਾ॥
ਐਸੇ ਦੋਨੋ ਹੀ ਲਟਕੇ ਆਪਸ ਵਿਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਾਲ

ਕਿ ਦਸਤ ਅਜ਼ ਇਨਾਨ ਰਫਤ ਪਾ ਅਜ਼ ਰਕੇਬਾ॥੨੬॥
ਜੋ ਹਥ ਸੇ ਵਾਂਗਾਂ ਛੁਟ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਪੈਰ ਹਾਤੇ ਰਕਾਬਾਂ ਨੇ ਕਢ ਗਈਆਂ

ਬਿਪੁਰਸੀਦ ਹਰਦੋ ਕਿ ਏ ਨੇਕ ਖੋਇਆ॥
ਪੁਛਿਆ ਹਰਦੋ ਨੂੰ ਜੋ ਏ ਭਲੇ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲਿਓ ਮੁਲਾਂ ਦੀ ਲੜਕੀਏ

ਕਿ ਏ ਆਫਤਾਬੇ ਜਹਾਂ ਮਾਹ ਰੋਇਆ॥੨੭॥
ਜੋ ਏ ਸੂਰਜ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅਤੇ ਏ ਚੰਦ੍ਰ ਮੁਖੀਏ

ਕਿ ਈ ਹਾਲ ਗੁਜ਼ਰਦ ਬ ਆਂ ਹਰਦੋ ਤਨਾ॥
ਜੋ ਏਹ ਹਾਲ ਗੁਜ਼ਰਦਾ ਹੈ ਉਪ੍ਰ ਇਨਾ ਦੋਹਾਂ ਸਰੀਰਾਂ ਦੇ

ਬਿਪੁਰਸੀਦ ਅਖ਼ਵੰਦ ਅਖ਼ਵੰਦ ਜ਼ਨਾ॥੨੮॥
ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਮੁਲਾਂ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਅਤੇ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਮੁਲਾਣੀ ਨੇ ਪੁਛਿਆ॥

ਚਰਾਗੇ ਮਲਕ ਅਫਤਾਬੇ ਜਹਾਂ॥
ਦੀਵੇ ਅਕਾਸ ਦੇ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਸੰਸਾਰ ਦੇ॥

ਚਿਰਾ ਲਾਗਰੇ ਗਸ਼ਤ ਵਜ਼ਹੇ ਤੁਮਾਂ॥੨੯॥
ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਮਾੜ੍ਹੇ ਹੋ ਗਏ ਹੋ॥ ਸਬਬ ਬਾਕਿਆਂ ਹੈ

ਚਿ ਆਜ਼ਾਰ ਦਾਸ਼ਤਹ ਖ਼ਿਰੋ ਜ਼ਾਨਮਾਂ॥
ਕਿਆ ਦੁਖ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਤੈਨੂੰ ਕੇ ਕਬੁ ਏ ਮੇਰੇ ਜਾਨਾ॥

ਕਿ ਲਾਗਰ ਚਿ ਰਾ ਗਸ਼ਤੀਏ ਜਾਨਮਾਂ॥੩੦॥
ਜੋ ਮਾੜ੍ਹੇ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਹੋ ਏ ਹੋ ਤੁਸੀ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਓ॥

ਅਜ਼ਾਰੇ ਖ਼ਿਰੋ ਤਾ ਇਲਾਜੇ ਕੁਨਮਾਂ॥
ਦਸੋ ਰੋਗ ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸਦਾ ਉਪਾਉ ਕਰਾਂ॥

ਕਿਰੋਗੋ ਸੁਮਾਰਾ ਖ਼ਰਾਜੇ ਕੁਨੈਮਾ। ੩੧॥
ਦੁਖਤੂਮਾਰੇ ਕੇਤਾਈ ਖਾਰਜ ਕਰਾਂਗੇ

ਸੁਨੀਦਈ ਸੁਖਨ ਦਾਨ ਦਾਨਸ ਜਵਾਨਾ।
ਲੜਕੇ ਨੇ ਸੁਣੀ ਬਾਤ ਅਤੇ ਬੁਝ ਜਵਾਬ ਨਾ ਦਿੱਤਾ

ਫਰੋ ਬੁਰਦ ਹਰਦੋ ਤਨੇ ਇਸਕ ਤਾਬਾ। ੩੨॥
ਨੀਵੇਂ ਲੈ ਗਏ ਦੋਨੋਂ ਜੀ ਸਰੀਰ ਮੁਹੱਬਤ ਦੇ ਚਮਕਾਰੇ ਨੂੰ ਅਰਥਾਤ ਲੜਕਾ ਅਤੇ ਲੜਕੀ ਦੋਨੋਂ ਹੀ
ਗਏ ਉਸ ਤਾਪ ਦੇ ਉਤਾਰਨੀ

ਚੁ ਹੁਸਰੀਦ ਬਰਵੈ ਦੁਸੇ ਚਾਰ ਰੋਜਾ। ਪ੍ਰਹਿਪਾਰ ਰਹੇ
ਜਦੋਂ ਗੁਜਰ ਗਏ ਉਸ ਨਾਲ ਨੂੰ ਦੋ ਤਿੰਨ ਚਾਰ ਦਿਨ।

ਬਰਾਮਦ ਦੋ ਤਨ ਹਰ ਭੁਰੋਤੀ ਫਰੋਜਾ। ੩੩॥
ਬਾਹਰ ਆਈ ਦੋਨੋਂ ਤਨ ਦੀ ਸਿਆਗ ਦਿਖੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅਰਥਾਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਗਈ

ਬਰੋਦੁਰ ਨਸਤੰਦ ਤਿਫਲੀ ਭੁਲਾਵਾ।
ਉਨਾਂ ਉਪਰੋਂ ਤੇ ਦੂਰ ਹੋਇਆ ਬਾਲਕਾਂ ਦਾ ਨਾ ਸਮਝਾਰ

ਕਿ ਮੁਹਰਸ ਬਰਾਵਰਦ ਬੂ ਨਉ ਬਹਾਰਾ। ੩੪॥
ਜੋ ਪਿਆਰੀ ਅਦ ਜਬ ਉਨਾਂ ਦੀ ਬਾਹਰ ਆਈ ਮਾਨਿੰਦ ਨਵੀਨ ਬਹਾਰ ਦੀ

ਵਜਾਂ ਫਜਲਸ ਬੁਦ ਦੁਖਤਰ ਯਕੇ।
ਉਸ ਮੁੱਲਾਂ ਦੀ ਇਕ ਬੇਟੀ ਥੀ

ਕਿ ਸੂਰਤ ਜਮਾਲ ਅਸਤ ਦਾਨਸ ਬਸੇ। ੩੫॥
ਜੋ ਮੂੰਹ ਸਰੂਪ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਡੀ ਬੁਧਵਾਨ ਸੀ

ਸਨਾਸੀਦ ਓਰਾ ਕਿ ਹਾਲਤ ਵਜਾਂ।
ਪਛਾਨੀ ਉਨਾਂ ਦੀ ਹਾਲਤ ਅਤੇ ਰਾਹ ਅਰਥਾਤ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਅਤੇ ਵਜ਼ੀਰ ਜਾਦੀ ਦੀ ਪਛਾਨੀ।

ਬਗੁਫਤਸ ਦੁਰੂ ਖਲਵਤਸ ਖੁਸ ਜੁਬਾਂ। ੩੬॥
ਕਿਹਾ ਉਸ ਵਜੀਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ਨੂੰ ਇਕਾਂਤ ਵਿਚ ਭਲੀ ਰਸਨਾ ਥੀਂ।

ਕਿ ਏ ਸਰਵਕਦ ਮਾਹਿ ਰੋ ਸੀਮ ਤਨਾ।
ਜੋ ਏ ਸਰੂ ਜੈਸੇ ਕਦ ਵਾਲੀ ਏ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਮੁਖੀਏ ਪਾਰੇ ਜੈਸੇ ਚੰਚਲ ਸਰੀਰ ਵਾਲੀਏ॥

ਚਰਾਗੇ ਫਲਕ ਆਫਤਾਬੇ ਯਮਨਾ। ੩੭॥
ਦੀਵਾ ਅਕਾਸ ਦਾ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਯਮਨ ਵਲਾਇਤ ਦੀ ਨੂੰ।

ਜੁਦਾਈ ਮਰਾ ਅਜ਼ ਤੁਰਾ ਕਤਰਹ ਨੇਸਤ॥
ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਇਕ ਰੰਚਕ ਮਾਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਹੈ॥

ਬਦੀਦਨ ਦੁਕਾਲਬ ਬਗੁਫਤਨ ਯਕੇਸਤ॥੩੮
ਸਾਥ ਦੇਖਣੇ ਦੇ ਦੋ ਸਰੀਰ ਅਤੇ ਦਿਖ ਕਹਣੇ ਦੇ ਇਕ ਹੈ

ਬਮਨ ਹਾਲ ਗੋਤ੍ਰਾ ਕਿ ਗੁਰਜ਼ਦ ਤੁਰਾ॥
ਸਾਥ ਮੇਰੇ ਆਪਣਾ ਹਾਲ ਕਹੋ ਜੋ ਕਿਆ ਗੁਜਰਦਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਤਾਂਈ

ਕਿ ਸੋਜ਼ਦ ਹਮਾ ਜਾਨ ਜਿਗਰੇ ਮਰਾ॥੩੯॥
ਕਿਊਂ ਜੋ ਜਲਦਾ ਹੈ ਤ੍ਰਮ ਜਾਨ ਅਤੇ ਜਿਗਰ ਮੇਰਾ

ਕਿ ਪਿਨਹਾਂ ਸੁਖ਼ਨ ਕਰਦ ਯਾਰਾਂ ਖ਼ਤਾਸਤ॥
ਜੋ ਪੜਦਾ ਬਾਤ ਦਾ ਕਰਨਾ ਯਾਰਾਂ ਸੇ ਅਉਤਰਣਾ ਹੈ॥

ਅਗਰ ਰਾਸਤੁ ਗੋਈ ਤੁ ਬਰ ਮਨ ਰਵਾਸਤ॥੪੦
ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਸਚ ਕਹੇਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕਬੂਲ ਹੈ॥

ਕਿ ਦੀਗਰ ਬਗੋਯਮ ਮਰਾ ਰਾਸਤ ਗੋ॥
ਜੋ ਦੂਜੇ ਪਾਸ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਹੂੰਗੀ ਮੇਰੇ ਤਾਂਈ ਤੂੰ ਸਚ ਕਹੋ

ਕਿ ਅਜ਼ ਖ਼ੂਨ ਜਿਗਰੇ ਮਰਾ ਤੋ ਬਿਸੋ॥੪੧॥
ਜੋ ਖੂਨ ਜਿਗਰ ਦੇ ਮੇਰੇ ਕੇ ਤਾਂਈ ਧੋ ਅਰਥਾਤ ਆਪਣੇ ਜਿਗਰ ਦੀ ਗਲ ਦਸ ਮੈਨੂੰ॥

ਸੁਖ਼ਨ ਦੁਜ਼ਦਗੀ ਕਰਦ ਯਾਰਾਂ ਖ਼ਤਾਸਤ॥
ਬਾਤ ਦੀ ਚੋਰੀ ਕਰਨੀ ਯਾਰਾਂ ਸੇ ਭੂਲ ਹੈ

ਅਮੀਰਾਨ ਦੁਜ਼ਦੀ ਵਜ਼ੀਰਾਂ ਖ਼ਤਾਸਤ॥੪੨॥
ਸਰਦਾਰ ਜੇਕਰ ਪੜਦਾ ਬਾਤ ਦਾ ਵਜੀਰਾਂ ਤੇ ਰਖੇ ਔਗਣ ਹੈ

ਸੁਖ਼ਨ ਗੁਫ਼ਤ ਤੋ ਰਾਸਤ ਗੁਫ਼ਤਨ ਖ਼ੁਸ਼ ਅਸਤ॥
ਬਾਤ ਦੀ ਚੋਰੀ ਕਰਨੀ ਏਹ ਬੋਲ ਨਾ ਭੀ ਭੁਲਾਯਾ ਹੈ॥

ਕਿ ਹਰ ਗੁਫ਼ਤਨੇ ਹਮ ਚੁ ਸਾਫ਼ੀ ਦਿਲ ਅਸਤ॥੪੩
ਜੋ ਸਚ ਕਹਣੇ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ ਸਾਫ ਦਿਲ ਦੀ ਹੈ॥

ਬਸੇ ਬਾਜ਼ ਗੁਫ਼ਤਸ ਜਵਾਬੇ ਨਦਾਦ॥
ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਤਿਸ ਨੂੰ ਕੁਛ ਉਤਰ ਉਸਨੇ ਨਾ ਦਿਤਾ ਮੂਲ ਵਾਂਗ ਦੀਵਾਰ ਦੇ

ਜਵਾਬੇ ਜੁਬਾਂ ਸੁਖਨ ਸੀਰੀ ਕਸਾਦਾ ॥੪੪॥
ਜੁਵਾਬ ਰਸਨਾ ਮਿਠੀਥੀ ਮਿਠੀਆ ਮਿਠੀਆ ਬੋਤਾ ਕੀਤੀਆ ਪ੍ਰਅਸ਼ਲੀ ਕੁ ਛਨਾ ਦਸਿਆ।

ਯਕੇ ਮਜਲਸ ਆਰਾਸਤ ਬੋਰੋਦ ਜਾਮਾ।
ਇਕ ਮੇਲਾ ਕੀਤਾ ਲੜਕਿਆਂ ਦਾ ਸਾਥ ਸਰਾਬ ਅਤੇ ਗਵਈਏ ਇਕਠੇ ਕੀਤੇ ਅਰਥਾਤ ਮੂਲਾ ਦੀਲ ਤੁਰਕੀਨੇ ਇਕ ਮਜਲਸ ਸਜਾਈ ... ਸਰਾਬ ਨਾਲ ਸਜਾਈਆ।

ਕਿ ਹਮ ਮਸਤ ਸੁਦ ਮਜਲਸੇ ਓਤਮਾਮਾ ॥੪੫॥
ਜੋ ਤਮਾਮ ਬੇਸੁਧ ਹੋ ਗਏ ਮਜਲਸ ਵਾਲੇ।

ਬਕੇ ਫਸਤ ਹਮ ਹਮ ਚੁਨਾ ਵੇਖਤੰਦਾ।
ਸਾਥ ਸਰਾਬ ਦੇ ਐਸੇ ਪੀ ਕੇ ਬੇਸੁਧ ਹੋ ਇਗਏ।

ਕਿ ਜਖਮੇ ਜਿਗਾਰ ਬਾ ਜੁਬਾਂ ਰੇਖਤੰਦਾ ॥੪੬॥
ਜੋ ਅੰਦਰ ਦਾ ਦੁਖ ਸਾਥ ਆਪਣੀ ਜੁਬਾਨ ਦੇ ਕਿਹਾ

ਸੁਖਨ ਬਾਂ ਜੁਬਾਂ ਹਮ ਚੁ ਗੋਯਦ ਮੁਦਾਮਾ।
ਸਾਥ ਰਸਨਾ ਦੇ ਐਸੇ ਕੈਹਦੇ ਹੈ ਹਮੇਸਾ।

ਨ ਗੋਯਦ ਬਜੁਜ ਸੁਖਨ ਮਹਬੂਬ ਨਾਮਾ ॥੪੭॥
ਨਹੀਂ ਕੈਂਹਦੇ ਹੈ ਸਿਵਾਂ ਨਾਮ ਪਿਆਰੇ ਦੇ ਦੂਸਰੇ ਦਾ ਨਾਮ

ਦਿਗਰ ਮਜਲਸ ਆਰਾਸਤ ਬਾਰੋਦ ਚੰਗਾ।
ਦੂਸਰੀ ਮਜਲਸ ਬਣਾਈ ਸਾਥ ਸਰਾਬ ਅਤੇ ਰਾਗ ਦੇ।

ਜਵਾਨਾ ਨ ਸਾਇਸਤ ਹੇ ਖੁਬ ਰੰਗਾ ॥੪੮॥
ਗਭਰੂ ਲਾਇਕ ਅਤੇ ਸਰੂਪ ਵਾਲਿਆਂ ਆਦੀ।

ਹਮਾ ਮਸਤ ਖੇ ਸੁਦ ਹਮਾ ਖੁਬ ਮਸਤਾ।
ਤਮਾਮ ਮਸਤ ਸੁਭਾਉ ਹੋਏ ਸਭ ਮਸਤੀ ਸੇ ਭਰਪੂਰ

ਜ਼ਿ ਨਾਕੇ ਫਜੀਲਤ ਸਬੂ ਸੁਦ ਜ਼ਿਦ ਸਤਾ ॥੪੯॥
ਲਾਗਾਮ ਦਾਨਾਈ ਦੀ ਬਾਹਰ ਹੋਈ ਹਥਸੇ

ਹਰਾਂ ਕਸ ਕਿ ਅਜ ਇਲਮ ਸੁਖਨਸ ਬਰਾਦਾ।
ਜਿਸ ਕਿਸੀ ਨੇ ਵਿਦਿਆ ਦੀ ਬਾਤ ਉਸਕੇ ਸਾਥ ਚਲਾਈ ਸਾਹ ਜਾਦੇ ਨਾਲ

ਕਿ ਅਜ ਬੇਖੁਦੀ ਨਾਮ ਹਰਦੋ ਬਖਾਦਾ ॥੫੦॥
ਜੋ ਮਸਤੀ ਸੇ ਦੋਨੋ ਨਾਮ ਆਪਣੇ ਯਾਰ ਦਾ ਬੋਲ ਦੇਸੋ।

ਫੁਜ਼ਿਲਮੋ ਫਜੀਲਤ ਫਰਾਮੋਸ ਗਸਤ।
ਜੋਵ ਵਿਦਿਆ ਅਤੇ ਵਡਿਆਈ ਭੁਲਗਈ।
ਬਖਾਂਦੰਦ ਬਾਯਕ ਦਿਗਰ ਨਾਮ ਮਸਤ।੫੧॥
ਸਦਦੇਸੇ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਦਾ ਨਾਮ ਮਸਤ ਹੋਏ ਹੋਏ।
ਹਰਾਂ ਕਸ ਕਿ ਦੇਰੀ ਨਹਏ ਰਾਸਤ ਦੋਸਤ।
ਜਿਸ ਕਿਸੀ ਦਾ ਜੋ ਪੁਰਾਣਾ ਦੋਸਤ ਹੈ।
ਜੁਬਾਂ ਖੁਦ ਕੁਸਾਇਦਹ ਅਜ ਨਾਮ ਓਸਤ।੫੨॥
ਆਪਣੀ ਰਸਨਾਂ ਭੀ ਬੋਲਦਾ ਸੀ ਨਾਮ ਉਸਦਾ।
ਸਨਾਸੰਦ ਕਈ ਗੁਲ ਸੁਖਨ ਆਸਕ ਅਸਤ।
ਪਛਾਣਦੀਆਂ ਹੈ ਜੋ ਏਹੁ ਗੁਲ ਸੁਖਣ ਮੋਹਤ ਤੇ ਇਆਣੇ (ਆ.) ਅਲਦਾਰੇ ਦੀ ਲੜਕੀ ਨੇ ਜਾਣਿਆ
ਬਗੁਫਤਨ ਹਮਾਯੂੰ ਸਬਕਤ ਨਖਸ ਅਸਤ।੫੩॥
ਸਾਬ ਕਹਣੇ ਦੇ ਮੁਬਾਰਕ ਅਤੇ ਨਾਜਕ ਤਨ ਵਾਲੇ ਭੁਲੇ ਹਾਂ।
ਕਿ ਅਜ ਇਸਕ ਅਜ ਅਸਕ ਵ ਅਜ ਖੁਮਰ ਖੂੰ।
ਜੋ ਇਸਕ ਸੇ ਅਤੇ ਅਥ੍ਰ ਸੇ ਅਤੇ ਸਰਾਬ ਸੇ ਅਤੇ ਖੂੰਨ ਕੀਤੇ ਆਂ।
ਕਿ ਪੰਨਹਾਂ ਨਮਾਂਦ ਅਸਤ ਆਮਦ ਬਰੂੰ।੫੪॥
ਜੋ ਛਿਪਿਆ ਨਹੀ ਹੈਦਾ ਤੇ ਏਹੁ ਸਭ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਜਾਂਦਾ ਹੈ।
ਬਸਹਰ ਅੰਦਰੂੰ ਗਸਤ ਸੁਹਰਤ ਪਦੀਦ।
ਵਿਚ ਸਹਰ ਦੇ ਹੋਈ ਏ ਚਰਚਾ ਪ੍ਰਗਟ।
ਕਿ ਆਂ ਜਾਦਹੇ ਸਾਹ ਵ ਦੁਖਤਰ ਵਜੀਰ।੫੫॥
ਜੋ ਸਾਹਜਾਦਾਹ ਅਜਾਂਦ ਅਤੇ ਵਜੀਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ਆਸਕ ਹੈ।
ਸੁਨੀਦ ਈਂ ਸੁਖਨ ਸਾਹ ਦੋ ਕਿਸਤੀ ਬਖਾਂਦ।
ਸੁਣਕੇ ਏ ਬਾਤ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਬੇੜੀਆਂ ਦੋ ਮੰਗਾਈਆਂ।
ਜੁਦਾ ਬਰ ਜੁਦਾ ਹਰ ਦੋ ਕਿਸਤੀ ਨਿਸਾਂਦ।੫੬॥
ਇਕਲੇ ਇਕਲੇ ਦੋਹਾਂ ਬੇੜੀਆਂ ਉਪਰ ਬੈਠਾਲ ਦਿਤੇ।
ਰਵਾਂ ਕਰਦ ਓਰਾ ਬਦਰੀਯਾਏ ਅਜੀਮ।
ਰਵਾਨਹ ਕੀਤਾ ਉਨਾਂ ਬੇੜੀਆਂ ਕੋ ਤਾਂਈ ਭੂਰੇ ਦਰਿਆ ਵਿਚ।

ਦੂ ਕਿਸਤੀ ਯਕੇ ਸੁਦਹ ਅਹ ਮੌਜ ਬੀਮਾ।੮੭॥
ਦੋਨੋ ਬੇੜੀਆਂ ਇਕਥਾ ਕਠੀਆ ਹੋਗਈਆ ਤਮਾਮ ਲੈਂਹਾਂ ਸੇ।

ਦੂ ਕਿਸਤੀ ਯਕੇ ਗਸਤ ਹੁਕਮੇ ਅਲਾਹ।
ਦੋਨੋ ਬੇੜੀਆਂ ਇਕਠੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਾਥ ਹੁਕਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ।

ਬਯਕ ਜਾ ਦਰਾਮਦ ਹੁਮਾਂ ਸਮਸ ਮਾਹ।੮੮॥
ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਜਾਗਾ ਦੇ ਆਏ ਓਹ ਸੂਰਜ ਅਤੇ ਚੰਦ੍ਰਮੁਖੀ (ਅ:) ਸਾਹਜਾਦਾ ਅਤੇ ਵਜ਼ ... ਦੀ ਬੇਟੀ।

ਬਬੀਂ ਕੁਦਰਤੇ ਕਿਰਦਗਾਰੇ ਅਲਾਹ।
(ਤੇ ਔਰੰਗੀ) ਵੇਖਣੂੰ ਕੁਦਰਤ ਕਾਰਸਾਜ਼ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀ।

ਦੁਤਨ ਰਾ ਯਕੇ ਕਰਦ ਅਜ਼ ਹੁਕਮ ਸਾਹ।੮੯॥
ਦੋਨੋ ਸਰੀਰਾਂ ਕੇ ਤਾਈ ਇਕਥਾ ਕੀਤਾ ਹੁਕਮ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਸੇ।

ਦੁ ਕਿਸਤੀ ਦੁਰਾਮਦ ਬਯਕ ਜਾ ਦੁਤਨ।
ਦੋਹਾਂ ਬੇੜੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਵਿਚ ਆਏ ਦੋਨੋ ਸਰੀਰ।

ਚਰਾਗੇ ਜਹਾਂ ਆਫਤਾਬੇ ਯਮਨ।੯੦॥
ਮਸਾਲ ਅਰਬ ਦੇਸ ਦੀ ਅਤੇ ਸੂਰਜ ਯਮਨ ਦਾ।

ਬਰਫਤੰਦ ਕਿਸਤੀ ਬਦਰਯਾਇ ਗਾਰ।
ਫੇਰ ਗਈ ਬੇੜੀ ਵਿਚ ਦਾਰੀਆ ਡੂੰਗੇ ਦੇ।

ਬਮੌਜ ਅੰਦਰ ਆਮਦ ਚੁ ਬਰਗੇ ਬਹਾਰ।੯੧॥
ਵਿਹ ਲੈਂਹਰਾਂ ਦੇ ਆਈ ਮਾਨਿੰਦ ਪਤੇ ਬਹਾਰ ਦੇ ਦੀ।

ਯਕੇ ਅਯਦਹਾ ਬੂਦ ਆਜਾ ਨਿਸਸਤ।
ਇਕ ਭਾਰੀ ਸਰਪ ਥਾ ਉਥੇ ਬੈਠਾ ਹੋਇਆ।

ਬਖੁਰਦਨ ਦਰਾਮਦ ਵਜਾਂ ਕਰਦ ਜੁਸਤ।੯੨॥
ਵਾਸਤੇ ਖਾਵਣੇ ਦੇ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਥੋਂ ਹੀ ਛਾਲ ਮਾਰੀ

ਦਿਗਰ ਪੇਸਤਰ ਸੁਦ ਕਹਿਰੇ ਬਲਾ।
ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਅਗੇ ਭਾਰੀ ਬੀ ਕਹਰ ਰੂਪ ਬਲਾ।

ਦੁ ਦਸਤਸ ਸਤੂੰ ਕਰਦ ਪਏ ਸਰ ਹੁਮਾਹ।੯੩॥
ਦੋਨੋ ਹਥ ਉਸਨੇ ਥੰਮਾਂ ਵਾਂਗੂੰ ਖੜੇ ਕੀਤੀ ਉਪਰ ਸਿਰ ਉਲਾਦੇ।

ਮਿਯਾਂਰਫਤ ਸ਼ੁਦ ਕਿਸ਼ਤੀਏ ਹਰਦੋ ਦਸਤ॥
ਵਿਚ ਦੇ ਲੰਘ ਗਈ ਬੇੜੀ ਏਨਾਂ ਦੋਹਾਂ ਦੇ ਹਥਾਂਦੇ॥

ਬਨੇਸ਼ੋਦਮਾਂਨਦ ਅਜ਼ੋ ਮਾਰ ਮਸਤ॥੬੪॥
ਡੰਗ ਸਰਪ ਸੇ ਦੋਨੋ ਬਚਗਏ॥

ਗਿਰਫਤੰਦ ਓਰਾ ਬਦਸਤ ਅੰਦਰੂੰ॥
ਮਲਾਹਨੇ ਪਕੜਿਆ ਉਸ ਸਰਪ ਕੇ ਤਾਈ॥

ਬਬਖਸ਼ੀਦ ਓਰਾ ਬਖੁਰਦੀਦ ਖੂੰ॥੬੫॥
ਬਖਸ਼ਿਆ ਉਨਾਕੇਤਾਈ ਨਹੀ ਖਾਦਾ ਖੂਨਿ (ਅ:) ਸ਼ਾਹਜਾਦਾ ਤੇ ਬੇਟੀ ਵਜੀਰ ਦੀ ਬਚ ਗਈ॥

ਚੁਨਾਂ ਜੰਗ ਸ਼ੁਦ ਅਯਦਹਾ ਬਾਬਲਾ॥
ਐਸਾ ਜੁਧ ਹੋਇਆ ਸਰਪਦਾ ਸਾਂਥ ਬਲਾਦੇ॥

ਕਿ ਬੇਰੂੰ ਨਿਆਮਦ ਬਹੁਕਮੇ ਖੁਦਾ॥੬੬॥
ਜੋ ਬਾਹਰ ਨਾ ਆਇਆ ਉਨਾ ਵਿਚੋ ਕੋਈ ਸਾਥ ਹੁਕਮ ਰਬਦੇ॥

ਚੁਨਾ ਮੌਜ ਖੇਜ਼ਦ ਜ਼ਿਦਰੀਯਾ ਅਜ਼ੀਮ॥
ਐਸੀਆ ਲੈਰਾ ਉਠਦੀਆਂਹੈਂ ਭਾਰੀ ਦਰਿਯਾਸੇ॥

ਕਿ ਦੀਗਰ ਨ ਦਾਨਸਤ ਜੁਜ਼ਜ਼ ਕਰੀਮ॥੬੭॥
ਜੋ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀ ਜਾਣਦਾ ਸਿਵਾਂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਸੇ॥

ਰਵਾਂ ਗਸ਼ਤ ਕਿਸਤੀ ਬਮੌਜੇ ਬਲਾ॥
ਤੁਰਪਈ ਬੇੜੀ ਵਿਚ ਲੈਰਾ ਬਲਾ ਜੈਸੀਆ ਦੇ॥

ਬਰਾਹੇ ਖਲਾਸੀ ਜ਼ਿ ਰਹਮਤ ਖੁਦਾ॥੬੮॥
ਵਿਚ ਰਸਤੇ ਖੁਲਾਸੇ ਦੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ॥

ਬਆਖਰ ਹਮਅਜ਼ ਹੁਕਮ ਪਰਵਰਦਗਾਰ॥
ਓੜਕ ਨੂੰ ਭੀ ਹੁਕਮ ਪਾਲਣੇ ਵਾਲੇ ਬਿਅੰਤ ਕੇ ਸੇ॥

ਕਿ ਕਿਸਤੀ ਬਰਾਮਦ ਜ਼ਿ ਦਰਯਾ ਕਿਨਾਰ॥੬੯॥
ਜੋ ਬੇੜੀ ਆਈ ਉਪਰ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਦੇ॥

ਕਿ ਬੇਰੂੰ ਬਰਾਮਦ ਅਜ਼ਾਂ ਹਰਦੋ ਤਨ॥
ਜੋ ਬਾਹਰ ਆਏ ਬੇੜੀ ਸੇ ਦੋਨੋ ਸਰੀਰ॥

ਨਿਸ਼ਸਤਹ ਲਬੇ ਆਬ ਦਰਯਾ ਯਮਨਾ।੭੦॥
ਬੈਠਣੇ ਕੰਢੇ ਉਸੀ ਦਰਿਆ ਯਮਨ (ਅ:) ਉਸੀ ਬਾਂ।
ਦਰਾਮਦ ਯਕੇ ਸ਼ੇਰ ਦੀਦਨ ਸ਼ਿਤਾਬਾ।
ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਜੰਗਲ ਸੇ ਇਕ ਸ਼ੇਰ ਦੇਖਕੇ ਛੇਤੀਨਾਲ।
ਬਖ਼ੁਰਦਨ ਅਜ਼ਾਹਰ ਦੁ ਤਨ ਰਾ ਕਬਾਬਾ।੭੧॥
ਵਾਸਤੇ ਖਾਣੇ ਉਨਾ ਦੋਹਾ ਤਨਾਂਦੇ ਕਬਾਬ ਦੇ।
ਜ਼ਿ ਦਰਯਾ ਬਰਾਮਦ ਜ਼ਿਮਰਾਹੇ ਅਜ਼ੀਮਾ।
ਦਰਿਆ ਸੇ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਸੰਸਾਰ ਭਾਰੀ
ਖ਼ੁਰਮ ਹਰਦੋ ਤਨ ਰਾ ਬਹੁਕਮੇ ਕਰੀਮਾ।੭੨॥
ਖਾਵਾਂਗੇ ਹਰਦੋ ਕੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਤਾਈਂ ਸਾਥ ਹੁਕਮ ਸਖੀਦੇ।
ਬਜਾਇ ਦਰਾਮਦ ਜ਼ਿ ਸ਼ੇਰੇ ਸ਼ਤਾਬਾ।
ਉਚ ਉਸੀ ਥਾਂਦੇ ਆਇਆ ਸ਼ੇਰ ਸ਼ਿਤਾਬੀ ਸੇ।
ਜ਼ਹੀਦਸ਼ ਹਮੀ ਬੁਰਦ ਬਰ ਰੋਦ ਆਬਾ।੭੩॥
ਛਾਲ ਮਾਰੀ ਸ਼ੇਰ ਨੇ ਉਪਰ ਕੰਢੇ ਦਰਿਆਦੇ।
ਬਪੇਚੀਦ ਸਰ ਰਾ ਖ਼ਤਾ ਗਸ਼ਤ ਸ਼ੇਰਾ।
ਉਨਾ ਦੁਹਾਨੇ ਸਿਰ ਨੀਵਾਂ ਕੀਤਾ ਸ਼ੇਰ ਦੀ ਝਪਟ ਖ਼ਾਲੀ ਗਈ।
ਬਦਹਨੇ ਦਿਗਰ ਦੁਸ਼ਮਨ ਅਫ਼ਤਦ ਦਲੇਰਾ।੭੪
ਵਿਚ ਮੂੰਹ ਦੂਸਰੇ ਸ਼ਤ੍ਰੂ ਸੂਰਮੇ ਦੇ ਜਾ ਪਿਆ (ਅ:) ਸ਼ੇਰ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਜਾ ਪਿਆ।
ਬਗੀਰਦ ਮਗਾਰ ਦਸਤ ਸ਼ੇਰੇ ਸ਼ਿਤਾਬਾ।
ਪਕੜ ਲਿਆ ਸੰਸਾਰ ਨੇ ਪੰਜਾ ਅਤੇ ਸਿਰ ਸ਼ੇਰ ਦਾ ਛੇਤੀਨਾਲ।
ਬਬੁਰਦੰਦ ਓ ਰਾ ਕਸ਼ੀਦਹ ਦਰ ਆਬਾ।੭੫॥
ਲੈਗਿਆ ਉਸਕੇ ਤਾਈਂ ਘਸੀਟ ਕੇ ਵਿਚ ਪਾਣੀ ਦੇ।
ਬਬੀਂ ਕੁਦਰਤੇ ਕਿਰਦਗਾਰੇ ਜਹਾਂ।
(ਤੇ ਐ ਤੈਨੋ) ਦੇਖਣੂ ਕੁਦਰਤ ਕਾਰਸਾਜ਼ ਸੰਸਾਰ ਦੀ।
ਕਿ ਈਂਹਾਂ ਬਿਬਖ਼ਸ਼ੀਦ ਕੁਸ਼ਤਸ਼ ਅਜ਼ਾਂ।੭੬॥
ਇਨਾਂ ਕੇ ਤਾਈਂ ਬਖ਼ਸ਼ਿਆ ਅਤੇ ਉਨਾਂ ਕੇ ਤਾਈਂ ਮਾਰਿਆ।

ਬਿ ਰਫਤੰਦ ਹਰਦੋ ਬਹੁਕਮੇ ਅਮੀਰਾ।
ਗਏ ਦੋਨੋਂਹੀ ਸਾਥ ਹੁਕਮ ਅਮੀਰ ਦੇ। (ਅ:) ਰਬਦੇ।
ਯਕੇ ਸਾਹਜਾਦਹ ਦੁ ਦੁਖਤਰ ਵਜ਼ੀਰਾ। ੭੭॥
ਇਕ ਸਾਹਜਾਦਾ ਅਤੇ ਬੇਟੀ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ।
ਬਿ ਅਫਤਾਦ ਹਰਦੋ ਬਦਸਤੇ ਅਜ਼ੀਮਾ।
ਪੈਗਏ ਦੋਨੋਂਹੀ ਵਿਚ ਰਸਤੇ ਜੰਗਲ ਭਾਰੀਦੇ।
ਨ ਸਾਯਦ ਦਿਗਰ ਦੀਦ ਜੁਜ਼ ਯਕ ਕਰੀਮਾ। ੭੮॥
ਨਹੀਂ ਸਾਯਦ ਦੂਸਰਾ ਦੇਖਣੇਵਾਲਾ ਬਿਨਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂਤੇ।
ਬਮੁਲਕੇ ਹਬਸ਼ ਆਮਦ ਆਂ ਨੇਕਖੋਇ।
ਵਿਚ ਮੁਲਕ ਹਬਸ਼ੀਆਂਦੇ ਆਏ ਓਹ ਭਲੇ ਸੁਭਾਉਵਾਲੇ।
ਯਕੇ ਸਾਹਜਾਦਹ ਦਿਗਰ ਖੂਬਰੋਇ। ੭੯॥
ਇਕ ਸਾਹਜਾਦਾਹ ਅਤੇ ਦੂਸਰੀ ਖੂਬ ਰੂਪਵਾਲੀ
ਦਰਾਂ ਜਾ ਬਿਆਮਦ ਕਿ ਬਿਨਸ਼ਸਤਹ ਸਾਹ।
ਵਿਚ ਉਸ ਜਾਗਾਦੇ ਆਏ ਜੋ ਜਿਥੇ ਬਾਦਸਾਹ ਬੈਠਾ ਹੈ।
ਨਿਸਸਤੰਦ ਸਬਰੰਗ ਜ਼ਰੀ ਕੁਲਾਹ। ੮੦॥
ਬੈਠਾ ਹੈ ਸਿਆਮ ਸੂਰਤ ਸੁਨੈਹਰੀ ਛਤ੍ਰ ਸਿਰ ਪਰ ਹੈ।
ਬਦੀਦੰਦ ਓਰਾ ਬਖਾਂਦੰਦ ਪੇਸ।
ਬਾਦਸਾਹਨੇ ਉਨਕੇ ਤਾਂਈ ਦੇਖਕੇ ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਬੁਲਾਇਆ।
ਬਿਗੁਫਤੰਦ ਕਿ ਸੇਰ ਆਜ਼ਾਦ ਕੇਸ। ੮੧॥
ਕਹਾ ਜੋ ਏ ਸੇਰ ਜੁਦੇ ਮਗਜ਼ ਵਾਲੇ।
ਜਿ ਮੁਲਕੇ ਕੁਦਾਮੀ ਤੁਈ ਸਹਰ ਬਿਗੋ।
ਕਿਸ ਮੁਲਕਸੇ ਤੈਨੂੰ ਸਾਥ ਮੇਰੇ ਕਹੁ।
ਚਿ ਨਾਮੋ ਕਿਰਾ ਤੋ ਬਈ ਤਰਫ ਜੋ। ੮੨॥
ਕਿਆ ਨਾਮ ਤੇਰਾ ਅਤੇ ਕਿਸਦਾ ਤੂੰ ਬੇਟਾ ਹੈਂ ਏਧਰ ਕੀ ਕੰਮ ਅਤੇ ਕੀ ਢੂੰਡਦਾ ਹੈ
ਅਗਰ ਨਹ ਮਰਾ ਤੋ ਨਗੋਈ ਦੁਰਸਤ।
ਅਰ ਜੇਕਰ ਮੇਰੇ ਤਾਂਈ ਨਹੀ ਕਹੇਂਗਾ ਐਸਾ ਸਚਾ।

ਕਿ ਮੁਰਦਨ ਸਤਾਬ ਅਸਤ ਵੇ ਜਦ ਗਵਾਹਸਤ॥
ਜੋ ਮੌਤ ਤੇਰੀ ਛੇਤੀ ਹੀ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਾਣਦਾ ਹੈ॥ ੮੩॥

ਸੁਹਨਸਾਹ ਪਿਸਰੇ ਮੁਮਾਫ਼ੀਦਵਰਾ।
(ਸਾਹਜਾਦੇਨੇ ਕਿਹਾ) ਸ਼ਾਹਨ ਸਾਹ ਮਾਫ਼ੀਦਾਰਾ ਦਾ ਮੈਂ ਬੇਟਾ ਹਾਂ।

ਕਿ ਦੁਖਤਰ ਵਜ਼ੀਰ ਅਸਤ ਵੇ ਨਉਜਵਾਂ।੮੪॥
ਏਹੁ ਬੇਟੀ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਹੈ ਵੇ ਨਵੀਨ ਜੁਵਾਨੀ ਵਾਲੀ

ਹਕੀਕਤ ਬਗੁਫਤਸ਼ ਜਿ ਪੇਸ਼ੀਨਹ ਹਾਲਾ।
(ਰੌਸ਼ਨ ਜਮੀਰ ਨੇ) ਹਕੀਕਤ ਕਹੀ ਅਗਲੇ ਹਾਲ ਦੀ।

ਕਿ ਬਰ ਵੈ ਚੁ ਬਗੁਜ਼ਸ਼ਤ ਚੰਦੀ ਜਵਾਲਾ।੮੫॥
ਜਿਸੜਾ ਉਪਰ ਉਸਦੇ ਗੁਜ਼ਰੀ ਇਤਨੀ ਕੰਮੀ

ਬਮਿਹਰਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਬਗੁਫਤ ਅਜ਼ ਜ਼ੁਬਾਂ।
ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕਿਰਪਾਲਗੀ ਵਿਚ ਆਇਆ ਅਤੇ ਰਸਨਾ ਸੋ ਕਿਤਾ।

ਸ਼ਰਾਜਾਇਗਾਹੇ ਜਿ ਖੁਦ ਖ਼ਾਨਹ ਦਾਂ।੮੬॥
ਮੇਰੇ ਘਰ ਕੇ ਤਾਈ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਸੇ ਜਾਣ।

ਵਜ਼ਾਰਤ ਖੁਦ ਸਰਾ ਤੁਰਾ ਮੇ ਦਿਹਮ।
ਵਜ਼ੀਰੀ ਆਪਣੇ ਕੇ ਤਾਈ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਤਾਈਂ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।

ਕੁਲਾਹੇ ਮੁਮਾਲਕ ਤੁ ਬਰ ਸਰ ਨਿਹਮ।੮੭॥
ਛੱਤ੍ਰ ਮੁਲਕ ਦਾ ਤੇਰੇ ਸਿਰ ਊਪਰ ਰਖਦਾ ਹਾਂ ਮੈਂ।

ਬਗੁਫਤੰਦ ਈਂ ਰਾ ਵ ਕਰਦੰਦ ਵਜ਼ੀਰ।
ਕਿਹਾ ਇਸਕੇ ਤਾਈ ਅਤੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਵਜ਼ੀਰ।

ਕਿ ਨਾਮੇ ਵਜ਼ੀ ਬੂਦ ਰੌਸ਼ਨ ਜ਼ਮੀਰ।੮੮॥
ਕਿਸਵਾਸਤੇ ਜੋ ਉਸ ਕਾ ਨਾਮ ਥਾ ਰੌਸ਼ਨ ਜ਼ਮੀਰ।

ਬਹਰ ਜਾ ਕਿ ਦੁਸ਼ਮਨ ਸ਼ਨਾਸਦ ਅਜ਼ੀਮ।
ਵਿਚ ਜਿਸ ਜਾਗਾ ਦੇ ਜੋ ਸੂਝ ਪਛਾਣਿਆ ਵਡਾ

ਦਵੀਦੰਦ ਬਰ ਵੈ ਬਹੁਕਮੇ ਕਰੀਮ।੮੯॥
ਦੌੜਿਆ ਊਪਰ ਉਸਦੇ ਸਾਥ ਹੁਕਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ।

ਕਿ ਖੂੰਨਸ਼ ਬਰੇਜ਼ੀਦ ਵ ਕਰਦੰਦ ਜ਼ੇਰ।
ਜੋ ਖੂੰਨ ਉਸਦਾ ਡੋਲ੍ਹਿਆ ਅਤੇ ਕੀਤਾ ਉਸਨੂੰ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਚ।
ਦਿਗਰ ਜਾ ਸ਼ੁਨੀਦੇ ਦਵੀਦੇ ਦਲੇਰ। ੯੦॥
ਦੂਸਰੀ ਜਾਗ੍ਹਾ ਸੁਣਿਦਾ ਦਉੜਿਆ ਦਲੇਰ ਹੋਕੇ।
ਬ ਹਰ ਜਾ ਕਿ ਤਰਕਸ਼ ਬਰੇਜ਼ੀਦ ਤੀਰ।
ਵਿਚ ਜਿਸ ਜਾਗ੍ਹਾ ਦੇ ਜੋ ਤੀਰ ਤਰਕਸ਼ ਸੇ ਮਾਰਿਆ।
ਬਕੁਸ਼ਤੇ ਅਦੂਰਾ ਬਕਰਦੇ ਅਸੀਰ। ੯੧॥
ਮਾਰਤਾ ਸ਼ਤ੍ਰੂ ਕੇ ਤਾਈ ਅਤੇ ਕਰਦਾ ਕੈਦੀ
ਬਮੁੱਦਤ ਯਕੇ ਸਾਲ ਤਾ ਚਾਰ ਮਾਹ।
ਵਿਚ ਅਰਸੇ ਇਕ ਸਾਲ ਅਤੇ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਦੇ।
ਦਰਖ਼ਸ਼ਿੰਦਹ ਆਮਦ ਚੁ ਰਖ਼ਸ਼ਿੰਦ ਮਾਹ। ੯੨॥
ਚਮਕਣ ਵਿਚ ਆਇਆ ਮਾਨਿੰਦ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਚਮਕਣੇ ਵਾਲੇ ਦੀ।
ਬਦੋਜ਼ੀਦ ਦੁਸ਼ਮਨ ਬਸੋਜ਼ੀਦ ਤਨ।
ਪਰੋਤਾ ਸ਼ਤ੍ਰੂਆਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਜਲਾਇਆ ਉਨਾਂ ਦਾ ਸਰੀਰ।
ਬਸ਼ਾਦ ਆਮਦੋ ਰੋਜ਼ਗਾਰੇ ਕੁਹਨ। ੯੩॥
ਵਿਚ ਸ਼ਾਦਗੀ ਕੀ ਦੇ ਆਇਆ ਉਸਨੂੰ ਦਿਨ ਪਿਛਲਾ
ਬਗੁਫ਼ਤਸ਼ ਯਕੇ ਰੋਜ਼ ਦੁਖ਼ਤਰ ਵਜ਼ੀਰ।
ਕਿਹਾ ਇਕ ਦਿਨ ਰੌਸ਼ਨ ਜ਼ਮੀਰ ਨੂੰ ਬੇਟੀ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਨੇ।
ਕਿ ਏ ਸ਼ਾਹ ਸ਼ਾਹਾਨ ਰੌਸ਼ਨ ਜ਼ਮੀਰ। ੯੪॥
ਜੋ ਏ ਬਾਦਸ਼ਾਹੋ ਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਰੌਸ਼ਨ ਜ਼ਮੀਰ।
ਬਯਕ ਬਾਰ ਮੁਲਕਤ ਫ਼ਰਾਮੋਸ਼ ਗਸ਼ਤ।
ਇਕ ਬਾਰਗੀ ਮੁਲਕ ਆਪਣਾ ਤੈ ਭੁਲਾ ਦਿਤਾ
ਕਿ ਅਜ਼ ਮਸਤ ਮਸਤੀ ਹਮੋ ਹੋਸ਼ ਗਸ਼ਤ। ੯੫॥
ਜੋ ਰਾਜ ਦੀ ਮਸਤੀ ਸੇ ਮਸਤ ਹੋਕੇ ਸਭ ਅਕਲ ਭੁਲਾ ਦਿਤੀ ਤੈਂ।
ਬਆਂ ਮੁਲਕ ਪੇਸ਼ੀਨ ਹਰਾ ਯਾਦ ਕੁਨ।
ਤੂੰ ਉਸ ਮੁਲਕ ਅਗਲੇ ਆਪਣੇ ਕੰ ਤਾਈ ਯਾਦ ਕਰ।

ਕਿ ਸਹਰੇ ਪਦਰ ਰਾ ਤੂ ਆਬਾਦ ਨੁਨਾ। ੯੬॥
ਜੋ ਸਹਰ ਬਾਪ ਆਪਣੇ ਦਾ ਤੂੰ ਆਬਾਦ ਕਰ

ਨਿਗਾਹ ਦਾਸ਼ਤ ਅਜ਼ ਫੌਜੋ ਲਸਕਰ ਤਮਾਮਾ।
ਨਿਗਾਹ ਰਖਿਆ ਫੌਜ ਅਤੇ ਸਪਾਹ ਕੋ ਸਭ ਤ੍ਰਾਂ।

ਬਸੇ ਗੰਜ ਬਖਸੀਦ ਬਰਵੈ ਮੁਦਾਮਾ। ੯੭॥
ਬਹੁਤ ਖਜਾਨੇ ਬਖਸੀਸ ਕੀਤੇ ਉਸ ਊਪਰ ਸਦੀਵ ਕਾਲ

ਯਕੇ ਲਸਕਰ ਆਰਾਸਤ ਚੂੰਨੇ ਬਹਾਰਾ।
ਇਕ ਲਸਕਰ ਸਵਾਰਿਆ ਮਾਨਿੰਦ ਨਵੀਨ ਬਸੰਤ ਰੁਤ ਸੀ

ਜਿ ਖੰਜਰ ਵ ਗੁਰਜੋ ਵ ਬਖ਼ਤਰ ਹਜਾਰਾ। ੯੮॥
ਤਲਵਾਰਾ ਸੇ ਅਤੇ ਗੁਰਜਾਸੇ ਅਤੇ ਸੰਜੋਆਂ ਹਜਾਰਾ ਹੀ ਬਣਾਈ।

ਜਿਰਹ ਖੋਦ ਖ਼ਿਫਤਾਂ ਵ ਬਰ ਗਿਸਤਵਾਂ।
ਝਿਲਮੇ ਅਤੇ ਸਿਰ ਦੇ ਟੋਪ ਕੁੜਤੀਆ ਅਤੇ ਘੋੜੇ ਦੀ ਗਰਦਨੀ ਜੋ ਲੋਹੇ ਦੀਏ

ਜਿ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਹਿੰਦੀ ਗਿਰਾ ਤਾਂ ਗਿਰਾ। ੯੯॥
ਤਲਵਾਰਾ ਹਿੰਦੀ ਦੀਆ ਭਾਰੀ ਭਾਰੀ ਮੁਲ ਦੀਆਂ।

ਜਿ ਬੰਦੂਕ ਮਸਹਦ ਵ ਚੀਨੀ ਕਮਾਂ।
ਬੰਦੂਕਾ ਸਹਰ ਮਸਹਦ ਦੀਆ ਅਤੇ ਕਮਾਣਾ ਚੀਨ ਦੀਆਂ

ਜ਼ਿਰਹਿ ਰੂਮ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਹਿੰਦੋਸਤਾਂ। ੧੦੦॥
ਸੰਜੋਆਂ ਰੂਮ ਦੀਆਂ ਅਤੇ ਤਲਵਾਰਾਂ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੀਆ ਖਰੀਦੀਆਂ।

ਚਿ ਅਜ਼ ਤਾਜ਼ੀ ਅਸਪਾਨ ਫੌਲਾਦ ਨਾਲਾ।
ਕਿਆ ਘੋੜੇ ਤਾਜੀ ਫੁਲਾਦੀ ਨਾਲ ਜਿਨਾ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਲਗੇ ਹੋਏ ਹੈ।

ਹਮਹ ਪਿੰਦਹ ਫੀਲਾਂ ਅਜ਼ ਸ਼ਬ ਮਿਸਾਲਾ। ੧੦੧॥
ਸਭ ਮਸਤ ਹਾਥੀ ਮਾਨਿੰਦ ਕਾਲੀ ਰਾਤ ਦੇ।

ਹਮਹ ਸ਼ੇਰ ਮਰਦਾਂ ਵ ਜੋਰਾਂਵਰਾ।
ਸਭ ਸੂਰਮੇ ਮਰਦ ਅਤੇ ਅਤਸੇ ਜੋਰ ਵਾਲੇ।

ਕਿ ਸ਼ੇਰ ਅਫ਼ਗਨਾਂ ਰਾ ਬਸਫ ਅਫ਼ਗਨਾ। ੧੦੨॥
ਜੋ ਸੂਰਮਿਆ ਦੇ ਪਰੇ ਕੈ ਤਾਈ ਸਿਟਣੇ ਵਾਲੇ ਐਸੇ ਸੂਰਮੇ ਕਠੇ ਕੀਤੇ।

ਬਰਜਾਮ ਅੰਦਰੂੰ ਹਮ ਚੁ ਫੀਲ ਅਫਕਨ ਅਸਤ॥
ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ ਮਾਨਿੰਦ ਹਾਥੀ ਸਿਟਣੇ ਵਾਲੇ ਹੀ ਹੈ॥
ਬ ਬਜ਼ਮ ਅੰਦਰੂੰ ਚਰਬ ਚਾਲਾਕ ਦਸਤ॥੧੦੩॥
ਵਿਚ ਸਭਾ ਦੇ ਹੋਸ਼ਿਆਰ ਅਤੇ ਚਾਲਾਕ ਹਥਾਂ ਦੇ ਹੈਨ
ਨਿਸ਼ਾਂ ਮੇ ਦਿਹਦ ਨੇਜ਼ਹ ਰਾ ਨੋਕ ਖ਼ੂੰ॥
ਨਿਸ਼ਾਨ ਦੇਂਦੇ ਹੈਨ ਨੇਜ਼ਾ ਕੇਤਾ ਈ ਨੋਕ ਖ਼ੂਨ ਦੇ
ਕਸ਼ੀਦੰਦ ਅਜ਼ ਤੇਗ਼ ਜ਼ਹਰਾ ਬਰੂੰ॥੧੦੪॥
ਖਿਚੀ ਹੈ ਤਲਵਾਰ ਜ਼ਹਰ ਦੀ ਆਬ ਵਾਲੀ
ਯਕੇ ਫ਼ੌਜ ਆਰਾਸਤਹ ਹਮ ਚੁ ਕੋਹ॥
ਇਕ ਫ਼ੌਜ ਸਵਾਰੀ ਹੈ ਮਾਨਿੰਦ ਪਹਾੜ ਦੀ॥
ਜੁਵਾਨਾਂ ਨਮਾਇਸਤ ਹਰ ਯਕ ਗਰੋਹ॥੧੦੫॥
ਸੂਰਮੇ ਲਾਇਕ ਹੀ ਇਕ ਤੁਮਣ
ਬਪੋਸ਼ੀਦ ਦਸਤਾਰ ਦੁਖਤਰ ਵਜ਼ੀਰ॥
ਪਹਿਨੀ ਪਗੜੀ ਬੇਟੀ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਨੇ ਅਰਥਾਤ ਮਰਦਾਨਾ ਭੇਸ ਕੀਤਾ॥
ਬਿਬਸਤੰਦ ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਜ਼ਸਤੰਦ ਤੀਰ॥੧੦੬॥
ਬੰਨੀ ਹੈ ਤਲਵਾਰ ਲਕ ਨਾਲ ਜੁਣ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਤੀਰ
ਬ ਸਰਦਾਰੀਏ ਕਰਦ ਪੇਸ਼ੀਨਹ ਫ਼ੌਜ॥
ਸਰਦਾਰੀ ਕੀਤੀ ਉਸਨੇ ਪਹਿਲੀ ਫੌਜ ਦੀ
ਰਵਾਂ ਕਰਦ ਲਸ਼ਕਰ ਚੁ ਦਰੀਆਇ ਮੌਜ॥੧੦੭॥
ਰਵਾਨਾ ਕੀਤੀ. ਫੌਜ ਮਾਨਿੰਦ ਲਹਿਰ ਦਰੀਆਇ ਦੀ
ਯਕੇ ਗੋਲ ਬਸਤਹ ਚੁ ਅਬਰੇ ਸਿਆਹ॥
ਇਕ ਤੁਮਣ ਬਣਾਇਆ ਮਾਨਿੰਦ ਘਟਾਂ ਦੀ ਦੀ
ਬਿ ਲਰਜ਼ੀਦ ਬੂਮੋ ਬਲਰਜ਼ੀਦ ਮਾਹ॥੧੦੮॥
ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੰਬੀ ਅਤੇ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਹਿਲਿਆ
ਬਿਆਵੁਰਦ ਲਸ਼ਕਰ ਚੁ ਬਰ ਵੈਹ ਦੂਦ॥
ਲਿਆਈ ਫੌਜ ਕੇਤਾਈ ਜੋਰ ਉਪਰ ਦੇ

ਸਲਾਹੇ ਦਿਗਰ ਤੀਰ ਤੋਰੋ ਨਮੂਦਾ।।੧੦੯।।
ਸਲਾਹ ਤਲਵਾਰ ਅਤੇ ਤੀਰ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਬੂਝੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਥਵਾ ਤੀਰ ਨਾਲ ਲੜਾਈ ਤੋਂ ਹੋਰ ਗੱਲ ਨਹੀ ਕਰਨੀ

ਕਿ ਆਰਾਸਤ ਲਸ਼ਕਰ ਬਸਾਜ਼ੇ ਤਮਾਮਾ।
ਬਣਾਇਆ ਫੌਜ ਨੂੰ ਸਾਥ ਸਭ ਅਸਬਾਬ ਦੇ ਪੂਰਨ

ਹਮਹ ਖ਼ੰਜਰੋ ਗੁਰਜ਼ੋ ਗੋਪਾਲ ਨਾਮਾ।।੧੧੦।।
ਤਮਾਮ ਤਲਵਾਰੀ ਅਤੇ ਗੁਰਜੀ ਅਤੇ ਗੋਪੀਆਂ ਕੇ ਨਾਲ

ਬਬੁਰਦੰਦ ਅਕਲੀਮ ਤਾਰਾਜ ਸਖ਼ਤਾ।
ਲੈ ਗਈ ਵਲਾਇਤ ਕੋ ਲੁਟ ਨਾਲ ਸਖਤ ਅਥਵਾ ਵਲਾਇਤ ਨੂੰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਲੁਟਿਆ

ਬਿਬੁਰਦੰਦ ਸ਼ਹੇ ਬਾਦ ਪਾਯਾਨ ਰਖ਼ਤਾਂ।।੧੧੧
ਲੈ ਗਈ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਘੋੜੇ ਪਵਣ ਰੂਪਾਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਅਸਬਾਬ ਉਨਾਂ ਦਾ

ਚੁਨਾਂ ਜੀਰਹ ਕਰਦੰਦ ਅਜ਼ਾਂ ਮੁਲਕ ਰਾ।
ਐਸਾ ਜ਼ੁਲਮ ਕੀਤਾ ਉਸ ਮੁਲਕ ਕੇ ਤਾਈ

ਚੁ ਬਰਗੇ ਦਰਖ਼ਤਾਂ ਜ਼ਿਬਾਦੇ ਸਬਾਂ।।੧੧੨।।
ਜੈਸੇ ਪਤੇ ਦਰਖਤਾਂ ਦੇ ਝੜ ਪੈਂਦੇ ਹੈਨ ਸੁਬ੍ਹੇ ਦੇ ਪਵਣ ਨਾਲ

ਬਿਕੁਸ਼ਤਨ ਅਦੂਰਾ ਕੁਸ਼ਾਇਦ ਬਪੇਸ਼ਾ।
ਸਾਥ ਮਾਰਣੇ ਸਤ੍ਰੂਆਂ ਦੇ ਖੋਲ੍ਹਿਆਂ ਆਪਣੇ ਅਗੇ ਕੇ

ਬਬੇਰੂੰ ਜ਼ਿ ਮੁਲਕ ਸ਼ਹਿ ਮਾਹਿ ਰਹ ਰੇਸ਼ਾ।।੧੧੩
ਬਾਹਰ ਗਲੀਆਂ ਦਾ ਮੁਲਕ ਜੋ ਤਮਾਮ ਕੇ ਤਾਈ ਘਾਇਲ ਅਥਵਾ ਸਭ ਮੁਲਕ ਨੂੰ ਘਾਇਲ ਕੀਤਾ

ਪਰੀ ਚਿਹਰਹ ਏ ਹਮਚੁ ਸ਼ੇਰੇ ਨਿਯਾਦਾ।
ਪਰੀ ਜੈਸਾ ਮੂੰਹ ਹੈ ਮਾਨਿੰਦ ਸ਼ੇਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ਦੀ (ਛੜਖਾਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਲੜਕੀ)

ਬਿਕੁਸ਼ਤਨ ਅਦੂਰਾ ਕਿ ਖ਼ੰਜਰ ਕੁਸ਼ਾਦਾ।।੧੧੪।।
ਵਾਸਤੇ ਮਾਰਨੇ ਸਤ੍ਰੂਆਂ ਦੇ ਜੋ ਤਲਵਾਰ ਖੋਲੀ ਹੈ

ਬਹਰ ਜਾ ਦਵੀਦੇ ਬਿ ਕੁਸ਼ਤੇ ਅਜ਼ਾਂ।
ਬੀਚ ਜਿਸ ਜਾਗਾ ਦੇ ਦੌੜ ਕੇ ਜਾਂਦੀ ਉਥੇ ਹੀ ਮਾਰਦੀ

ਬਹਰ ਜਾ ਰਸੀਦੇ ਬਿ ਬਸਤੇ ਅਜ਼ਾਂ।।੧੧੫।।
ਬੀਚ ਜਿਸ ਜਗਾ ਦੇ ਪਹੁੰਚਦੀ ਬੰਨ੍ਹ ਲਿਆਉਂਦੀ ਉਥੇ ਹੀ ਸਤ੍ਰੂਆਂ ਨੂੰ।

ਸੁਣੋ ਦਈਅਜਾਂ ਸਾਹ ਮਾਹੀਵਰਾਂ।
ਸੁਣੀਏ ਹਕੀਕਤ ਬਾਦਸਾਹ ਮਾਹੀ ਵ੍ਰਾਦੇ ਨੇ।

ਬਤੂੰਦੀ ਦਰਾਮਦ ਬਜਾਇਸ ਹੁਮਾਂ। ੧੧੬॥
ਵਿਚ ਗੁਸੇ ਦੇ ਆਇਆ ਉਸੀ ਜਾਗਾ ਤੇ

ਬਰਾ ਰਾਸਤਹ ਫਉਜ ਰੂੰ ਨਉਬਹਾਰਾਂ।
ਬਨਾਈ ਫਉਜ ਮਾਨਿੰਦ ਨਾਵੀਨ ਰੁਤਤੀ

ਜਿ ਤੋਪੋ ਤੁਪਕ ਖੰਜਰੇ ਆਬਦਾਰਾਂ। ੧੧੭॥
ਤੋਪਾਂ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਅਤੇ ਤਲਵਾਰਾਂ ਆਬਦਾਰ ਲਈ ਆਸਾਥ

ਬਪੇਸ਼ੇ ਮਫਅਦ ਚੂ ਦਰਯਾ ਅਮੀਕਾਂ।
ਅਗੇ ਜੁਧ ਦੇ ਆਇਆ ਜੈਸੇ ਦਰਿਆ ਭਾਰੀ ਹੋਤਾ ਹੈ

ਜਿ ਸਿਰਤਾ ਕਦਮ ਹਮ ਚੁ ਆਹਨ ਗਰੀਕਾਂ। ੧੧੮
ਸਿਰ ਸੇ ਪੈਰਾਂ ਤੋੜੀ ਜੈਸੇ ਲੋਹੇ ਸੇ ਮਾਨ੍ਹਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ

ਬਆਵਾਜ਼ ਤੋਪੋ ਤਮਾਚਹ ਤੁਫੰਗਾਂ।
ਸਾਥ ਆਵਾਜਾ ਤੋਪਾਂ ਅਤੇ ਤਮੰਚੇ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੇ॥

ਜਿਮੀ ਗਸ਼ਤ ਹਮ ਚੂੰ ਗੁਲੇ ਲਾਲਹ ਰੰਗਾਂ। ੧੧੯॥
ਪ੍ਰਿਥੀ ਹੋਈ ਹੈ ਮਾਨਿੰਦ ਗੁਲ ਲਾਲੇ ਦੀ ਲਾਲ

ਬਮੈਦਾਂ ਦਰਾਮਦ ਕਿ ਦੁਖਤਰ ਵਜ਼ੀਰਾਂ।
ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ ਆਈ ਜੋ ਬੇਟੀ ਵਜੀਰ ਦੀ ਸੀ

ਬਯਕ ਦਸਤ ਚੀਨੀ ਕਮਾਂ ਦਸਤ ਤੀਰਾਂ। ੧੨੦॥
ਵਿਚ ਇਕ ਹਥ ਦੇ ਕਮਾਣ ਚੀਨੀ ਦੂਸਰੇ ਹਥ ਵਿਚ ਤੀਰ ਲਿਆ ਹੋਇਆ

ਬਹਰ ਜਾ ਕਿ ਪਰਾਂ ਸ਼ਵਦ ਤੀਰ ਦਸਤਾਂ।
ਵਿਚ ਜਿਸ ਜਾਗਾ ਦੇ ਜੋ ਉਡਤੇ ਤੀਰ ਉਸ ਦੇ ਹਥ ਸੇ

ਬਸਦ ਪਹਿਲਵੇ ਪੀਲ ਮਰਦਾਂ ਗੁਜਸਤਾਂ। ੧੨੧॥
ਵਿਚ ਸੈਂਕੜੇ ਪਸਲੀਆਂ ਹਾਥੀ ਜੈਸੇ ਆਦਮੀਆਂ ਨੂੰ ਤੋੜ ਕੇ ਪਾਰ ਪਏ

ਚੁਨਾਂ ਮਉਜ ਖੇਜਦ ਜਿ ਦਰੀ ਆਬ ਸੀਰਾਂ।
ਜੈਸੇ ਲਹਿਰਾਂ ਉਠਦੀਆਂ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਦਰਿਆ ਖਾਰੇ ਸੇ ਖਾਰਿ ਹੋ ਤੁਰਦਾ ਹੈ।

ਬਰਖ਼ਸ਼ ਅੰਦਰਾਮਦ ਚੁ ਤੇਗ਼ੇ ਨਿਹੰਗ॥੧੨੨॥
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਈ ਤਲਵਾਰ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੀ ਅਰਥਾਤ ਜੈਸੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਜੋ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਤੈਸੇ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੀ
ਆਤਸ਼ ਵਾਰਾਂ ਕਰੀਆਂ

ਬਤਾਬਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਫ਼ਰੋ ਤਾਬਨਾਕ॥
ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿਚ ਆਇਆ ਇਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਣੀ ਸਾਰੇ

ਬਰਖ਼ਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਫ਼ਰੋ ਖ਼ੂਨਿ ਖ਼ਾਕ॥੧੨੩॥
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਈ ਮਿਟੀ ਲਹੂ ਵਾਲੀ ਅਰਥਾਤ ਉਸ ਮੁਲਕ ਵਿਚ ਮਿਟੀ ਖ਼ੂਨ ਦੇ ਰੰਗ ਹੋ ਗਈ

ਬਤਾਬਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਹਮਾ ਹਿੰਦ ਤੇਗ਼॥
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਈਆਂ ਸਭ ਹਿੰਦੀ ਤਲਵਾਰਾਂ

ਬ ਗ਼ੁਰੀਦ ਲਸ਼ਕਰ ਚੁ ਦਰੀਆਇ ਮੇਗ਼॥੧੨੪॥
ਵਿਚ ਗਜਣ ਦੇ ਆਇਆ ਲਸ਼ਕਰ ਮਾਨਿੰਦ ਦਰੀਆ ਦੀ ਅਤੇ ਬਦਲ ਦੀ

ਬ ਰਖ਼ਸ਼ ਅੰਦਰਾਮਦ ਬ ਚੀਨੀ ਕਮਾਂ॥
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਈਆ ਚੀਨ ਦੀਆ ਕਮਾਣਾ॥

ਬਤਾਬ ਆਮਦਸ ਤੇਗ਼ਿ ਹਿੰਦੋਸਤਾਂ॥੧੨੫॥
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਈਆਂ ਤਲਵਾਰਾਂ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੀਆਂ

ਗ਼ਰੇਵਹ ਬਰਾਵੁਰਦ ਚੰਦੀ ਕਰੋਹ॥
ਸ਼ਬਦ ਕਮਾਣਾ ਦਾ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਕਈ ਕੋਸਾਂ ਤਕ

ਬ ਭੁਦਰੀਦ ਦਰੀਯਾ ਬ ਦੂਰੀਦ ਕੋਹ॥੧੨੬॥
ਵਿਚ ਕੰਬਣ ਦੇ ਆਇਆ ਦਰੀਆ ਅਤੇ ਪਾਟੇ ਪਹਾੜ

ਬਰਖ਼ਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਜ਼ਮੀਨੋ ਜ਼ਮਾਂ॥
ਵਿਚ ਜੋਰ ਦੇ ਆਈ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਤੇ ਜ਼ਿਮਾਨਾ॥

ਬਤਾਬਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਚੁ ਤੇਗ਼ੇ ਯਮਾਂ॥੧੨੭॥
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਈ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਤਲਵਾਰ ਯਮਨ ਦੇ ਵਲਾਇਤ ਦੀ

ਬਤੇਜ਼ ਆਮਦੋ ਨੇਜ਼ਹ ਏ ਬਾਸਤੀ॥
ਵਿਚ ਤੇਜ਼ੀ ਦੇ ਆਇਆ ਨੇਜ਼ਾ ਬਾਸ ਦੇ ਛੋਡਣ ਵਾਲਾ

ਬਜੋਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਤਨੇ ਨਾਜ਼ਨੀ॥੧੨੮॥
ਵਿਚ ਜੋਸ਼ ਦੇ ਆਇਆ ਸਰੀਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ

ਬਸੋਰਸ ਦਰਾਮਦ ਨਫੀਰ ਹਾਇਕਹਰ॥
ਵਿਚਰੌਲੇਕਰਨੇਦੇਆਏ ਨਗਾਰੇ ਕਹਰਕਰਨੇ ਵਾਲੇ
ਜ਼ਿਤੋਪੋ ਜ਼ਿਨੇਜਹ ਬਿਪੋਸੀਦ ਦਹਰ॥੧੨੯॥
ਤੋਪਾ ਅਤੇਨੇਜਿਆਸੇ ਮੈਦਾਨਭਰਗਈਆ
ਬਜੁੰਬਸ ਦਰਾਮਦ ਕਮਾਨੋ ਕਮੰਦ॥
ਵਿਚ ਜੋਸ਼ਦੇਆਈਆ ਕਮਾਣਾ ਅਤੇ ਕਮੰਦਾ ਅਰਥਾਤ ਫਾਹੀਆ
ਦਰਖਸਾ ਸੁਦਹ ਤੇਗਸੀਮਾ ਬਹਿੰਦ॥੧੩੦॥
ਚਮਕਕੇ ਵਿਚਆਈਆ ਤਲਵਾਰਾ ਪਾਰੇਦੀਤਾਂ
ਬਜੋਸ਼ ਆਮਦਹ ਖੰਜਰੋ ਖਾਰਖੂੰ॥
ਵਿਚ ਜੋਸ਼ ਦੇ ਆਈ ਤਲਵਾਰ ਲਹੂ ਖਾਣਵਾਲੀ
ਜ਼ੁਬਾਂਨੇਜਹ ਮਾਰਸ ਬਰਾਮਦ ਬਰੂੰ॥੧੩੧॥
ਜ਼ੁਬਾਨ ਨੇਜ਼ੇਦੀ ਸੱਪਦੀਜੀਭਦੀਤਰਾ ਬਾਹਰਆਈ
ਬਤਾਬਸੁ ਦਰਾਮਦ ਤੁਫੰਗੇ ਤਾਬਨਾਕ॥
ਵਿਚਪ੍ਰਕਾਸ਼ਦੇਆਈਆਚਮਕਾਰਾਕਰਣੇਵਾਲਾ ਅਰਥਾਤ ਤੋਪਾਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂਦੀਆਂਗੋਲੀਆਂਨੇ
ਜੁਧਵਿਚਅਗਨੀਐਸੀਬਰਸਾਈ
ਯਕੇ ਸੁਰਖ ਗੋ ਗਿਰਦ ਜ਼ੁਦ ਗਰਦ ਖਾਕ॥੧੩੨॥
ਇਕਗੀਲਾਲਰੰਗਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਤੇ ਗੀਧਕਲਾਲਦਾਹੋਇਆ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਿਥਵੀਲਹੂਨਾਲਐਸੀਲਾਲ
ਹੋਈਜਿਉਂਧਰਤੀਲਾਲਨਾਲਵੀਦਪੀਰੋਈ
ਦਹਾਦਿਹ ਦਰਾਮਦ ਜ਼ਿਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗ॥
ਸ਼ਬਦਕਰਨ ਵਿਚਆਏ ਤੀਰਾ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂਦੇ
ਹਯਾਹਯ ਦਰਾਮਦ ਨਿਹੰਗੋ ਨਿਹੰਗ॥੧੩੩॥
ਬਰਖਾ ਬਰਸਾਉਣਲਗੇ ਸੂਰਮੇ ਉਪਰ ਸੂਰਮਿਆਂਦੇ॥
ਚਕਾਚਕ ਬਰਖਾਸਤ ਤੀਰੋ ਕਮਾਂ॥
ਸ਼ਬਦਹੋਣੇ ਤੀਰਾ ਅਤੇ ਕਮਾਣਾਦੇ॥
ਬਰਾਮਦ ਯਕੇ ਰੁਸਤਖੇਜ਼ ਅਜ਼ ਜਹਾਂ॥੧੩੪॥
ਬਾਹਰਆਈ ਪਰਲੋ ਸਿਜਾਰਸੇ ਇਕੇ ਬਾਰ
ਨਹੋਇੰਦਰਾ ਬਰ ਜ਼ਿਮੀ ਬੂਦ ਜਾਂ॥
ਨਾਤੁਰਨੇਵਾਲੇ ਨੂੰ ਬੀਉ ਪ੍ਰਿਥਵੀਦੇ ਜਾਗਾ

ਨ ਪਰਿੰਦਰਾ ਦਰ ਹਵਾ ਸ਼ੁਦ ਰਾਹਾ ॥੧੩੫॥
ਨਾ ਉਡਣੇ ਵਾਲੇ ਪੰਛੀ ਨੂੰ ਵਿਚ ਪਉਣ ਦੇ ਰਸਤਾ ਰਹਿਆ

ਚੁਨਾ ਤੇਗ ਬਾਰਦ ਮੀਆਂ ਏ ਮਸਾਫ॥
ਐਸੀ ਤਲਵਾਰ ਬਰਸੀ ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ।

ਕਿ ਅਜ ਕੁਸਤਗਾਂ ਸ਼ੁਦ ਜ਼ਿਮੀ ਕੋਹ ਕਾਫ॥੧੩੬॥
ਜੋ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨਾਲ ਹੋਈ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਹਾੜ ਕਾਫ ਜੈਸੀ ਕੋਹਕਾਫ ਪਹਾੜ ਤੇ ਰੂਸ ਵਿਚ

ਕਿ ਪਾਓ ਸਰੀ ਬੋਹਰੀਂ ਦਾਂ ਸ਼ੁਦਹ॥
ਜੋ ਪੈਰਾਂ ਅਤੇ ਸਿਰਾਂ ਦਾ ਢੇਰ ਇਤਨਾ ਹੋਇਆ

ਕਿ ਮੈਦਾ ਪੁਰ ਅਜ਼ ਗੋਇ ਚਉਗਾਂ ਸ਼ੁਦਹ॥੧੩੭॥
ਜੋ ਮੈਦਾਨ ਭਰ ਗਿਆ ਖੁਦੋ ਅਤੇ ਖੂੰਡੀਆਂ ਸੇ

ਰਫਾਂ ਰਫ ਦਰਾਮਦ ਬਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗ॥
ਛੇਤੀ ਛੇਤੀ ਤੁਰਨੇ ਵਿਚ ਆਏ ਤੀਰ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ

ਕਿ ਪਾਰਹ ਸ਼ੁਦਹ ਖੋਦ ਖਫਤਾਨ ਜੰਗ॥੧੩੮॥
ਜੋ ਪਾਟ ਗਏ ਟੋਪ ਅਤੇ ਸਿਲਤੇ ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ॥

ਚੁਨਾ ਤੇਗ ਤਾਬਸ ਤਪੀਦ ਆਫਤਾਬ॥
ਐਸੇ ਤਲਵਾਰ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋਏ ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਤਪ ਗਿਆ॥

ਦਰਖਤਾਂ ਸ਼ੁਦਹ ਖੁਸ਼ਕ ਦਰਯਾਇ ਆਬ॥੧੩੯॥
ਦਰਖਤ ਸੁਕ ਗਏ ਅਤੇ ਦਰਿਆ ਦਾ ਪਾਣੀ ਸੁਕ ਗਿਆ॥

ਚੁਨਾ ਤੀਰ ਬਾਰਾਂ ਸ਼ੁਦਹ ਹਮਚੁ ਬਰਕ॥
ਐਸੀ ਤੀਰਾਂ ਦੀ ਬਰਖਾ ਹੋਈ ਜੈਸੇ ਬਿਜਲੀ ਚਮਕਦੀ ਹੈ

ਕਿ ਅਫਤਾਦ ਸ਼ੁਦ ਫੀਲ ਚੂੰ ਫਰਕ ਫਰਕ॥੧੪੦॥
ਡੁਬ ਗਏ ਹਾਥੀ ਵਿਚ ਲਹੂ ਦੇ ਚੋਟੀ ਚੋਟੀ ਤਕ

ਬਹਰ ਬਾਂ ਦਰਾਮਦ ਵਜ਼ੀਰੇ ਚੁ ਬਾਦ॥
ਵਿਚ ਜੁਧ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਵਜ਼ੀਰ ਜੈਸੇ ਪਵਨ ਆਂਦੀ ਹੈ॥

ਯਕੇ ਤੇਗ ਮਾਜ਼ੀ ਦਰਾਜ਼ੀ ਕੁਸ਼ਾਦ॥੧੪੧॥
ਇਕ ਤਲਵਾਰ ਮਾਜੀ ਦਰਾਜੀ ਖੋਲੀ ਹੋਈ ਹਥ ਵਿਚ

ਦਿਗਰ ਤਰਫ ਆਮਦ ਬਦੁਖਤਰ ਅਜਾਂ॥
ਦੂਸਰੇ ਪਾਸੇ ਤੇ ਆਈ ਵਜੀਰ ਦੀ ਲੜਕੀ

ਬਰਹਨਹ ਯਕੇ ਤੇਗ ਹਿੰਦੋਸਤਾਂ॥੧੪੨॥
ਨੰਗੀ ਇਕ ਤਲਵਾਰ ਹਿੰਦੋਸਤਾਨੀ ਹਥਾਂ ਵਿਚ

ਦਰਖਸ਼ਾਂਦਹ ਹਮਚੂੰ ਨਾ ਤੇਗ ਤੇਜ਼ਾ॥
ਚਮਕਣੇ ਵਾਲੀ ਹੋਈ ਐਸੀ ਤਲਵਾਰ ਤਿਖੀ

ਅਦੂਰਾ ਅਜ਼ੋ ਦਿਲ ਸ਼ਵਦ ਰੇਜ਼ ਰੇਜ਼॥੧੪੩॥
ਸਤ੍ਰੂ ਹੋਯਾ ਉਸ ਜਸੇ ਦਿਲ ਹੋਏ ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ

ਯਕੇ ਤੇਗ ਜ਼ਦ ਬਰ ਸਰੇ ਓ ਸਮੰਦ॥
ਇਕ ਤਲਵਾਰ ਮਾਰੀ ਉਪ੍ਰ ਸਿਰ ਹੋਸ਼ਮੰਦ ਵਜੀਰ ਦੇ ਉਸ ਦੀ ਬੇਟੀ ਨੇ

ਜ਼ਿਮੀਨਸ ਦਰਆਮਦ ਚੋ ਕੋਹੇ ਬੁਲੰਦ॥੧੪੪॥
ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਊਪ੍ਰ ਢਹਿ ਆਇਆ ਜੈਸੇ ਪਹਾੜ ਭਾਰੀ ਗਿਰਦਾ ਹੈ॥

ਦਿਗਰ ਤੇਗ ਓਰਾ ਬਿਜ਼ਦ ਕਰਦ ਨੀਮ॥
ਦੂਸਰੀ ਤਲਵਾਰ ਸੇ ਉਸ ਕੇ ਤਾਈ ਮਾਰ ਕੇ ਕੀਤੇ ਉਸ ਦੇ ਦੋ ਟੁਕੜੇ॥

ਬਿਉਫਤਾਦ ਬੂਮ ਸ਼ੁਦ ਚੂ ਕਰਖੇ ਅਜ਼ੀਮਾ॥੧੪੫॥
ਡਿਗ ਪਿਆ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਊਪ੍ਰ ਜੈਸੇ ਚੁਬਾਰਾ ਭਾਰੀ ਡਿਗਦਾ ਹੈ

ਦਿਗਰ ਮਰਦ ਆਮਦ ਚੁ ਪਰਰਾ ਉਕਾਬ॥
ਦੂਸਰਾ ਮਰਦ ਆਇਆ ਜੈਸੇ ਉਡਣੇ ਵਾਲਾ ਉਕਾਬ ਪੰਛੀ ਆਂਵਦਾ ਹੈ॥

ਬਿਜ਼ਦ ਤੇਗ ਓਰਾ ਬਕਰਦਸ਼ ਖਰਾਬ॥੧੪੬॥
ਮਾਰੀ ਤਲਵਾਰ ਉਸ ਕੇ ਤਾਂਈ ਅਤੇ ਕੀਤਾ ਉਸ ਨੂੰ ਖਰਾਬ

ਚੁ ਕਾਰੇ ਵਜ਼ੀਰਸ਼ ਬਰਾਹਤ ਰਸੀਦ॥
ਜਦੋਂ ਕੰਮ ਵਜੀਰ ਦਾ ਸਾਬ ਅਰਾਮ ਦੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਰਥਾਤ ਵਜੀਰ ਜਦੋਂ ਮਾਰ ਲਿਆ

ਦਿਗਰ ਮਿਹਨਤੇ ਸਿਯੁਮ ਆਮਦ ਪਦੀਦ॥੧੪੭
ਦੂਜਾ ਮਾਰਿਆ ਤੀਜਾ ਸੂਰਮਾ ਆਇਆ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਕੇ.

ਸਿਯੁਮ ਦੇਵ ਆਮਦ ਬਗ਼ਲਤੀਦ ਖ਼ੂੰ॥
ਤੀਸਰਾ ਦੇਵ ਆਯਾ ਵਿਚ ਲਹੂ ਦੇ ਲਿਬੜ ਗਿਆ ਓਹ ਭੀ॥

ਜਿ ਦਹਲੀਜ ਦੋਜਖ ਬਰਾਮਦ ਬਰੋ।੧੪੮।।
ਦੂਸਰਾ ਜੋ ਨਰਕ ਸੇ ਆਇਆ ਬਾਹਰ ਫੇਰ ਨਿਕਸੀ ਹੀਨ ਜੋ।

ਬਿਕੁਸਤੰਦ ਓਰਾ ਦੁਕਰਦੰਦ ਤਨਾ।
ਮਾਰਿਆ ਉਸਕੋ ਬਾਂਣੀ ਅਤੇ ਦੋ ਟੂਕ ਕਰੇ ਉਸਦੇ ਕੀਤੇ ਸਰੀਰਦੇ।

ਚੁਸੋਮ ਸਿਆਹਮ ਚੁ ਸ਼ੇਰੇ ਕੁਹਨਾ।੧੪੯।।
ਆਨਿੰਦ ਭਾਰੀ ਸਿਪਾਹੀ ਜੈਸੇ ਸ਼ੇਰਖੂੰਨੀ ਪਾੜ ਸੁੱਟਦਾ ਹੈ।

ਚਹਾਰਮ ਦਰਾਮਦ ਚੁ ਸ਼ੇਰੇ ਬਜੰਗ।
ਚੌਥਾ ਸੂਰਮਾ ਆਇਆ ਜੈਸੇ ਸਿੰਘ ਜੁਧ ਕੇ ਆਂਵਦਾ ਹੈ

ਚੁ ਬਰ ਬਚਹ ਏ ਸ਼ੇਰ ਗਰਰਾਂ ਪਲੰਗ।੧੫੦।।
ਜੈਸੇ ਉਪਰ ਬਚੇ ਸ਼ੇਰਖੂਨੇ ਗਜ ਕੇ ਚਿੜਾ ਆਂਵਦਾ ਹੈ

ਚੁਨਾ ਤੇਗ ਬਰਦੇ ਬਿਜਦ ਨਾਜਨੀ।
ਐਸੀ ਤਲਵਾਰ ਉਪਰ ਉਸਦੇ ਮਾਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ

ਕਿ ਅਜ ਪੁਸਤ ਅਜ ਪਸ ਦਰਾਮਦ ਜਿਮੀ।੧੫੧।।
ਜੋ ਪਿਠ ਘੋੜੇ ਸੇ ਆਇਆ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਉਪਰ

ਕਿ ਪੰਜਮ ਦਰਾਮਦ ਚੁ ਦੇਵੇ ਅਜੀਮ।
ਜੋ ਪੰਜਵਾਂ ਸੂਰਮਾ ਆਇਆ ਜੈਸੇ ਦੈਂਤ ਭਾਰੀ ਹੋਵੇ

ਯਕੇ ਜਖਮ ਜਦ ਕਰਦ ਹੁਕਮੇ ਕਰੀਮ।੧੫੨।।
ਇਕ ਫਟ ਉਸਕੇ ਤਾਈਂ ਕੀਤਾ ਹੁਕਮ ਵਾਹਗੁਰੂ ਸੇ

ਚੁਨਾਂ ਤੇਗ ਬਰਦੇ ਜਦਹ ਖੂਬ ਰੰਗ।
ਐਸੀ ਤਲਵਾਰ ਮਾਰੀ ਉਪਰ ਉਸਦੇ ਭੁਲੇ ਰੰਗ ਵਾਲੀ

ਕਿ ਸਰ ਤਾ ਕਦਮ ਆਮਦਹ ਜੇਰ ਤੰਗ।੧੫੩।।
ਸਿਰ ਸੇ ਪੈਰਾਂ ਤੋੜੀ ਕਟ ਕੇ ਆਈ ਹੈ ਨਤੰਗ ਘੋੜੇ ਦੇ ਤਲਵਾਰ।

ਸੁਸ਼ਮ ਦੇਵ ਆਮਦ ਚੁ ਅਫਰੀਤ ਮਸਤ।
ਛੀਵਾਂ ਦੇਵ ਆਇਆ ਸਾਨਿੰਦ ਦੇਵ ਮਸਤ ਦੀ

ਕਿ ਤੀਰੇ ਕਮਾ ਹਮ ਚੁ ਕਬਜਹ ਬਦਸਤ।੧੫੪।।
ਤੀਰ ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਕਮਾਣ ਸ ਅਤੇ ਜੈਸੇ ਕਬਜੇ ਸੇ ਤਲਵਾਰ ਨਿਕਲਦੀ ਹੈ।

ਖਿਜਦ ਤੇਗ ਓਰਾ ਕਿ ਓਨੀਮ ਸੁਦਾ।
ਮਾਰੀ ਤਲਵਾਰ ਉਸਕੇ ਤਾਈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋ ਟੁਕੜੇ ਹੋਏ।

ਕਿ ਦੀਗਰ ਬਲਾਰਾ ਅਜੇ ਬੀਮ ਸੁਦਾ।੧੫੫
ਜੋ ਦੂਸਰੀਆਂ ਬਲਾਵਾਂ ਕੇ ਤਾਈ ਉਸਕੇ ਮਰਨੇ ਸੇ ਡਰ ਹੋਇਆ।

ਚੁਨੀ ਤਾਬ ਮਿਕਦਾਰ ਹਫਤਾਦ ਮਰਦਾ।
ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਤ੍ਰ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਮਾਰਿਆ।

ਬ ਤੇਗ ਅੰਦਰ ਆਵੇਖਤ ਖਾਸ ਜਨ ਬਰਦਾ।੧੫੬
ਫਿਰ ਤਲਵਾਰ ਦੇ ਲਟਕਾਏ ਜੁਧ ਵਿਚ (ਆ:) ਤਲਵਾਰ ਨਾਲ ਮਾਰੇ।

ਦਿਗਰ ਕਸ ਨਿਆਮਦ ਤਮੰਨਾਇ ਜੰਗਾ।
ਦੂਜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾ ਆਈ ਇਛਾ ਜੁਧ ਦੀ।

ਕਿ ਬੇਰੂੰ ਨਿਆਮਦ ਦਿਲਾਵਰ ਨਿਹੰਗਾ।੧੫੭
ਜੋ ਬਾਹਰ ਨਾ ਆਇਆ ਕੋਈ ਸੂਰਮਾ ਸਿੰਘ ਜੁਧ ਨੂੰ।

ਬਹਰ ਬਾਮਦਸ ਸਾਹ ਮਾਇੰਦਰਾ।
ਫਿਰ ਜੁਧ ਦੇ ਆਇਆ ਬਾਦਸਾਹ ਆਇੰਦ੍ਰਾ ਦਾ।

ਬਤਾਬਸ ਤਪੀਦਨ ਦਿਲੇ ਮਰਦਮਾਂ।੧੫੮
ਜੋਸ ਵਿਚ ਆਇਆ ਦਿਲ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦਾ।

ਚੁ ਅਬਰਸ ਤਗਾ ਅੰਦਾਖਤ ਦੈਰੇ ਯਲਾਂ।
ਮਾਨਿੰਦ ਬਦਲ ਦੀ ਪੈਰ ਜਿਹੇ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੇ ਝੁਮ ਰਹੇ।

ਬਰਖਸੀ ਦਰਾਮਦ ਜਹੇ ਆਸਮਾਂ।੧੫੯
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੇ ਆਇਆ ਵਾਹ ਵਾਹ ਅਕਾਸ਼

ਬਤਾਬਸ ਦਰਾਮਦ ਜਿਮੀਨੋ ਜਮਾਂ।
ਫਿਰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਦੇ ਆਇਆ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ।

ਦਰਖਸਾਂ ਸਦਾਹ ਤੇਗ ਹਿੰਦੀ ਯਮਨਾ।੧੬੦
ਚਮਕਣੇ ਵਾਲੀ ਹੋਈਆਂ ਤਲਵਾਰਾਂ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਦੀ ਯਮਨ ਵਲਾਇਤ ਵਿਚ

ਚਲਾ ਚਲ ਦਰਾਮਦ ਕਮਾਨੋ ਕਮੰਦਾ।
ਰੋਹਾ ਰੋਹ ਦੇ ਵਿਚ ਆਈਆਂ ਕਮਾਣ ਅਤੇ ਫਾਹੀਆਂ।

ਹਯਾਹਯ ਦਰਾਮਦ ਬਗੁਰਜ਼ੋ ਗਜ਼ੀਦਾ॥੧੬੧॥
ਝਾਰਸ ਕਰਨੇ ਲਗੇ ਸੂਰਮੇ ਸਾਥ ਗੁਰਜਾਂ ਪੀੜਾ ਦੇਣੇਵਾਲੀਆਂ ਸੇ

ਚਕਾ ਚਕ ਬਰਖ਼ਾਸਤ ਤੀਰੋ ਤੁਫੰਗ॥
ਸਬਦ ਉਠੇ ਤੀਰਾਂ ਦੇ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਦੇ॥

ਜ਼ਿਮੀ ਲਾਲ ਸ਼ੁਦ ਚੂੰ ਗੁਲੇ ਲਾਲਹ ਰੰਗ॥੧੬੨॥
ਪ੍ਰਿਥੀ ਲਾਲ ਹੋਈ ਜੈਸੇ ਫੂਲ ਗੁਲ ਲਾਲੇ ਦਾ ਰੰਗਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ॥

ਹਹਾਹੂ ਦਰਾਮਦ ਜ਼ੁ ਪੁਹਨ ਅੰਦਰੂ॥
ਹਾਇ ਹਾਇ ਦੇ ਵਿਚ ਆਏ ਜਦੋਂ ਫਟੇ ਹੋਏ ਜੁਧ ਵਿਚ

ਦਹਾ ਦਿਹ ਸ਼ੁਦਹ ਖ਼ੰਜਰੇ ਖਾਰਹ ਪੀ॥੧੬੩॥
ਦੇਹ ਦੇਹ ਹੋਈ ਤਲਵਾਰ ਲਹੂ ਖਾਣੇ ਵਾਲੀ ਦੀ

ਬਰਖ਼ਸੇ ਦਰਾਮਦ ਯਕੇ ਤਾਬ ਰੰਗ॥
ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ ਦੇ ਆਏ ਇਕਹੀ ਰੰਗ ਦੇ ਸੂਰਮੇ॥ (ਅ:) ਵਜ਼ੀਰ ਅਤੇ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਬੇਟੀਆਂ

ਬਰਖ਼ਸੇ ਦਰਾਮਦ ਦੁ ਤਾਲਾਕ ਜੰਗ॥੧੬੪॥
ਵਿਚ ਚਮਕਾਰੇ ਦੇ ਆਏ ਦੋਹਾਂ ਤਰਫਾਂ ਦੇ ਸੂਰਮੇ ਜੁਧ ਵਿਚ॥

ਬਸ਼ੋਰਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਸਰਾਫ਼ੀਲ ਸੂਰ॥
ਵਿਚ ਗਜਣੇ ਦੇ ਆਇਆ ਸਿਵਜੀ ਦਾ ਸੰਖ

ਬਰਖ਼ਸੇ ਦਰਾਮਦ ਤਨੇ ਖ਼ਾਸ ਹੂਰ॥੧੬੫॥
ਵਿਚ ਚਮਕਾਰੇ ਦੇ ਆਇਆ ਸਰੀਰ ਇੰਦ੍ਰ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦਾ॥

ਬਸ਼ੋਰਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਜ਼ਿ ਤੁੰਦਰ ਖ਼ਰੋਸ਼॥
ਵਿਚ ਸ਼ੋਰ ਕਰਨੇ ਦੇ ਆਇਆ ਸਰੀਰ ਸੇ ਸ਼ੋਰ (ਅ:) ਗੁੱਸਾ ਸਰੀਰੋ ਬਾਹਰਿਆ

ਬਬਾਜ਼ੂਇ ਮਰਦਾਂ ਬਰਾਵਰਦ ਜੋਸ਼॥੧੬੬॥
ਬਾਹਾਂ ਸੂਰਮਿਆਂ ਦੀ ਬਾਹਰ ਆਇਆ ਉਬਾਲਾ

ਯਕੇ ਫ਼ਰਸ਼ ਆਰਾਸਤ ਸੁਰਖ਼ ਅਤਲਸੋ॥
ਇਕ ਫ਼ਰਸ਼ ਸਵਾਰਿਆ ਲਾਲ ਅਤਲਸ ਦਾ॥ (ਅ) ਜੁਧਭੂਮੀ

ਬਖ਼ੰਦਰ ਚੁ ਮਕਤਬ ਜ਼ਬਾਂ ਪਹਲੂਏ॥੧੬੭
ਪੜ੍ਹਦੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਪਾਤਸਾਲਾ ਮੇ ਜ਼ਿਦਿਆਂ ਪਾਹਲਵੀ॥

ਬਮਰਦਮ ਚੁਨਾਂ ਕਸਤਹ ਸ਼ੁਦ ਕਾਰਜ਼ਾਰਾ।
ਆਦਮੀ ਇਤਨੇ ਮਾਰੇ ਗਏ ਜੁਧ ਵਿਚ ਮੈਦਾਨ ਦੇ

ਜ਼ਬਾਂ ਦਰ ਭਜ਼ਾਰਮ ਨਿਯਾਯਦ ਸ਼ੁਮਾਰਾ।੧੬੮।
ਰਸਨਾ ਮੇਰੀ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਗੁਰੇਜ਼ਾ ਸ਼ੁਦ ਸ਼ਾਹ ਮਾਯੰਦਰਾਂ।
ਭਜਣੇ ਵਾਲਾ ਹੋਇਆ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਮਾਯੰਦਰਾਂ ਦਾ

ਸ਼ਿਕਸਤੰਦ ਲਸ਼ਕਰ ਗਿਰਾਂਤਾ ਗਿਰਾਂ।੧੬੯।
ਟੁਟਿਆ ਲਸ਼ਕਰ ਭਾਰੀ ਸੇ ਭਾਰੀ (ਅ:) ਬਹੁਤ ਮੋਏ।

ਕਿ ਪੁਸ਼ਤ ਸ਼ਬ ਅਫ਼ਤਾਦ ਦੁਖ਼ਤਰ ਵਜ਼ੀਰਾ।
ਕਿਸਟਵਾਸਤ ਜੋ ਪਿਛੇ ਉਸਦੇ ਪਈ ਬੇਟੀ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ।

ਬਿ ਬਸਤੰਦ ਓਰਾ ਵ ਕਰਦੰਦ ਅਸੀਰਾ।੧੭੦।
ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਉਸ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੇ ਤਾਈ ਅਤੇ ਕਰ ਲਿਆ ਕੈਦ।

ਬਿ ਨਿਜ਼ਦੇ ਬਿਆਵੁਰਦ ਜ਼ੇ ਸ਼ਾਹ ਖ਼ੇਸ਼ਾ।
ਪਾਸ ਲਿਆਈ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ।

ਬਿ ਗੁਫ਼ਤਹ ਕਿ ਏ ਸ਼ਾਹ ਸ਼ਾਹਾਨ ਵੇਸ਼ਾ।੧੭੧।
ਕੈਂਹਦੀ ਹੈ ਜੋ ਏ ਸ਼ਾਹ ਸ਼ਾਹ ਬਤੇ

ਬਿਗੋਯਦ ਕਿ ਏ ਸ਼ਾਹ ਮਾਜ਼ਿੰਦਰਾਂ।
ਕਿਹਾ ਜੋ ਇਹੁ (ਕੈਦੀ) ਸ਼ਾਹਨਸ਼ਾਹ ਮਾਯੰਦਰਾਂ ਦਾ ਹੈ।

ਬਿ ਬਸਤਹ ਬਿਆਵੁਰਦ ਨਿਜ਼ਦੇ ਸ਼ੁਮਾਂ।੧੭੨।
ਬੰਨਕੇ ਲਿਆਈ ਤਾਂ ਪਾਸ ਤੇਰੇ।

ਅਗਰ ਤੋ ਬਿਗੋਈ ਬਜ਼ਾਈ ਬੁਰਮਾ।
ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਕੇ ਤਾਈ ਇਸਕੇ ਤਾਈ ਜਾਨ ਸੇ ਮਾਰੂੰ

ਵਗਰ ਤੋ ਬਿਗੋਈ ਬਜ਼ਿੰਦਾਂ ਦਿਹਮਾ।੧੭੩।
ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਕੇ ਤਾਈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਕੈਦ ਵਿਚ ਦੇਵਾਂ।

ਬਜ਼ਿੰਦਾਂ ਸਪੁਰਦੰਦ ਓਰਾ ਅਜ਼ੀਮਾ।
ਵਿਚ ਕੈਦ ਖਾਨੇ ਵਡੇ ਦੇ ਸੌਂਪਿਆ ਉਸਕੇ ਤਾਈ।

ਸਿਤਾਨਦ ਅਜ਼ੋ ਤਾਜ ਸ਼ਾਹੀ ਕੁਲਹੀਆ।੧੧੪।।
ਲੈਂਦੇ ਹੈ ਉਸ ਤੋਂ ਛਤ੍ਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੀ ਵਲਾਇਤ ਦਾ।

ਸ਼ਹਨ ਸ਼ਾਹਗੀ ਯਾਫਤ ਹੁਕਮੇ ਰਜ਼ਾਕ।
ਸ਼ਾਹਨ ਸ਼ਾਹੀ ਪਾਈ ਹੁਕਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ

ਕਸੇ ਦੁਸ਼ਮਨ ਰਾ ਕੁਨਦ ਚਾਕ ਚਾਕ।੧੧੫।।
ਜੇ ਕੋਈ ਸ਼ਤ੍ਰੂਆਂ ਕੇ ਤਾਈਂ ਕਰੇ ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ

ਚੁਨਾ ਕਰਦ ਸ਼ੁਦ ਕਸਦ ਮਿਹਨਤ ਕਸ਼ੇ।।
ਐਸੀ ਕੀਤੀ ਤੇਵੇਂ ਕਮਾਈ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤ ਕਿਸੀ ਨੇ।

ਕਿ ਰਹਮਤ ਬਿਬਖ਼ਸ਼ੀਦ ਦੋਜ਼ੇ ਕਰਾਮਤੋ।੧੧੬।।
ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਿਰਪਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ

ਕਿ ਓ ਸ਼ਾਹ ਬਾਨੂੰ ਸ਼ੁਦੋ ਮੁਲਕ ਸ਼ਾਹ।
ਜੋ ਓਹ ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ਰਾਣੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਓਹ ਮੁਲਕ ਦਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੋਇਆ

ਕਿ ਸ਼ਾਹੀ ਹਮੀ ਯਾਫਤ ਹੁਕਮੇ ਇਲਾਹ।੧੧੭।।
ਜੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਐਸੀ ਪਾਈ ਹੁਕਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੋ।

ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਯਾ ਸਾਗਰੇ ਸਬਜ਼ ਆਬ।
ਦੇਹ ਸੁਖਦਾਈਆ ਪਿਆਲਾ ਹਰੇ ਪਾਣੀ ਵਾਲਾ (ਅ:) ਸੁਖਨਿਧਾਨ ਦਾ

ਕਿ ਬੇਰੂੰ ਬਿਅਫਤਾਦ ਪਰਦਹ ਨਿਕਾਬ।੧੧੮।।
ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਬਾਹਰ ਪਿਆ ਹੈ ਪੜਦਾ ਛਿਪੇ ਹੋਏ ਤੇ।

ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਯਾ ਸਬਜ਼ ਰੰਗੇ ਫਿਰੰਗ।
ਦੇਹ ਸੁਖਦਾਈਆ ਪਿਆਲਾ ਹਰੇ ਰੰਗ ਫਿਰੰਗ ਵਾਲਾ (ਅ:) ਫਰੰਗੀ ਸ਼ਰਾਬ ਦੀ ਭਰ

ਕਿ ਵਕਤੇ ਬਕਾਰ ਅਸਤ ਅਜ਼ ਰੋਜ਼ ਜੰਗ।੧੧੯।।
ਜੋ ਵਿਚ ਵੇਲੇ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਦਿਨ ਜੁਧ ਦੇ (ਅ:) ਜੁੱਧ ਦੇ ਵੇਲੇ ਕੰਮ ਆਂਵਦਾ ਹੈ

(ਹੇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ) ਵੇਖ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਾਹੇ ਤਾਂ ਨਕੰਮਿਆਂ ਨੂੰ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ
ਦੇ ਦੇਵੇ ਜੈਸੇ ਇਸ ਹਿਕਾਇਤ ਸੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਹਿਕਾਇਤ ਯਾਰਵੀਂ ਚਲੀ

ੴ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ।

ਤੁਈ ਦਸਤਗੀਰ ਅਸਤ ਦਰ ਮਾਂਦਗਾਂ।
(ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਤੂੰਹੀ ਹਥਦੇ ਪਕੜਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਮਾਂਦਗੀ ਵਾਲਿਆਂ ਦੇ।

ਤੁਈ ਕਾਰ ਸਾਜ਼ ਅਸਤ ਬੇਚਾਰਗਾਂ।।੧।।
(ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਤੂੰਹੀ ਕੰਮ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਬੇਚਾਰਿਆਂ ਦੇ।

ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਬਖ਼ਸ਼ਿੰਦ ਏ ਬੇਨਿਆਜ਼।
(ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਤੂੰ ਬਾਦਸ਼ਾਹਾਂ ਦਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਅਤੇ ਬਖਸ਼ਸ਼ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਬੇਪ੍ਰਵਾਹ ਹੈ

ਜ਼ਿਮੀਨੋ ਜ਼ਮਾਰਾ ਤੁਈ ਕਾਰ ਸਾਜ਼।।੨।।
(ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਦਾ ਅਤੇ ਅਕਾਸ਼ ਦਾ ਤੂੰਹੀ ਕੰਮ ਸਵਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ।

ਹਕਾਯਤ ਸ਼ੁਨੀਦੇਮ ਸ਼ਾਹੇ ਕਲਿਜਰ।
(ਸਾਹਿਬ ਕਹਤੇ ਹੈਂ) ਕਥਾ ਸੁਣੀ ਹੈ ਹਮਨੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕਲਿਜਰ ਦੀ।

ਬਨਾਨੀਦ ਯਕ ਦਰ ਚੁ ਅਜ਼ ਕੋਹ ਮਜ਼ਿਰ।।੩।।
ਕੀਤਾ ਉਸਨੇ ਇਕ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਘਰ ਦਾ ਮਾਨਿੰਦ ਪਹਾੜ ਦੀ ਖਿਚ ਕੇ।

ਯਕੇ ਪਿਸਰ ਓ ਬੂਦ ਹੁਸਨਲ ਜਮਾਲ।
ਇਕ ਬੇਟਾ ਉਸ ਦਾ ਥੀ ਰੂਪ ਦਾ ਸੁੰਦਰ

ਕਿ ਲਾਇਕ ਜਹਾਂ ਬੂਦ ਅਜ਼ ਮੁਲਕ ਮਾਲ।।੪।।
ਜੋ ਲਾਇਕ ਥਾ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਮੁਲਕ ਅਤੇ ਮਾਲ ਦੇ (ਅ:) ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਜੋਗ ਥਾ

ਯਕੇ ਸ਼ਾਹ ਓ ਜ਼ਾਉ ਦੁਖ਼ਤਰ ਅਜ਼ੋ।
ਇਕ ਸਾਹੂਕਾਰ ਉਥੀ ਜਾਗਾ ਦਾ ਉਸਦੇ ਘਰ ਬੇਟੀ ਸੀ।

ਕਿ ਦੀਗਰ ਨ ਜ਼ਨ ਬੂਦ ਸਾਮਾਨ ਬਰਕੋ।।੫।।
ਜੋ ਦੂਸਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨਹੀਂ ਥੀ ਉਸ ਜੈਸੀ ਸੁੰਦਰ ਕਣੀ ਦੇ ਪਤੇ ਜੈਸੀ।

ਵਜ਼ਾਂ ਦੁਖ਼ਤਰੇ ਸ਼ਾਹ ਪਿਸਰੇ ਜ਼ਿ ਸ਼ਾਹ।
ਉਸ ਸਾਹੂਕਾਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਬੇਟੇ ਸੇ।

ਸ਼ੁਦ ਆਸ਼ੁਫ਼ਤਹ ਬਰ ਵੈ ਚੁ ਬਰ ਸਮਸ ਮਾਹ।।੬।।
ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੋਈ ਉਸ ਊਪਰ ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਊਪਰ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਹੋਤਾ ਹੈ।

ਬਿਗੋਯਦ ਕਿ ਐ ਸ਼ਾਹ ਮਾਰਾ ਬਿਕਨ।
ਸਾਹੂਕਾਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਐ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਤੂੰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਪਣੀ ਬਣਾਲੈ

ਕਿ ਦਹਸਤ ਕਸੇ ਮਰਦ ਦੀਗਾਰ ਮਕੁਨ ॥੭॥
ਜੋ ਡਰ ਕਿਸੀ ਆਦਮੀ ਦੂਸਰੇ ਦਾ ਨਾ ਕਰ

ਸੁਨੀਦਮ ਕਿ ਦਰ ਸ਼ਾਹ ਹਿੰਦੋਸਤਾਂ ॥
ਉਤ੍ਰ (ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਨੇ ਕਿਹਾ) ਮੈਨੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਜੋ ਵਿਚ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਹਿੰਦੋਸਤਾਨ ਦੇ ॥

ਕਿ ਨਾਮੇ ਵਜ਼ਾ ਸ਼ੇਰ ਸ਼ਾਹੇ ਵਜ਼ਾਂ ॥੮॥
ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਸ਼ੇਰ ਸ਼ਾਹ ਹੈ ਉਸਦੇ

ਚੁਨਾਂ ਅਸਤ ਦਸਤੂਰ ਮੁਲਕੇ ਖੁਦਾ ॥
ਐਸਾ ਹੈ ਕਾਨੂਨ ਮੁਲਕ ਖੁਦਾਦੇ ਉਸਨੇ ਕੀਤਾ

ਬਯਕ ਦਾਨਾ ਬੇਗਾਨਾ ਰੇਜ਼ਦ ਜੁਦਾ ॥੯॥
ਇਕ ਦਾਣਾ ਹੋਵੇ ਕਿਸੀ ਦਾ ਤਾਂ ਦੂਸਰਾ ਜੁਦਾ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ॥

ਬਿਗੀਰੰਦ ਸ਼ਾਹੀ ਬਿਅਫਤਾਦ ਤੁਰਗ ॥
ਪਕੜਦਾ ਹੈ ਸ਼ਾਹੀ ਕੀ ਜਾਂ ਡਿਗਿਆ ਘੋੜਾ ਜਿਸਦੇ ਉਪਰ

ਬਪੋਸੇ ਗੁਰੇਜ਼ਦ ਚੁ ਅਜ਼ ਬਾਜ਼ ਮੁਰਗ ॥੧੦॥
(ਸੂਰ ਉਸਦੇ) ਅਗੇ ਤੋ ਭਜ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਬਾਜ ਤੋਂ ਪੰਛੀ ਭਜਦਾ ਹੈ ॥

ਬਿਗੀਰਦ ਅਜ਼ੋ ਹਰ ਦੂ ਅਸਪੇ ਕਲਾਂ ॥
ਖਰੀਦੇ ਹੈ ਉਸਨੇ ਦੋ ਘੋੜੇ ਵਡੇ ਭਾਰੀ

ਕਿ ਮੁਲਕੇ ਅਰਾਕਸ ਬਿਯਾਮਦ ਅਜ਼ਾ ॥੧੧॥
ਜੋ ਮੁਲਕ ਅਰਾਕਸੇ ਆਏ ਹੈ ਉਸਪਾਸ

ਬਿ ਬਖਸ਼ੀਦ ਓਰਾ ਬਸੇ ਜ਼ਰ ਦੂ ਫੀਲਾ ॥
ਬਖਸ਼ੀਸ ਕੀਤੇ ਹੈ ਉਸ ਲਿਆਉਣੇ ਵਾਲੇ ਕੋ ਤਾਈਂ ਦੋ ਹਾਥੀ ਦੌਲਤ ਦੇ

ਕਿ ਓ ਹਰ ਦੂ ਬਿਯਾਵਰਦ ਦਰੀਯਾਇ ਨੀਲਾ ॥੧੨॥
ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਓਹ ਬਾਹਰ ਲਿਆਇਆ ਹੈ ਦਰਯਾ ਨੀਲ ਤੋਂ ॥

ਯਕੇ ਨਾਮ ਰਾਹੋ ਸੁਰਾਹੇ ਦਿਗਰ ॥
ਇਕ ਦਾ ਨਾਮ ਰਾਹ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਸਰੇ ਦਾ ਨਾਮ ਸੁਰਾਹ ਹੈ ॥

ਚੁ ਆਹੂ ਕਲਾਂ ਪਾਇ ਅਜ਼ੀਮੇ ਦੁਨਰ ॥੧੩॥
ਜੈਸੇ ਜੋੜੇ ਹਰਨ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਤੇ ਪੈਰ ਵਡੇ ਵਡੇ ਅਤੇ ਦੋਨੋ ਹੀ ਨਰ ਹੈ ॥

ਅਗਰ ਅਸਪ ਹਰਬੋ ਦੇ ਅਜ਼ਾਮੇ ਵਿਹਦ॥
ਜੇਕਰ ਘੋੜੇ ਦੇਣੇਗੀ ਉਜਸੇ ਤੂੰ ਸਲੇ ਆਵੇਂਵੇ

ਫਜ਼ਾਂ ਪੁਸਤੁ ਰਾਖੰਲਹ ਬਾਨੂ ਕੁਨਦ॥੧੪॥
ਫੇਰ ਉਸਜੇਪਿ ਛੇ ਤੇਰੇ ਤਾਈ ਮੇ ਘਰ ਦੀ ਇਜਤੀ ਕਰਾਂਗਾ

ਸੁਨੀਦੀ ਸੁਖਨ ਰਾ ਹਮੀ ਜਾਦੂ ਰਵਾਂ॥
ਜਾਦੂ ਕਾਰਦੀ ਭੈਣੀ) ਸੁਣਕੇ ਏਸ ਬਾਤ ਕੋ ਤਾਈ ਤੁਰ ਪਈ ਉਥੇ

ਬਿਯਾਮਦ ਬਸ਼ਹਰ ਸ਼ਾਹ ਹਿੰਦੋਸਤਾਂ॥੧੫॥
ਆਈ ਵਿਚ ਸ਼ਹਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹਿੰਦੋਸਤਾਨ ਦੇ

ਨਿਸ਼ਸਤੰਦ ਬਰੋਰੇਦ ਜਮਨਾਏ ਆਬ॥
ਬੈਠੀ ਉਪ੍ਰ ਦਰਿਆ ਜਮਨਾ ਦੇ ਕਨਾਰੇ ਦੇ

ਬਿਖੁਰਦੰਦ ਬਾਦਹ ਵ ਖੁਰਦਨ ਕਬਾਬ॥੧੬॥
ਪੀਤਾ ਸ਼ਰਾਬ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ਅਤੇ ਖਾਦੇ ਕਬਾਬ

ਪਸੇ ਦੋ ਬਰਾਮਦ ਸ਼ਬੇ ਚੂੰ ਸਿਆਹ॥
ਦੋ ਪਹਰ ਆਈ ਰਾਤ ਜੇਹੇ ਕਾਲੀ

ਰਵਾਂ ਕਰਦ ਆਬਸ ਬਸੇ ਪੁਸ਼ਤ ਕਾਹ॥੧੭॥
ਰਵਾਨਾ ਕੀਤੇ ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਬਹੁਤ ਪੂਲੇ ਘਾਹ ਦੇ

ਬਿਦੀਦੰਦ ਓਰਾ ਬਸੇ ਪਾਸਬਾਂ॥
ਦੇਖਿਆ ਉਲਾ ਪੂਲਿਆਂ ਕੇ ਤਾਈ ਬਹੁਤ ਚੌਕੀਦਾਰਾਂ ਨੇ

ਬਤੁ ਦੀਦ ਰਾਮਦ ਬਤਾਬਸ ਤੁਮਾਂ॥੧੮॥
ਵਿਚ ਗੁਸੇ ਦੇ ਆਏ ਅਤੇ ਬੰਦੂਕਾਂ ਚਲਾਈਆਂ

ਬਸੇ ਬੁਰਦੇ ਬੰਦੂਕ ਬਾਰਾਂ ਕੁਨਦ॥
ਬਹੁਤ ਉਨਾ ਪੂਲਿਆਂ ਉਪ੍ਰ ਬੰਦੂਕਾਂ ਮਾਰੀਆਂ

ਚੁਬਾ ਬਰਕ ਅਬਰਸ ਬਹਾਰਾਂ ਕੁਨਦ॥੧੯॥
ਜੈਸੇ ਬਿਜਲੀ ਬਦਲ ਮੇ ਚਮਕਦੀ ਹੈ ਸਾਵਣ ਮੈ

ਹਮੀ ਫਜ਼ਾਹ ਕਰਦੰਦ ਵਸੇ ਚਾਰ ਬਾਰ॥
ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਤਾ ਉਨਾਨੇ ਵੇਚਾਰ ਬਾਰੀ।

ਹਮਾਂ ਆਖ਼ਰ ਕੁਨੰਦ ਖ਼ਾਬ ਖ਼ੁਫ਼ਤ ਇਖ਼ਤਿਆਰਾ। ੨੦॥
ਅੰਤ ਨੂੰ ਸੌਣਾ ਇਖ਼ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ

ਖ਼ਿਦਾਨਦ ਕਿ ਖ਼ੁਫ਼ਤਹ ਸ਼ਵਦ ਪਾਸਬਾਂ।
ਜਾਣ ਲਿਆ ਜੋ ਸੌਂ ਗਏ ਹੋਂਗੇ ਚੌਕੀਦਾਰ

ਬਖ਼ਪਸ਼ ਮੁਰਦਾਹ ਸ਼ੁਦ ਹਮਚੁ ਜ਼ਖ਼ਮੇ ਯਲਾਂ। ੨੧॥
ਥਕ ਗਏ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਜ਼ਖ਼ਮੀ ਹੋਵੇ ਮੁਰਦੇ ਹੈਂ ਜ਼ਖ਼ਮੀ ਪੈਲਵਾਨ

ਰਵਾਂ ਕਰਦ ਊ ਜਾ ਬਿ ਯਾਮਦ ਅਜ਼ਾਂ।
ਤੁਰੀ ਉਹ ਜਾਗਾਹ ਤੋਂ ਜੋ ਅਤੇ ਆਈ ਓਥੇ

ਕਿ ਖ਼ੁਰਗਾਹ ਅਜ਼ ਸ਼ਾਹ ਕਰਖ਼ੇ ਗਿਰਾਂ। ੨੨॥
ਜਿਥੇ ਜਨਾਨੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਅਟਾਰੀ ਭਾਰੀ ਥਿਆ

ਘੜੀਆਂ ਬਿਕੋਬਦ ਘੜੀਆ ਘੜੀਆਰਾ।
ਘੜਿਆਲ ਕੇ ਤਾਂਈ ਬਜਾਉਂਦਾ ਹੈ ਘੜੀਵਾਲਾ ਘੜੀ ਘੜੀ

ਦਰੋਂ ਮੇਖ਼ ਕੋਬਦ ਬ ਪੁਸਤੇ ਦਿਵਾਰਾ। ੨੩॥
ਉਸੀ ਤਾਂ ਮੇਖ਼ਾ ਠੋਕਦੀ ਹੈ ਵਿਚ ਪਿਠ ਕੰਧ ਦੇ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਦੀ ਬੇਟੀ

ਚਨਾਂ ਤਾ ਬਰਾਮਦ ਦਿਵਾਰੇ ਅਜ਼ੀਮਾ।
ਏਸੀ ਤਾਂ ਬਾਹਰ ਆਈ ਕੰਧ ਭਾਰੀ ਸੇ

ਦੋ ਅਸਪ ਨਜ਼ਰ ਕਰਦ ਹੁਕਮੇ ਕਰੀਮਾ। ੨੪॥
ਦੋਨੋਂ ਘੋੜੇ ਦੇਖੇ ਹੁਕਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ

ਯਕੇ ਰਾ ਬਿਜ਼ਦ ਤਾ ਅਜ਼ੋ ਨੀਮ ਕਰਦਾ।
ਇਕ ਚੌਕੀਦਾਰ ਕੇ ਤਾਈਂ ਮਾਰਿਆ ਉਸਦੇ ਦੋ ਟੁਕੜੇ ਕੀਤੇ

ਦੋਮ ਪਾਸਬਾਨੇ ਬਰਜ਼ ਨੀਮ ਕਰਦਾ। ੨੫॥
ਦੂਸਰਾ ਜੋ ਚੌਕੀਦਾਰੀ ਸੇ ਬਾਹਰ ਦੋ ਟੁਕੜੇ ਕਰਕੇ ਕੀਤਿਆ

ਦਿਗਰ ਰਾ ਬਿਜ਼ਦ ਤਾ ਜੁਦਾ ਗਸ਼ਤ ਸਰਾ।
ਦੂਸਰੇ ਚੌਕੀਦਾਰ ਨੂੰ ਮਾਰਕੇ ਉਸਦਾ ਸਿਰ ਜੁਦਾ ਕੀਤਾ

ਸਿਆਮ ਰਾ ਬ ਕੁਸ਼ਤ ਨ ਸ਼ਵਦ ਖ਼ੂਨ ਤਰਾ। ੨੬॥
ਤੀਸਰੇ ਕੇ ਤਾਈਂ ਜਾਨੋਂ ਮਾਰਨੇ ਲਹੂ ਵਿਚ ਤਰ ਕੀਤਾ।

ਚੁਆਮਦ ਫੌ ਜੁਦਾ ਕਰਦ ਪੰਜਮ ਬਕੁਸਤ।
ਚੌਥੇ ਕੇਤਾਈ ਸੁੱਟਕੇ ਜੁਦਾ ਕੀਤਾ ਫੇਰ ਪੰਜਵਾਂ ਮਾਰਿਆ

ਸੁਸਮ ਰਾ ਬਿਕੁਸਤੰਦ ਜਮਦਾਰ ਮੁਸਤ।੨੭
ਛੇਵੇਂ ਕੇਤਾਈ ਮਾਰਿਆ ਕਟਾਰੀ ਜਮਦੀ ਨਾਲ

ਸੁਸਮ ਚੌਕੀ ਅਸ ਕੁਸਤ ਆਮਦ ਅਜੰਾ।
ਛੇਵੀਂ ਚੌਕੀ ਕੇ ਮਾਰਕੇ ਆਈ ਉਸਕੇ ਅੱਗੇ

ਕਿ ਹਫਤਮ ਗਿਰਾਂ ਬੂਦ ਚੌਕੀ ਗਿਰਾਂ।੨੮॥
ਜੋ ਸਤਵੀਂ ਭਾਰੀ ਥੀ ਚੌਕੀਆਂ ਭਾਰੀਸੇ

ਕਿ ਹਫਤਮ ਹਮੀ ਕੁਸਤ ਜਖਮੇ ਅਜੀਮ।
ਜੋ ਸਤਵੀਂ ਥੀ ਐਸੇਹੀ ਮਾਰੀ ਫਟ ਭਾਰੀਸੇ

ਕਿ ਦਸਤਸ ਕੁਨਦ ਰਖਸ ਹੁਕਮੇ ਕਰੀਮ।੨੯।
ਜੋ ਹਥ ਕਰਦੀਹੈ ਉਪ੍ਰ ਘੋੜੇਦੇ ਹੁਕਮ ਵਾਹਗੁਰੂ ਸੇ ਕਾਠੀ ਪਾਕੇ ਉਪ੍ਰ

ਚੁਨਾਂ ਤਾਜੀਯਾਨਹ ਬਿਜਦ ਤਾਜੀਅਸ। ਘੋੜੇ ਚੌਕੜੀ
ਐਸਾ ਕੋਰੜਾ ਮਾਰਿਆ ਘੋੜੇ ਕੇਤਾਈ ਚੜ੍ਹਕਰਕੇ॥

ਕਿ ਬਾਲਾ ਬਰਾਮਦ ਬਜਮਨੇ ਅੰਦਰਸ।੩੦।
ਜੋ ਕਿਲੇਦੇ ਉਪ੍ਰੋਂ ਉਡਕੇ ਘੋੜਾ ਵਿਚ ਜਮਨਾਦੇ ਆਇਆ

ਫਰਗਸਤ ਦਰਆਬੋ ਬਬੇਰੂੰ ਅਜੰਾ।
ਗਿਆ ਵਿਚ ਪਾਣੀਦੇ ਅਤੇ ਬਾਹਰ ਉਸੀ ਵੇਲੇ ਤਰਕੇ ਪਾਰ ਲੰਘ ਗਿਆ

ਕਿ ਹੈਰਤ ਬਿਮਾਂਦੰਦ ਸਾਹੇ ਜਹਾਂ।੩੧॥
(ਸੇਰਸਾਹ) ਅਸਚਰਜ ਹੋਇਆ ਬਾਦਸਾਹ ਉਜਸੇ ਜੋ ਘੋੜਾ ਕਿਥੇ ਗਿਆ

ਕਿ ਦੰਦਾਂ ਖੁਰਦ ਦਸਤ ਅਜ ਸੇਰਸਾਹ।
ਜੋ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ ਹਥ ਇਸ ਜਸੇ ਸੇਰਸਾਹ ਦੰਦਾਂ ਕੇ ਸਾਥ ਹਥ ਕੋ ਕਟਦਾ

ਬਹੈਰਤ ਹਮੀ ਰਫਤ ਆਲਮ ਪਨਾਹ।੩੨॥ ਹੈ
ਫਿਰ ਹੈਰਾਨੀ ਦੇ ਗਿਆ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਆਸਰੇ ਵਾਲਾ

ਕਿ ਮਾਰਾ ਕੁਜਾ ਬੁਰਦ ਅਸਪੇ ਅਜੀਮ।
ਜੋ ਮੇਰਾ ਕਿਥੇ ਲੈਗਿਆ ਘੋੜਾ ਭਾਰੀ ਕੋਈ॥

ਬਬਖਸੀਦ ਓਹਮ ਚੁ ਕਸਮੇ ਕਰੀਮਾ ।੩੩॥
ਬਖਸੀਸ ਕੀਤੀ ਸੀ ਉਸਕੇ ਤਾਈ ਐਸੇ ਹੀ ਸਪਥ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਦੀ ਨੇ

ਦਰੇਗਾ ਅਗਰ ਰੂਇ ਓ ਦੀਦਮੇ ।
ਅਫਸੋਸ ਜੇਕਰ ਉਸਦਾ ਮੂੰਹ ਦੇਖਦਾ ਮੈ

ਖ਼ੁਸ਼ ਦਰੀਜ ਸਰਬਸਤ ਬਖਸੀਦਮੇ ।੩੪॥
ਮੈ ਖਜਾਨਾ ਭਰਪੂਰ ਬਖਸੀਸ ਕਰਦਾ ਮੈ

ਕਿ ਹੈਫਸਤ ਗਰ ਦੀਦ ਏ ਯਾਫਤਮਾ ।
ਜੋ ਅਫਸੋਸ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਮੈ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਮੈ

ਬਜਾਏ ਦਿਗਰ ਦਿਲਨੋਜੇ ਤਾਫਤਮਾ ।੩੫॥
ਵਿਚ ਜਾਗ੍ਹਾ ਦੂਸਰੀ ਦੇ ਚਿਤ ਨਹੀ ਉਸ ਜੇ ਫੇਰਦਾ ਮੈ

ਕਿ ਦੀਦਾਰ ਬਖਸਦ ਅਗਰ ਓ ਮਰਾ ।
ਜੋ ਦੀਦਾਰ ਦੇਵੇ ਜੇਕਰ ਓਹ ਮੇਰੇ ਤਾਈ॥

ਕਿ ਸੂ ਦਰੀਜ ਸਰ ਬਸਤ ਬਖਸਮ ਵਰਾਂ ।੩੬॥
ਜੋ ਸਉ ਖਜਾਨਾ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਵਾ ਮੈ ਉਸਕੇ ਤਾਈ

ਚੁ ਸੂਰਤ ਕਨੀਦ ਸਹਰ ਅੰਦਰੂੰ ।
ਜਦੋਂ (ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ) ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਹਾਨ ਵਿਚ

ਬਿ ਬਖਸੀਦ ਮਨ ਖ਼ੂਨ ਅਜ ਖ਼ੁਆਰ ਖ਼ੂੰ ।੩੭॥
ਜੋ ਬਖਸਿਆ ਮੈਨੇ ਖੂਨ ਉਸਦਾ ਖੂੰਨੀ ਦਾ

ਬਿ ਬਸਤੰਦ ਦਸਤਾਰ ਅਜ ਜਾਮਜਰਾ ।
(ਸਾਹੂਕਾਰ ਦੀ ਬੇਟੀ ਨੇ) ਬੰਨੀ ਪਗੜੀ ਜਰੀ ਦੇ ਕਪੜੇ ਦੀ ਅਤੇ ਪੁਸ਼ਾਕ ਪਾਈ ਉਨੈ

ਬਪੇਸੇ ਸਹ ਆਮਦ ਚੁ ਜੰਗੀ ਸਿਪਰਾ ।੩੮॥
ਆਗੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਆਈ ਜੈਸੇ ਸੂਰਜ ਆਵਤਾ ਹੈ

ਬਗੋਯਦ ਕਿ ਸ੍ਰੋ ਅਫਕਨੇ ਸੇਰ ਸ਼ਾਹਾ ।
ਕੈਹਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ੇਰ ਦੇ ਡਾਲਣੇ ਵਾਲੇ ਸੇਰਸ਼ਾਹ

ਕਿ ਅਜ ਰਾਹ ਰਾ ਮਨ ਬਿ ਬਰਦੀਦ ਰਾਹਾ ।੩੯॥
ਜੋ ਇਸ ਰਸਤੇ ਸੇ ਮੈ ਲੈ ਗਿਆ ਤਾਂ ਰਾਹ ਖੋਹਣੇ ਵਾਲੇ ਰਸਤੇ

ਅਜਬ ਮਾਂਦ ਸਾਹਿਬ ਖ਼ਿਰਦ ਈਂ ਜਵਾਬਾ।
ਅਸਚਰਜ ਰਿਹਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਅਕਲ ਵਾਲਾ ਇਸ ਜੁਵਾਬ ਸੀ ਸੁਣਕਰ

ਦਿਗਰ ਬਾਰ ਗੋਯਦ ਕਿ ਬਰਦੇ ਸਵਾਬਾ।੪੦।। ਕੈ
ਦੂਸਰੀ ਵਾਰ ਕੈਂਹਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਬ ਉਸਦੇ ਭਲਿਆਈ ਨਾਲ ਬਾਦਸ਼ਾਹ

ਕਿ ਨਕਲਸ਼ ਨਮਾਈ ਮਰਾ ਸ਼ੇਰ ਤਨਾ।
ਜੋ ਨਕਲ ਉਸਦੀ ਕਰਕੇ ਦਿਖਾਲ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ਏ ਸੂਰਮੇ

ਬਦਜਾਂ ਹੇ ਚਿਰਾ ਬੁਰਦ ਅਸਪੇ ਕੁਹਨਾ।੪੧।।
ਕਿਸਤਰਾਂ ਸੇ ਲੈ ਗਿਆ ਤੂੰ ਘੋੜੇ ਪੁਰਾਣੇ ਕੋ ਭਾਈ

ਨਸ਼ਸਤੰਦ ਅਜਾਂ ਵਜਾਹੇ ਬਰੋਰੋਦ ਆਬਾ।
ਬੈਠੀ ਉਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਪਰ ਦਰਿਆ ਦੇ ਕਨਾਰੇ

ਬਿਖ਼ੁਰਦੰਦ ਬਾਦਹ ਬਿਖ਼ੁਰਦਨ ਕਬਾਬਾ।੪੨।।
ਪੀਤੀ ਸਰਾਬ ਅਤੇ [illegible] ਖਾਧੇ ਕਬਾਬ

ਰਵਾਂ ਕਰਦ ਅੱਵਲ ਬਸੇ ਪੁਸ਼ਤਕਾਹਾ।
ਰਵਾਨਾ ਕੀਤੇ ਪਹਲਾਂ ਬਹੁਤ ਭਾਰੇ ਘਾਹਦੇ

ਦਗ਼ਾ ਮੇ ਦਿਹਦ ਪਾਸਬਾਨਾਨ ਸ਼ਾਹਾ।੪੩।।
ਫਰੇਬ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਚੌਕੀਦਾਰਾਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਿਆਂ ਨੂੰ

ਵਜ਼ਾਂ ਪਸ ਬਕੋਸ਼ਸ਼ ਕੁਨੀਦ ਲਖ਼ਤਾ।
ਉਸ ਸੇ ਪੀਛੇ ਚਲਾਕੀ ਕੀਤੀ ਲਾਪਦ ਨੂੰ ਬੇੜੀ ਜੇਹੀ

ਬਪੈਰਾਨ ਦਰਾਮਦ ਜਿ ਦਰੀਯਾਇ ਸਖ਼ਤਾ।੪੪।।
ਤਰਕੇ ਪਾਰ ਲੰਘੀ ਦਰੀਆ ਕਰੜੇ ਨੂੰ

ਚੁਨਾਂ ਪਸ ਕੁਨੀਦ ਊ ਕਰਦਹ ਬੁਦਾ।
ਉਸਨੇ ਐਹੋ ਕੀਤਾ ਜਹੀ ਕੰਮ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ

ਬਦੀਦਨ ਅਜ਼ੋ ਸ਼ਾਹ ਪਜ਼ਮੁਰਦਹ ਸ਼ੁਦਾ।੪੫।
ਦੇਖ ਕੇ ਉਸ ਦੀ ਤਰਫ਼ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਮੁਰਦੇ ਦੀ ਮਾਨਿੰਦ ਹੋਇਆ

ਪਹਰੀਜ਼ ਕਬੇ ਮਾਂਦਹ ਗ਼ਰੂਬ ਆਫ਼ਤਾਬਾ।
ਇਕ ਪਹਰੀ ਰਹੀ ਸੀ ਸੂਰਜ ਦੇ ਛਿਪਣੇ ਵਿਚ

ਵਜ਼ਾਂ ਜਾ ਬਿਆਮਦ ਕੁਸ਼ਾਯਦ ਤਨਾਬਾ।੪੬॥
ਉਸ ਜਗਾ ਆਈ ਅਤੇ ਖੋਲੀ ਅਗਾੜੀ ਪਿਛਾੜੀ ਘੋੜੇ ਦੀ

ਲਗਾਮਸ਼ ਬਿਦਾਦੰਦ ਸੁਵਾਰੇ ਸ਼ੁਦਸਤਾ।
ਘੋੜੇ ਨੂੰ ਲਗਾਮ ਦਿਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਉਪਰੋਂ ਅਸਵਾਰ ਹੋਈ

ਬਿਜ਼ਦ ਤਾਜ਼ੀਆਂ ਨਹਰੂ ਅਫਰੀਤ ਮਸਤਾ।੪੭॥
ਮਾਰਿਆ ਕੋਰੜਾ ਜ਼ੋਰ ਦੇਵ ਮਸਤ ਨੂੰ(ਅਰਬਾਤ) ਘੋੜੇ ਨੂੰ

ਚੁਨਾਂ ਅਸਪ ਖੇਜ਼ੀਦ ਬਰਤਰ ਜ਼ਿ ਸ਼ਾਹਾ।
ਐਸਾ ਘੋੜਾ ਉਡਿਆ ਜੋ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਉਪਰ ਦੇ

ਜ਼ਿ ਬਾਲਾ ਬਆਮਦ ਬਦਰੀਯਾਇ ਗਾਹਾ।੪੮॥
ਉਚਾ ਹੋਕੇ ਆਇਆ ਵਿਚੋਂ ਦਰਿਆ ਦੇ

ਕਿ ਪਾਰਸ਼ ਹਮੀ ਗਸ਼ਤ ਹੁਕਮੇ ਕਰੀਮਾ।
ਜੋ ਪਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸਾਥ ਹੁਕਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ

ਬਪੇਰਸ਼ ਦਰਾਮਦ ਕਿ ਦਰੀਯਾ ਅਜ਼ੀਮਾ।੪੯॥
ਤਰਕੇ ਭਾਰੀ ਦਰਿਆ ਵਿਚੋਂ।

ਫਰੋਦ ਆਮਦ ਅਜ਼ ਅਸਪ ਕਰਦਸ਼ ਸਲਾਮਾ।
ਉਤਰ ਕੇ ਘੋੜੇ ਉਪਰ ਸੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਤੀ

ਬਿਗੋਯਦ ਸੁਖਨ ਸ਼ਾਹ ਅਰਬੀ ਕਲਾਮਾ।੫੦॥
ਕੈਂਦੀ ਹੈ ਬਾਰਤਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਅਰਬੀ. ਬੋਲੀ ਵਿਚੋਂ

ਤੁ ਅਕਲਸ਼ ਚਰਾ ਗਸ਼ਤ ਏ ਸ਼ਾਹ ਜ਼ਾਹਾ।
ਤੇਰੀ ਅਕਲ ਕਿਥੇ ਗਈ ਏ ਸ਼ਾਹਨ ਸ਼ਾਹ

ਕਿ ਮਾਰਾ ਬੁਰਦੁਨ ਤੁ ਦਾਦਨ ਸੁਰਾਹਾ।੫੧॥
ਜੋ ਮੈਂ ਤਾਂ ਰਾਹ ਕੌਡਾਈ ਲੈ ਗਈ. ਸੀ ਤੂੰ ਸੁਰਾਹ ਭੀ ਦੇ ਦਿਤਾ ਆਪਣੇ ਹਾਥ ਸੇ

ਕਿ ਗਫਤਸ਼ ਚੁਨੀਂ ਤਾਂ ਰਵਾਂ ਕਰ ਦਰਖਸ਼ਾਂ।
ਏਹ ਕਿਹਕੇ ਐਸਾ ਉਸ ਨੂੰ ਤੋਰ ਦਿਤਾ ਘੋੜਾ

ਬਸ਼ਾਦ ਆਮਦੇ ਏ ਜ਼ਦੇ ਦਾਦ ਬਖਸ਼ਾ।੫੨॥
ਸ਼ਾਦ ਆਇਆ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਿਆਉ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ।

ਕਿ ਅਫ਼ਤਾਦ ਪੁਸ਼ਤ ਅਸਪਹਾ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰਾ ।
ਦੁੜਾਏ ਪਿਛੇ ਉਸਦੇ ਘੋੜੇ ਬੇਅੰਤ ਹੀ

ਕਿ ਓਰਾ ਨ ਹਮ ਬਰ ਤੁਨੰਦਗਸ਼ ਸਵਾਰਾ ।੫੩।।
ਕਿਉਂ ਜੋ ਉਸਦੀ ਨਹੀ ਬਰਾਬਰੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਰ

ਕਿ ਬਿਜ਼ਦ ਮਰਦ ਦਸਤਾਰਹਾ ਪੇਸ਼ ਸ਼ਾਹਾ ।
ਖਿਟੀਆ ਸੂਰਮਿਆ ਨੈ ਦਸਤਾਰਾ ਅਗੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ

ਕਿ ਏ ਸ਼ਾਹ ਸ਼ਾਹਾਨ ਆਲਮ ਪਨਾਹਾ ।੫੪।।
ਜੋ ਏ ਬਾਦਸ਼ਾਹੋ ਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੁਨੀਆਂ ਦਾ ਆਸਰਾ

ਬਗੀਰਦ ਕਸੇ ਹਰਦੁ ਆਹੂ ਬੁਰਾਕਾ ।
ਪਕੜ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕੋਈ ਦੋਨੋਂ ਹਰਨ ਜੈਸੇ ਘੋੜਿਆ ਨੂੰ

ਤੁ ਓਰਾ ਬਬਖ਼ਸ਼ੀਦ ਖ਼ੁਦ ਦਸਤ ਤਾਕਾ ।੫੫।।
ਤੂੰ ਉਸਕੇ ਤਾਈ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਕੀਤੇ ਆਪਣੇ ਹਥ ਸੇ ਭਲੀਤਰਾਂ

ਚਿਰਾ ਮੇ ਕੁਨਦ ਕਾਰਹਾ ਬੇਖ਼ੁਦੀ ।
ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤੂੰ ਕੰਮ ਬੇ ਪਰਵਾਹੀ ਦਾ

ਕਿ ਰਾਹਾ ਅਜ਼ੋ ਮਨ ਸਤ੍ਵਾਹਾ ਤਈ ।੫੬।।
ਜੋ ਰਾਹ ਘੋੜਾ ਸਾਡੇ ਪਾਸ ਸੇ ਲੈ ਗਿਆਂ ਸ਼ਾਹ ਤੇਰੇ ਸੇ ਲੈ ਗਿਆ

ਕਿ ਬੁਰਦਸ਼ ਅਜ਼ੋ ਅਸਪ ਹਰ ਦੋ ਅਜ਼ੀਆ ।
(ਸਾਹੂਕਾਰ ਦੀ ਬੇਟੀ) ਲੈ ਗਈ ਉਸ ਸੇ ਘੋੜੇ ਦੋਨੋ ਹੀ ਵਡੇ

ਦਿਲਾਂ ਰਾ ਬਬਖ਼ਸ਼ੀਦ ਹੁਕਮੇ ਰਹੀਆ ।੫੭।।
ਉਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੇ ਤਾਈ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ

ਕਿ ਓਰਾ ਦਰਾਵੁਰਦ ਖ਼ਾਨਹ ਨਿਕਾਹਾ ।
(ਤਿਸ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਬੇਟੇ ਨੇ) ਜੋ ਉਸਕੇ ਤਾਈ ਵਿਚੋਂ ਸ਼ਾਦੀ ਦੇ ਆਂਦਾ

ਕਿ ਕੌਲੇ ਕੁਨਦ ਮੁਸਤਕੀਮ ਹੁਕਮ ਸ਼ਾਹਾ ।੫੮।।
ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਸੁਗੰਦ ਪਕੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਹੁਕਮ ਦੇ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ

ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਯਾ ਸਾਗਰੇ ਕੋਕਨਾਰਾ ।
ਦੇਹ ਸੁਖ ਦੀਆ ਪਿਆਲਾ ਪੋਸਤ ਦਾ ਭਰਕੇ

ਦਰੋ ਵਕਤ ਜੰਗਸ ਬਿਯਾਂਮਦ ਬਕਾਰ। ਪਦਾਂ।
ਵਿਚੋਂ ਵੇਲੇ ਜੁਧ ਦੇ ਆਵੇ ਅੰਦਰ ਕੰਮ ਦੇ

ਕਿ ਖੂਬਸਤ ਦਰ ਵਕਤ ਖਸਮ ਅਫਕਨੀ।।
ਜੋ ਭਲਾ ਹੈ ਵਿਚੇ ਵੇਲੇ ਸਤ੍ਰੂ ਮਾਰਨੇ ਦੇ

ਕਿ ਯਕ ਕਤਰਹਸ ਫੀਲ ਰਾ ਪੈਕਨੀ।੬੦।।
ਜੋ ਇਕ ਬੂੰਦ ਉਸ ਦੀ ਪੀਕੇ ਹਾਥੀ ਸੇ ਭੀ ਜੁਧ ਕਰੀਏ

ਹੇ ਔਰੰਗੇ ਦੇਖ ਤੇਰੇ ਨਾਲੋਂ ਤਾਂ ਔਰਤਾਂ ਹੀ ਚੰਗੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਕੌਲ ਕਰਕੇ ਪਾਲ ਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਤੈਂ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਹੋਕੇ ਭੀ ਆਪਣਾ ਕੌਲ ਨਾ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ (ਅ) ਕੁਰਾਨ ਦੀ ਸੌਗੰਦ ਖਾਕੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਦਗਾ ਕੀਤਾ

ਹਿਕਾਯਤ ਬਾਰਵੀ ਚਲੀ
ਕਥਾ

ੴ ਵਾਹਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ।

ਰਜਾ ਬਖਸ਼ ਬਖਸ਼ੰਦ ਏ ਬੇਸ਼ੁਮਾਰ।
ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਅਤਸੇ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਬਿਅੰਤ ਹੈ

ਰਿਹਾਈ ਦਿਹੋ ਪਾਕ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰ।੧।।
ਖਲਾਸੀ ਦੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਾਲਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ

ਰਹੀਮੋ ਕਰੀਮੋ ਮਕੀਨੋ ਮਕਾਂ।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਰਹਮ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਮਕਾਨ ਵਿਚ ਬਸਣੇ ਵਾਲੇ ਉਪਰ ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਉਪਰ

ਅਜੀਮੋ ਫਹੀਮੋ ਹਮੀਨੋ ਜਮਾਂ।੨।।
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਭ ਤੇ ਵਡਾ ਹੈ ਦਿਲ ਦੀ ਸਮਝਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਤੇ ਅਕਾਸ਼ ਦੀ

ਸ਼ੁਨੀਦਮ ਸੁਖਨ ਕੋਹ ਕੈਬਰ ਅਜੀਮ।
(ਸਾਹਿਬ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਂ) ਸੁਣੀ ਹੈ ਹਮਨੇ ਬਾਰਤਾ ਪਹਾੜ ਕੈਬਰਵਾਰੇ ਦੀ

ਕਿ ਅਫਗਾਨ ਕੇ ਬੂਦ ਓ ਜਾ ਰਹੀਮ।੩।।
ਜੋ ਅਫਗਾਨ ਰਹੀਮ ਖਾਂ ਵਿਚੇ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ

ਯਕੇ ਯਾਨਏ ਬੂਦ ਓ ਹਮਚੁ ਮਾਹ।
ਇਕ ਇਸਤ੍ਰੀ ਉਹ ਸਨੀ ਸੋਹਣੀ ਮਾਨਿੰਦ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਦੀ

ਕੁਨਦ ਦੀਦਨਸ਼ ਰਿਸਤ ਗਰਦਨ ਜ਼ਿਸ਼ਾਹ ॥੪॥
ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸਦਾ ਦੇਖਣਾ ਫਾਹੀ ਗਰਦਨ ਵਿਚ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ

ਬਅਬਰੂ ਚੁਅਬਰੇ ਬਹਾਰਾਂ ਕੁਨਦ ॥
ਸਾਥ ਭੌਹਾਂ ਦੇ ਮਾਨਿੰਦ ਬਦਲਾਂ ਦੀ ਬਰਸੌਂਦੀ ਹੈ ॥

ਬਮਿਯਗਾਂ ਚੁ ਅਜ਼ ਤੀਰ ਬਾਰਾਂ ਕੁਨਦ ॥੫॥
ਸਾਥ ਪਲਕੋਂ ਕੇ ਮਾਨਿੰਦ ਤੀਰਾਂ ਦੀ ਬਾਰਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ

ਖੇ ਰੂ ਖੁਲਾਸੀ ਦਿਹਦ ਮਾਹਰਾ ॥
ਮੁਖ ਉਸਦਾ ਪ੍ਰਸਿਨ ਕਰਣੇਵਾਲਾ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਕੇ ਤਾਈਂ ॥

ਬਹਾਰੇ ਗੁਲਿਸਤਾਂ ਦਿਹਦ ਸ਼ਾਹਰਾ ॥੬॥
ਪਰਫੁਲਤ ਬਾਗਾਂ ਦੇ ਲਵੇ ਨੂੰ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੇਕੇ

ਬਅਬਰੂ ਕਮਾਨੇ ਸ਼ਦਹ ਨਾਜ਼ਨੀ ॥
ਭੌਹਾਂ ਕਮਾਣੋਂ ਹੋਈਆਂ ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੁੰਦ੍ਰੀ ਦੀਆਂ

ਬਚਸ਼ਮਸ਼ ਜ਼ਨਦ ਕੈਬਰੇ ਕਹਰਗੀ ॥੭॥
ਸਾਥ ਪਲਕਾਂ ਦੇ ਮਾਰਦੀ ਤੀਰ ਬਲ ਵਾਲੇ

ਬਮਸਤੀ ਦਿਹਦ ਹਮ ਚੁਨੀ ਰੂਯਮਸਤਾਂ ॥
ਮਸਤੀ ਕੋ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਐਸੀ ਮਸਤ ਚੇਹਰੇ ਵਾਲੀ

ਗੁਲਿਸਤਾਂ ਕੁਨਦ ਬੂਮ ਸ਼ੋਰੀਦਹ ਦਸਤਾਂ ॥੮॥
ਫੁਲਾਂ ਦਾ ਬਾਗ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕਲਰ ਵਾਲੀ ਉਜਾੜ ਦਾ

ਖੁਸ਼ੇ ਖੁਸ਼ ਜਮਾਲੇ ਕਮਾਲੇ ਹੁਸਨ ॥
ਭਲੀ ਹੈ ਅਤੇ ਭਲਾ ਹੀ ਰੂਪ ਹੈ ਅਤੇ ਪੂਰਣ ਹੈ ਰੂਪ ਜਿਸਦਾ

ਬਸੂਰਤ ਜਵਾਨਸਤ ਫਿਕਰੇ ਕੁਹਨ ॥੯॥
ਸਾਥ ਸੂਰਤ ਦੇ ਜੁਆਨ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਕਰ ਦੇ ਵਿਚ ਬੁਢੀ ਹੈ

ਯਕੇ ਹੁਸਨ ਖਾਂ ਬੂਦ ਉਜ਼ ਅਫ਼ਗਾਂ ॥
ਇਕ ਹਸਨ ਖਾਨ ਥਾ ਉਥੇ ਅਫਗਾਨ .

ਬਦਾਨਸ਼ ਤਮਾਮੀ ਬੁਦ ਅਕਲਸ਼ ਜਵਾਂ ॥੧੦॥
ਸਾਥ ਦਾਨਾਈ ਦੇ ਐ ਜਾਮੇ [illegible] ਅਕਲ ਭੀ ਉਸ ਦੀ ਜੁਆਨ

ਕੁਨਦ ਦੋਸਤੀ ਬਾਹਮੇ ਯਕ ਦੀਗਰਾ।
ਕਰੀ ਹੈ ਦੋਸਤੀ ਸਾਥ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਆਪਸ ਵਿਚ

ਕਿ ਲੈਲੀ ਓ ਮਜਨੂੰ ਖਿਜਲ ਗਸਤ ਸਰਾ।੧੧।
ਜੋ ਲੈਲੀ ਅਤੇ ਮਜਨੂੰ ਭੀ ਸ਼ਰਮਾਂਦੇ ਹੈ ਉਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਕੇ

ਚੁ ਯਾਯਕ ਦਿਗਰ ਹਮ ਚੁਨੀ ਗਸ਼ਤ ਮਸਤਾ।
ਜਦੋਂ ਸਾਥ ਇਕ ਦੂਸਰੇ ਦੇ ਐਸੇ ਮਸਤ ਹੋ ਗਏ।

ਰੁਪਾ ਅਜ਼ ਰਕਾਬੋ ਇਨਾਂ ਅਜ਼ ਫ਼ਤ ਦਸਤਾ।੧੨।
ਜੈਸੇ ਪੈਰਾਂ ਰਕਾਬ ਸੇ ਅਤੇ ਲਗਾਮ ਹਥ ਤੋ ਛੁਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਅ) ਬਹੁਤ ਬੇਸੁਧ ਹੋ ਗਏ ਮਸਤੀ ਸੇ

ਤਲਬ ਕਰਦ ਓ ਖ਼ਾਂਨਏ ਖ਼ਿਲਵਤੇ।
ਸਦਿਆ ਹਸਨ ਖਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿਚ ਚੋਰੀ ਦੇ ਬਾਰਖਿਆ

ਐਸ਼ਾ ਆਮਦ ਜੋ ਬਦਨ ਸੁਹਬਤੇ।੧੩।
ਭੋਗ ਬਿਲਾਸ ਉਸ ਜੋ ਸਰੀਰ ਕਾਮਣੀ ਨੇ ਕੀਤਾ

ਹਮੀ ਜੂਫਜ਼ ਖੁਰਦੰਦ ਦੂਸੇ ਚਾਰ ਮਾਹਾ।
ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੋਗ ਕੀਤਾ ਦੋ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ

ਖਬਰ ਕਰਦ ਦੋਜੇ ਦੁਸਮਨੇ ਨਿਜਦ ਸ਼ਾਹਾ।੧੪।
ਖਬਰ ਕੀਤੀ ਉਸਦੀ ਕਿਸੇ ਸਤ੍ਰੂ ਨੇ ਪਾਸ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ

ਬਹੈਰਤ ਅੰਦਰਾਮਦ ਫਗਾਨੇ ਰਹੀਮਾ।
ਅਸਚਰਜ ਵਿਚ ਆਇਆ ਅਫਗਾਨ ਰਹੀਮ ਖਾਂ

ਕਸ਼ੀਦਨ ਯਕੇ ਤੇਗ ਗਰਾਂ ਅਜੀਮਾ।੧੫।
ਖਿਚ ਕੇ ਇਕ ਤਲਵਾਰ ਤਾਜੀਆ ਬਹੁਤ ਭਾਰੀ

ਰੁਖ਼ ਬਰਸ ਰਸੀਦੋ ਕਿ ਆਮਦ ਸ਼ੋਹਰਾ।
(ਉਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੂੰ) ਜਦੋਂ ਖਬਰ ਹੋਈ ਜੋ ਮੇਰਾ ਖਸਮ ਆਇਆ

ਹਮਾਂ ਯਾਰ ਖ਼ੁਦਰਾ ਬਜ਼ਦ ਤੇਗ ਸਰਾ।੧੬।
ਉਸੀ ਯਾਰ ਆਪਣੇ ਕੇ ਤਾਈ ਮਾਰੀ ਤਲਵਾਰ ਸਿਰ ਵਿਚੋ

ਹਮਾ ਗੋਸਤ ਓ ਦੇਗ ਅੰਦਰ ਨਿਹਾਦਾ।
ਸਭ ਮਾਸ ਉਸ ਯਾਰ ਦਾ ਦੇਗ ਹੈ ਵਿਚ ਰਖਿਆ

ਜਾਲਹ ਖ਼ਿਅੰਦਾ ਖ਼ਤ ਆਤਸ ਬਦਾਦਾ।੧੭॥੧

ਜਾਲੇ ਪਾਕੇ ਅਗ ਹੇਨਾ ਬਾਲ ਦਿੱਤੀ।

ਹਰ ਖ਼ੁਰਸੀਦ ਬਾਕੀ ਬਮਾਂਦਾ।

ਪਣੇ ਖਸਮਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਜੋੜਾ ਬਾਕੀ ਰਿਹਾ।

ਮੁਹ ਨੈਕਰਾ ਰਾਜਿਆਫ਼ਤ ਕੁਨਾਂਦਾ।੧੮॥

ਮ ਨੌਕਰਾਂ ਕੇ ਤਾਈ ਮਿਜ਼ਮਾਨੀ ਕੀਤੀ

ਖ਼ੁਸ ਗਸਤ ਸੋਹਰ ਨਦੀਦਸ ਚੁਨਰ।

ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਖਸਮ ਨਾ ਦੇਖਿਆ ਕੋਈ ਆਦਮੀ

ਕੁਸਤਾ ਕਸੇ ਰਾ ਕਿ ਦਾਦਸ ਖ਼ਬਰ।੧੯॥

ਰਿਆ ਉਸਆਦਮੀ ਕੇ ਤਾਂਈ ਜਿਸਨੇ ਖਬਰ ਦਿੱਤੀਸੀ

ਬਿਦਿਹ ਸਾਕੀਯਾ ਸਾਗਰੇ ਸਬਜ਼ ਫ਼ੀ।

ਹੋ ਸੁਖਈਆ ਪਿਆਲਾ ਹਰਰੰਗਾਵਾਲਾ (ਸੁਖਨਿਧਾਨ)

ਕਿ ਮਾਰਾ ਬਕਾਰ ਅਸਤ ਜ਼ੰਗਾ ਅੰਦਰੂੰ।੨੦॥

ਜੋ ਮੇਰੇ ਤਾਈ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅੰਦਰ ਜੁੱਧਦੇ।

ਲਬਾਲਬ ਬੁਨੋਸਮ ਬਦੋਸਮ ਨੇਸ ਕੁਨਾ।

ਭਰਪੂਰ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੇ ਦੇਹ ਮੈ ਸਦੀਵ ਕਾਲ ਪੀਵਾ

ਗਮੇ ਹਰਦੋ ਆਲਮ ਫ਼ਰਾਮੋਸ ਕੁਨਾ।੨੧॥

ਫਿਕਰ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਦਾ ਭੁਲਾਂ ਦੇਵਾਂ।(ਬੈਤ) ਦ ੬੧॥੧੨॥

ਸੰਪੂਰਨ ਸਮਾਪਤ ਸੁਭ ਸਮਾਪਤ ਸੰਮਤ ੧੯੪੫

ਹੇ ਔਰੰਗਜ਼ੇਬ ਵੇਖ ਇਸ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਦੋ ਖ਼ੂਨ ਕੀਤੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੂੰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈਂ, ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿਚੋਂ ਜਾਣਦਾ ਹੈਂ ਤੇਰਾ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋਵੇਗਾ।।

ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ

ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇ ਜ਼ਫਰ ਨਾਮਾ ਸਟੀਕ ਦਸਮੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾ
ਜ਼ਫਰ ਨਾਮਾ ਜੋ ਦਸਵੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰਿਬ ਸਾਹਿਬ
ਨੈ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਵਾਕ ਫਾਰਸੀ ਬੋਲੀ ਮੈਂ ਉਚਰਾ ਹੂਆ ਹੈ, ਅਤੇ
ਖਾਲਸਾ ਜੀ ਉਸ ਨੂੰ ਅਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਪੜ੍ਹਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਕਠਣ ਬੋਲੀ
ਹੋਣੇ ਸੇ ਛੋੜੀ ਸਮਝ ਕਰ ਨਹੀ ਪੜ੍ਹਾ ਜਾਤਾ ਥਾ ਅਰਥ ਕਾ
ਝਨਾ ਤੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਥਾ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਲਗੀਧ
ਨਾਮ ਕੇ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਪਰਉਪਕਾਰ ਸੁਭ ਖ੍ਯਾਲ
ਸੇ ਸੰਤ ਮਹੰਤ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਭਾਈ ਨਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਬੇਟੇ ਭਾਈ
ਬਹਾਦਰ ਸਿੰਘ ਗੀਬੀ ਰਹਣੇ ਵਾਲੇ ਫਲੌਰ ਦੇ ਨੇ
ਜੋ ਅਜਕਲ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰ ਜੀ ਦੇ ਮਦਰਸੇ ਗਵਰਨਮਿੰਟ
ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਫਾਰਸੀ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹੈ ਟੀਕਾ ਕੀਤਾ ਮੋਲ ।੬)

ਹੇਠਾਂ ਲਿਖੇ ਪੁਸਤਕ ਗ੍ਰੰਥਕਰਤਾ ਦੇ ਛਪੇ ਹੋਏ ਹਨ
ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਨਾਮਾ ਸਟੀਕ ਭਾਈ ਨੰਦ ਲਾਲ ਜੀ ਕਾ ।੫)
ਫਾਰਸੀ 〃 〃 〃 ۱۱ی

اِشتہار

ر نامہ سری گورو گوبند سنگ صاحب جیو دسم پات شاہی کا اصل معہ ترجمہ بحروف
بھی نہایت کوشش سے صحیح کرکے بھائی نراین سنگہ صاحب مدرس فارسی گورنمنٹ
ول امرتسر نے عام لوگونکے فایدہ کیواسطے چھپوایا ہے جس صاحب کو درکار ہو اس پتہ سے
قیمت بھیجکر طلب فرمادیں - گورمکھی ظفرنامہ اصل معہ ترجمہ فی جلد ۶ر محصول ڈاک ۱ر
رمکھی زندگی نامہ بھائی نندلعل جیو کا اصل معہ ترجمہ ۵ر محصول ڈاک ۶پ
ندگی نامہ بحروف فارسی بھائی نندلعل جیو کا ۶پ

المشتہر - نراین سنگہ مدرس فارسی گورنمنٹ سکول امرتسر

ਸ[illegible] ੨੦੨੮ ਮਘਰ ਸੰਨ ੧੯੭੮ ਈ

ਵੇਰਵਾ ਮਹੀਨੇ ਦੀਆਂ [illegible] ਮਿਤੀਆਂ ਦਾ ਹਾ[illegible]

੧	੨	੩	੪	੫	੬	੭	੮	੯	੧੦	੧੧	੧੨	੧੩	੧੪	੧੫	੧੬
	·	ਗ	ਗੈ	ਗ	·	ਗੈ	ਗ	·	ਗੈ		ਗੈ	ਗ	ਗੈ	ਗ	·
ਗ	·	ਗੈ	ਗ	ਗੈ	·	ਗ	ਗੈ	·	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗੈ	·
ਗ	·	ਗ	ਗ	ਗ	·	ਗ	ਗ	·	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	·
ਗ	·	ਗ	ਗੈ	ਗੈ		ਗੈ	ਗ	·	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗ	·
ਗੈ	·	ਗੈ	ਗ	ਗ		ਗ	ਗੈ	·	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗੈ	·
ਗ	·	ਗ	ਗ	ਗ		ਗ	ਗ	·	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	·
ਗ	·	ਗ	ਗ	ਗੈ		ਗੈ	ਗ	·	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	·
ਗ	·	ਗੈ	ਗ	ਗੈ		ਗ	ਗ	·	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗੈ	·
ਗੈ	·	ਗ	ਗੈ	ਗ		ਗ	ਗੈ	·	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗੈ	ਗ	·
ਗ	·	ਗ	ਗ	ਗ	·	ਗ	ਗੈ	·	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	·
ਗ	·	ਗ	ਗ	ਗ	·	ਗੈ	ਗ	·	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗੈ	·
ਗ	·	ਗੈ	ਗ	ਗੈ	·	ਗ	ਗ	·	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	·
ਗ	·	ਗ	ਗ	ਗ	·	ਗ	ਗ	·	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗੈ	ਗ	·
ਗੈ	·	ਗ	ਗੈ	ਗ	·	ਗ	ਗੈ	·	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	·
ਗ	·	ਗ	ਗ	ਗ		ਗੈ	ਗ	·	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗੈ	·
ਗ	·	ਗੈ	ਗ	ਗੈ		ਗ	ਗ	·	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	·
ਗ	·	ਗ	ਗ	ਗ		ਗ	ਗ	·	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	·
ਗ	·	ਗ	ਗੈ	ਗ		ਗ	ਗ	·	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗ	ਗੈ	·
ਗੈ						ਗੈ	ਗ	·	ਗ	ਗ	ਗੈ	ਗ	ਗ	ਗ	·

ਘੜੀਆਂ

ਪਲ੍ਹਣੀ	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
	ਗਾ	●	ਗੈ	ਗਾ	ਗੈ	[illegible]	ਗੈ	ਗਾ	·	·	ਗੈ	ਗਾ	ਗੈ	ਗਾ
	ਗਾ	○	ਗਾ	ਗੈ	ਗਾ	ਗੈ	ਗਾ	ਗੈ	·	·	ਗਾ	ਗੈ	ਗਾ	ਗਾ
	ਗੈ	○	ਗਾ	ਗਾ	ਗਾ	ਗਾ	ਗਾ	ਗਾ	·	·	ਗਾ	ਗਾ	ਗਾ	ਗੈ
	ਗਾ	●	ਗੈ	ਗਾ	ਗੈ	ਗਾ	ਗੈ	ਗਾ	·	·	ਗੈ	ਗਾ	ਗੈ	ਗਾ
	ਗਾ	○	ਗਾ	ਗਾ	ਗਾ	ਗੈ	ਗਾ	ਗੈ	·	·	ਗਾ	ਗੈ	ਗਾ	ਗਾ
	ਗੈ	○	ਗੈ	ਗਾ	ਗਾ	ਗਾ	ਗਾ	ਗਾ	·	·	ਗਾ	ਗਾ	ਗਾ	ਗੈ
	ਗਾ	●	ਗਾ	ਗਾ	ਗੈ	ਗਾ	ਗੈ	ਗਾ	·	·	ਗੈ	ਗਾ	ਗਾ	ਗਾ
	ਗਾ	○	ਗਾ	ਗਾ	ਗਾ	ਗੈ	ਗਾ	ਗੈ	·	·	ਗਾ	ਗੈ	ਗਾ	ਗੈ
	ਗੈ	●	ਗੈ	ਗਾ	ਗੈ	ਗਾ	ਗੈ	ਗਾ	·	·	ਗਾ	ਗਾ	ਗੈ	ਗਾ
	ਗਾ	○	ਗਾ	ਗੈ	ਗਾ	ਗੈ	ਗਾ	ਗਾ	·	·	ਗੈ	ਗੈ	ਗਾ	ਗੈ
	੨੨		੨੧	੨੨	੨·	੨੧	੨੨	੨੦ ੭			੨੧	੨·	੨੧	੨·

ਮਹੀਨਾ ... ਸਨ ੧੯...

ਵੇਰਵਾ ਮਹੀਨੇ ਦੀਆਂ [illegible] ਮਿਤੀਆਂ ਦਾ

੨	੩	੪	੫	੬	੭	੮	੯	੧੦	੧੧	੧੨	੧੩	੧੪	੧੫	੧੬
ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	•	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	[illegible]	•	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ
ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	•	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	0	0	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ
ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	•	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	0	0	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ
ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	0	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	0	•	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ
ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	0	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	0	•	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ
ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	•	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	0	0	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ
ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	0	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	0	0	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ
ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	0	ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	0	0	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ	ਹਾ
ਹਾ	ਹਾ	ਗੈ	0	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	0	0	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ
ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	0	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ	ਹਾ	0	0	ਗੈ	ਹਾ	ਗੈ	ਹਾ
੨[illegible]	੨੧	੨੧		੨੨	੨੧	੨੦	੨੦	੨੨			੨੧	੨੨	੨੨	੨੧

